Al doilea volum al seriei
ALEX RIDER, SUPERSPIONUL ADOLESCENT

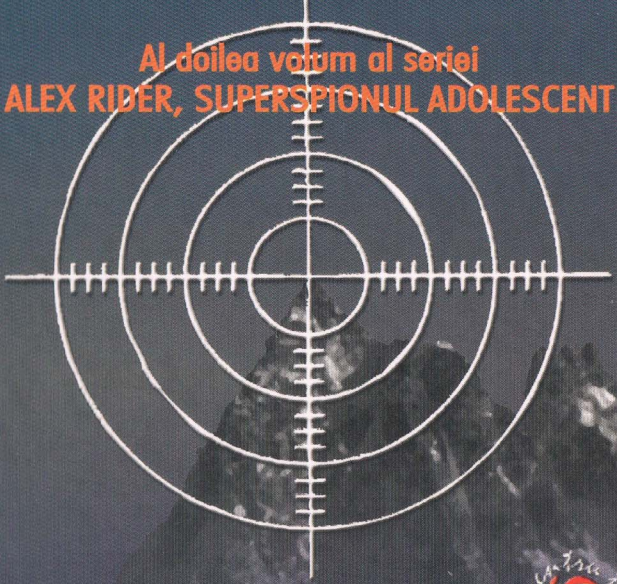

ACADEMIA POINT BLANC

ANTHONY HOROWITZ

„Alex Rider este eroul perfect al secolului XXI."
The Daily Telegraph

Anthony Horowitz este, cu siguranță, unul dintre cei mai iubiți autori de cărți pentru copii și tineri. Născut la Londra, el mărturisea că „am știut cu siguranță că vreau să devin scriitor la vîrsta de 8 ani; [...] doream să mă răzbun în cărțile mele pentru toate nedreptățile pe care le-am avut de suferit în copilărie". Cea mai vestită serie scrisă de Horowitz este cea a romanelor despre Alex Rider, superspionul de 14 ani, acest James Bond adolescent pe care-l vom întîlni în: *Stormbreaker, Point Blanc, Skeleton Keys*. La fel de celebre sînt și celelalte romane ale sale: cele din seria *Diamond Brothers (The Falcon's Malteser, Public Enemy Number Two, South by South East)*, dar și: *Granny, The Devil and his Boy, The Switch, Groosham Grange and the Unholy Grail*.

ANTHONY HOROWITZ

ACADEMIA POINT BLANC

Al doilea volum al seriei
ALEX RIDER, SUPERSPIONUL ADOLESCENT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOROWITZ, ANTHONY.
Point Blanc / Anthony Horowitz; trad.: Mădălina-Monica Badea
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2004
ISBN 973-576-639-6

I. Badea, Mădălina-Monica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

ANTHONY HOROWITZ
Point Blanc
Copyright © 2001 Anthony Horowitz
All rights reserved.

Traducere din limba engleză şi note:
MĂDĂLINA-MONICA BADEA

© RAO International Publishing Company, 2004
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

septembrie 2004

ISBN 973-576-639-6

Pentru W. S. și N.

CUPRINS

În cădere liberă / 9
Umbra albastră / 20
În cîrlig / 33
Investigaţie şi raport / 47
Vînătorii / 64
Tunelul / 82
Ediţie specială / 98
Camera 13 / 108
„Mă numesc Grief" / 121
Zgomote în noapte / 138
Cînd vezi dublu / 159
Tactici de tergiversare / 174
Cum să conduci lumea / 184
În goană pe pîrtia neagră / 200
După înmormîntare / 214
Raid de noapte / 226
Sosia / 238

ÎN CĂDERE LIBERĂ

Michael J. Roscoe era un om precaut. Maşina care îl ducea la serviciu la şapte şi cincisprezece minute în fiecare dimineaţă era un Mercedes făcut la comandă, cu portiere din oţel blindat şi cu geamuri antiglonţ.

Şoferul său, un fost agent FBI, avea o armă Beretta, semiautomată, şi ştia cum să o folosească. Din locul în care parca maşina pînă la intrarea în Roscoe Tower de pe Fifth Avenue din New York nu erau decît cinci paşi, şi totuşi pe fiecare centimetru al acestui drum era urmărit de camere de luat vederi cu circuit închis. O dată ce s-au închis uşile automate în spatele lui, un recepţioner îmbrăcat în uniformă – şi el înarmat – îl urmări din ochi cum traversează foaierul şi urcă în ascensorul personal.

Ascensorul avea pereţii îmbrăcaţi în marmură albă, un covor albastru, o balustradă argintie şi nici un buton. Roscoe îşi lipi palma de un mic panou de sticlă. Senzorii încorporaţi îi citiră amprentele, le

verificară şi ascensorul fu activat. Uşile se închiseră şi ascensorul urcă fără oprire pînă la etajul şaizeci.

În afară de el nimeni nu folosea vreodată acest lift. Nu se oprea niciodată la un alt etaj al clădirii. În timp ce liftul urca, recepţionerul le anunţă telefonic angajaţilor din biroul domnului Roscoe sosirea acestuia.

Toţi angajaţii din biroul privat al lui Roscoe fuseseră aleşi pe sprînceană şi verificaţi la sînge. Era imposibil să ai o întrevedere cu el fără programare, iar să o obţii putea să dureze chiar şi trei luni.

Cînd eşti bogat, trebuie să ai grijă. Sînt pe lume destui dezaxaţi, răpitori, teroriştii... oameni disperaţi, oameni nedreptăţiţi.

Michael J. Roscoe era preşedintele Roscoe Electronics, iar în topul celor mai bogaţi oameni din lume era pe locul nouă sau zece – şi era însăşi imaginea precauţiei.

Cînd chipul său a apărut pe coperta revistei *Time* („Regele electronicii"), a înţeles că devenise o ţintă. Prin urmare, cînd se afla în locuri publice mergea repede, cu capul plecat. Purta ochelari care îi ascundeau în mare parte chipul rotund, cu trăsături frumoase. Purta costume scumpe, dar create de anonimi. Dacă mergea la teatru sau lua masa în oraş, ajungea mereu în ultimul moment, şi prefera să nu aştepte prea mult, în acelaşi loc.

Viaţa lui era supravegheată cu zeci de sisteme de securitate, care îl iritaseră la început, dar care acum făceau parte din rutină.

Însă rutina, după cum ştie orice spion sau agent de securitate, te poate ucide. Rutina îi spune duşmanului unde şi cînd te duci. Rutina avea să-l ucidă pe Michael J. Roscoe, şi moartea urma să-i bată la uşă chiar azi.

Bineînţeles, Roscoe habar n-avea de toate astea; din lift intră direct în biroul său privat – o încăpere uriaşă ce ocupa o aripă a clădirii, cu doi pereţi de sticlă care dădeau spre Fifth Avenue la nord şi, respectiv, Central Park la vest. În ceilalţi doi pereţi se aflau o uşă, o bibliotecă joasă şi, lîngă ascensor, un singur tablou pictat în ulei: o vază cu flori semnată Vincent Van Gogh.

Nici biroul acoperit cu sticlă mată nu era mai încărcat. Se aflau pe el un computer, o agendă cu coperte de piele, un telefon şi fotografia înrămată a unui băiat de paisprezece ani.

În timp ce îşi dădea jos sacoul şi se aşeza la birou, Roscoe se pomeni uitîndu-se la fotografie. Păr blond, ochi albaştri şi pistruiat. Paul Roscoe semăna izbitor cu tatăl său; cu patruzeci de ani în urmă.

Roscoe avea acum cincizeci şi patru de ani şi începea să-şi arate vîrsta, în ciuda bronzului permanent. Fiul său era aproape la fel de înalt ca el. Fotografia fusese făcută vara trecută, cînd erau în Long Island. Au ieşit în larg cu barca, apoi au făcut un grătar pe plajă. A fost una din puţinele zile fericite petrecute de ei doi împreună.

Uşa se deschise şi intră secretara. Helen Bosworth era englezoaică. Îşi părăsise căminul şi soţul ca să vină să lucreze la New York, şi îi plăcea la nebunie ceea ce făcea. Lucra în acest birou de unsprezece ani, timp în care nu omisese niciodată vreun detaliu, nu făcuse niciodată vreo greşeală.

– Bună dimineaţa, domnule Roscoe, spuse.

– Bună dimineaţa, Helen.

Îi puse un dosar pe birou:

– Sînt ultimele informaţii primite de la Singapore. Calculul preţurilor pentru agenda electronică R-15. La douăsprezece şi jumătate luaţi prînzul cu domnul senator Andrews. Am făcut rezervări la Ivy...

– N-ai uitat să suni la Londra? o întrebă Roscoe.

Helen Bosworth clipi. „De ce oare o mai întrebase, cînd ştia foarte bine că ea nu uită niciodată nimic?"

– Am luat legătura cu cineva din biroul lui Alan Blunt ieri după-amiază, zise ea. După-amiază la New York însemna seara la Londra. Domnul Blunt nu era disponibil, dar v-am programat o convorbire telefonică directă cu el pentru azi după-amiază. O să vă facem legătura pe telefonul din maşină.

– Îţi mulţumesc, Helen.

– Doriţi să vi se trimită cafeaua?

– Nu, mulţumesc, Helen. Azi nu vreau cafea.

Helen Bosworth ieşi, sincer îngrijorată. Nu vrea cafea? Ce mai urma oare? De cînd îl ştia, domnul Roscoe îşi începea ziua cu un espresso dublu. Să fie bolnav? În orice caz, nu prea fusese în apele lui în

ultima vreme... cam de cînd s-a întors Paul de la şcoala aceea din sudul Franţei. Şi pe urmă şi convorbirea asta cu Alan Blunt, la Londra! Deşi nu-i spusese nimeni cine e Alan Blunt, ea îi văzuse numele odată într-un dosar. Avea legătură cu Serviciul Britanic Militar de Informaţii, MI6. Ce treabă avea domnul Roscoe cu un spion?

Helen Bosworth se întoarse în biroul ei şi se calmă, dar nu cu cafea – nu putea să sufere cafeaua – ci cu o ceaşcă revigorantă de ceai englezesc pentru micul dejun. Se petrecea ceva foarte ciudat, şi ei nu-i plăcea asta. Nu, nu-i plăcea deloc.

*

În acest timp, mai jos cu şaizeci de etaje, la recepţie, sosise un bărbat îmbrăcat într-o salopetă gri, purtînd un ecuson în piept. Conform ecusonului, se numea Sam Green şi era mecanic de control la compania de ascensoare X-Press Elevators Inc. Într-o mînă avea o servietă, iar în cealaltă – o trusă argintie, voluminoasă cu unelte. Le puse jos pe amîndouă în faţa biroului de la recepţie.

De fapt, numele său real nu era Sam Green. Părul – negru şi uşor slinos – era fals, ca şi ochelarii, mustaţa şi dinţii neregulaţi. Arăta de cincizeci de ani, dar în realitate avea vreo treizeci. Nimeni nu-i ştia numele adevărat, însă în branşa în care lucra un nume era ultimul lucru pe care şi-l putea permite. Era cunoscut ca Gentlemanul, şi era unul dintre cei mai bine cotaţi şi eficienţi ucigaşi plătiţi din lume. I se

dăduse această poreclă pentru că le trimitea întotdeauna flori familiilor victimelor sale.

Recepționerul se uită la el întrebător.

– Am venit pentru ascensor, zise.

Vorbea cu accent de Bronx, deși în toată viața lui nu petrecuse mai mult de o săptămînă acolo.

– Ce-i cu ascensorul? întrebă recepționerul. Doar ați mai fost și săptămîna trecută.

– Corect! Am găsit un cablu defect la ascensorul doisprezece. Cablul trebuie înlocuit, dar atunci n-am avut la noi piesele necesare. Așa că m-au trimis pe mine din nou. Gentlemanul se căută prin buzunare și scoase o hîrtie mototolită: Doriți să sunați la sediu? Am aici ordinul de serviciu.

Dacă recepționerul ar fi sunat la X-Press Elevators Inc., ar fi aflat că aveau într-adevăr un angajat pe nume Sam Green – care însă nu mai venise la serviciu de două zile. Asta pentru că adevăratul Sam Green zăcea pe fundul rîului Hudson cu un cuțit înfipt în spate și cu un bloc de beton de vreo zece kilograme legat de picioare. Dar recepționerul nu sună, iar Gentlemanul bănuise că nu se va deranja. La urma urmei, lifturile se stricau tot timpul. Mecanicii veneau și plecau unul după altul. Ce mai conta unul în plus sau în minus?

Recepționerul îi făcu semn că e în regulă:

– Poftiți!

Gentlemanul puse hîrtia la loc, își luă servieta și trusa de scule și se îndreptă spre lifturi. Erau douăsprezece

lifturi publice care deserveau acel zgîrie-nori, plus al treisprezecelea, cel al lui Michael J. Roscoe. Liftul doisprezece era ultimul din şir. În timp ce se urca în el, un băiat care făcea livrări, cu un pachet în braţe, încercă să-l urmeze.

– Îmi pare rău, spuse Gentlemanul. E scos din uz pentru reparaţii.

Uşile se închiseră. Apăsă butonul cu numărul şaizeci şi unu.

Primise misiunea cu doar o săptămînă în urmă. Fusese nevoit să acţioneze repede – să-l lichideze pe adevăratul mecanic de control, să-i împrumute identitatea, să se familiarizeze cu planurile clădirii Roscoe Tower şi să facă rost de echipamentul sofisticat de care ştia că va avea nevoie. Cei care îl angajaseră doreau ca multimilionarul să fie eliminat cît mai repede. Şi, ceea ce era şi mai important, moartea lui trebuia să pară un accident. Pentru treaba asta Gentlemanul ceruse – şi primise – două sute de mii de dolari. Banii intrau într-un cont din Elveţia – jumătate acum, jumătate după.

Uşa liftului se deschise. Etajul şaizeci şi unu era folosit în principal pentru întreţinere. Aici se aflau rezervoarele cu apă, precum şi computerele care controlau temperatura, aerul condiţionat, camerele de supraveghere şi tot de aici erau controlate şi ascensoarele din întreaga clădire. Gentlemanul deconectă liftul, folosind cheia de control manual care-i aparţinuse lui Sam Green, după care se îndreptă spre

computere. Ştia exact unde sînt. Le-ar fi găsit chiar şi cu ochii închişi. Îşi deschise servieta unde, în partea de dedesubt, se afla un laptop. Pe capac erau fixate diverse burghie şi alte unelte asemănătoare.

Îi luă doar cincisprezece minute ca să pătrundă în reţeaua principală din Roscoe Tower şi să-şi conecteze laptop-ul la schema de conexiuni din interiorul acesteia. Îi luă ceva mai mult să spargă sistemele de securitate Roscoe, dar reuşi pînă la urmă. Tastă o comandă. Aflat la etajul de dedesubt, ascensorul personal al lui Michael J. Roscoe făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată pînă atunci: urcă un etaj şi ajunse la şaizeci şi unu. Uşa, ce-i drept, rămase închisă. Dar Gentlemanul nu avea nevoie să intre.

Îşi luă servieta şi trusa de argint cu unelte şi le duse în liftul cu care urcase de la recepţie. Îl activă cu cheia de control manual şi apăsă butonul cincizeci şi nouă. Dezactivă din nou liftul, apoi se ridică pe vîrfuri şi împinse. Pe tavanul liftului era o trapă care se deschidea în afară. Scoase întîi servieta şi trusa, apoi îşi luă avînt şi se căţără deasupra liftului. Se găsea acum în puţul ascensoarelor din Roscoe Tower. Era înconjurat de grinzi şi cabluri înnegrite de vaselină şi de mizerie. Cabluri groase de oţel atîrnau; unele vibrau sub greutatea încărcăturii pe care o ridicau sau o coborau. Privind în jos, văzu un tunel pătrat care părea fără sfîrşit, complet întunecat, cu excepţia fîşiilor slabe de lumină care apăreau şi dispăreau în funcţie de ascensoarele ce ajungeau la diverse etaje.

Briza de afară reuşise să pătrundă şi aici, agitînd praful care îi intra în ochi. Lîngă el se aflau uşile unui lift pe care dacă le-ar fi deschis ar fi intrat direct în biroul lui Roscoe. Deasupra lui şi la cîţiva metri spre dreapta vedea partea de dedesubt a liftului particular al acestuia.

Avea trusa de unelte lîngă el, acolo, pe acoperişul liftului. O deschise cu grijă. Cutia era tapisată cu un burete gros. Înăuntru, într-un compartiment special, se găsea un instrument ce părea a fi un aparat de proiecţie complicat, din argint şi concav, cu o lentilă groasă de sticlă. Îl scoase din cutie şi se uită la ceas. Opt şi treizeci şi cinci de minute. Avea nevoie de o oră ca să ataşeze dispozitivul pe partea de dedesubt a liftului lui Roscoe, şi apoi încă puţin timp ca să se asigure că funcţionează. Avea timp berechet.

Gentlemanul zîmbi pentru sine, scoase o şurubelniţă electrică şi-şi începu treaba.

La ora douăsprezece, Helen Bosworth anunţă prin telefon:

– V-a sosit maşina, domnule Roscoe.

– Mulţumesc, Helen.

Roscoe nu lucrase prea mult în dimineaţa aceea. Îşi dădea seama că nu îi stătea mintea la afaceri. Se mai uită o dată la fotografia de pe birou. Paul. Oare cum de s-a putut înrăutăţi într-atît relaţia dintre un tată şi fiul său? Şi oare de ce în ultimele luni lucrurile au degenerat atît de mult?

Se ridică, își puse sacoul și traversă biroul – se ducea să ia masa cu senatorul Andrews. Lua adesea masa cu diverși politicieni. Toți voiau cîte ceva de la el – unii îi voiau banii, alții ideile, alții îl voiau pe el pur și simplu. Un om cu averea lui Roscoe era un prieten influent și se știe că politicienii au nevoie de cît mai mulți prieteni de acest gen.

Apăsă butonul ascensorului și ușile se deschiseră. Făcu un pas înainte.

Ultimul lucru pe care l-a văzut Michael J. Roscoe a fost interiorul unui ascensor cu pereții cu marmură albă, cu un covor albastru pe jos și cu o balustradă argintie.

Piciorul drept, încălțat cu unul din pantofii din piele neagră lucrați manual la comandă într-un mic atelier din Roma, ajunse la nivelul covorului și trecu... prin el. Restul corpului urmă aceeași direcție, aplecîndu-se în interiorul liftului și apoi căzu prin acesta. Urmă o cădere de șaizeci de etaje – căderea morții. Era atît de surprins de ce i se întîmplă, complet incapabil să înțeleagă, încît nici măcar nu a strigat. A căzut pur și simplu în întunericul din spațiul liftului, lovindu-se de vreo două ori de pereți, și s-a prăbușit pe podeaua de beton aflată cu două sute de metri mai jos.

Liftul rămase pe loc. Părea real, dar de fapt nici nu era acolo. Roscoe păsise într-o hologramă proiectată în spațiul gol unde ar fi trebuit de fapt să se afle liftul.

Gentlemanul programase ușa să se deschidă atunci cînd Roscoe apasă butonul de apel și îl privi în tăcere cum pășește în neant. Dacă miliardarul s-ar fi uitat

măcar o clipă în sus, ar fi văzut proiectorul de holograme argintiu care transmitea imaginea, fixat la cîțiva metri deasupra lui. Dar un om care se urcă în lift ca să meargă la masă nu se uită în sus. Gentlemanul știa acest lucru. Și el nu se înșela niciodată.

La douăsprezece și treizeci și cinci de minute, șoferul sună să anunțe că domnul Roscoe nu ajunsese la mașină.

Peste zece minute, Helen Bosworth alertă personalul de securitate, care începu să cerceteze foaierul clădirii.

La ora unu au sunat la restaurant. Senatorul era acolo, și își aștepta invitatul pentru masa de prînz. Dar Roscoe nu ajunsese.

Cadavrul nu a fost descoperit decît a doua zi; în acest răstimp, dispariția miliardarului devenise știrea zilei la toate emisiunile din America. Un accident bizar – cel puțin așa părea. Nimeni nu a reușit să înțeleagă ce se întîmplase. Și asta pentru că, bineînțeles, între timp Gentlemanul reprogramase rețeaua principală, îndepărtase proiectorul și lăsase totul în perfectă ordine înainte de a părăsi clădirea.

După două zile, un bărbat care nu arăta cîtuși de puțin a mecanic de control sosi la Aeroportul Internațional JFK. Urma să ia avionul spre Elveția. Dar înainte de plecare intră într-o florărie, cumpără o duzină de lalele negre și ceru să fie trimise la o anumită adresă. A plătit cu bani gheață. Și nu și-a dat numele.

UMBRA ALBASTRĂ

Singurătatea te apasă cel mai greu atunci cînd eşti printre oameni. Alex Rider traversa terenul de joacă, înconjurat de sute de băieţi şi de fete cam de aceeaşi vîrstă cu el. Cu toţii se îndreptau în aceeaşi direcţie, îmbrăcaţi în aceeaşi uniformă albastru cu gri, şi probabil că toţi se gîndeau cam la aceleaşi lucruri.

Tocmai luase sfîrşit ultima oră de curs din ziua aceea. Timpul care rămînea pînă la culcare avea să fie ocupat cu teme, ceai şi uitatul la televizor. Încă o zi de şcoală. Şi atunci, el de ce se simţea atît de străin, de parcă ar fi privit aceste ultime săptămîni ale trimestrului din spatele unui uriaş ecran de sticlă?

Alex îşi aruncă ghiozdanul pe umăr şi îşi continuă drumul către grilajul pentru biciclete. Ghiozdanul era greu. Ca de obicei, înăuntru se aflau teme suplimentare la două materii... limba franceză şi istorie.

Lipsise de la şcoală două săptămîni şi trebuia să lucreze mult ca să recupereze. Profesorii nu-i arătaseră prea multă înţelegere. Ce-i drept, nu se exprimaseră deschis în acest sens, însă atunci cînd s-a

întors în cele din urmă, aducînd o scutire medicală („...o gripă urîtă, cu complicaţii"), dăduseră din cap zîmbind, spunîndu-şi în sinea lor că băiatul e cam cocoloşit şi răsfăţat. Pe de altă parte însă, trebuiau să-i ierte anumite lucruri. Ştiau cu toţii că Alex nu are părinţi, şi că, pînă de curînd, locuise cu un unchi care murise într-un accident de maşină. Dar chiar şi aşa, două săptămîni la pat era cam mult! Pînă şi prietenii lui apropiaţi recunoşteau asta.

Şi nu putea să le spună adevărul. Nu avea voie să spună nimănui ce se întîmplase de fapt. Asta făcea ca situaţia să fie de-a dreptul îngrozitoare.

Alex privi în jur, la copiii care ieşeau şuvoaie pe porţile şcolii, unii se jucau cu mingea, alţii vorbeau la mobil. Se uită la profesorii care se urcau în maşinile lor, luate la mîna a doua. La început avusese impresia că toată şcoala s-a schimbat în timpul cît fusese plecat. Dar acum ştia că se întîmplase ceva mult mai rău. Totul era la fel ca înainte, cel care se schimbase era el.

Alex avea paisprezece ani; era un elev obişnuit al unei şcoli obişnuite din vestul Londrei. Sau, cel puţin, aşa fusese. Cu doar cîteva săptămîni înainte, descoperise că unchiul său fusese agent secret al MI6. Unchiul – Ian Rider – fusese ucis, şi cei de la MI6 îl obligaseră pe Alex să-i ia locul acestuia. Trecuse printr-un antrenament de bază privind tehnicile de supravieţuire SSA[1] şi fusese trimis într-o misiune

[1] SSA – Serviciul Special Aerian (n.tr.).

nebunească undeva, pe coasta de sud. Fusese hăituit, se trăsese în el şi se aflase chiar la un pas de moarte. Şi cînd totul se terminase, i-au făcut bagajele şi l-au trimis înapoi la şcoală, de parcă nu se întîmplase nimic. Dar înainte de asta, l-au pus să semneze o declaraţie de confidenţialitate privind secretele de stat. Alex zîmbi cînd îşi aduse aminte de asta. Nu era nevoie să semneze nimic. Oricum nu l-ar fi crezut nimeni.

Dar confidenţialitatea asta începea să-l stînjenească. De cîte ori îl întreba cineva ce-a făcut în săptămînile cînd a lipsit de la şcoală, trebuia să spună că a stat în pat, că şi-a petrecut vremea citind, lîncezind în casă şi aşa mai departe. Nu că ar fi vrut să se laude cu ceea ce făcuse, dar nu-i plăcea deloc să-şi mintă prietenii. Îl înfuria cumplit. Cei de la MI6 nu-i puseseră doar viaţa în pericol, ei i-o încuiaseră pur şi simplu într-un dulap cu dosare şi aruncaseră cheia.

Ajunse la grilajul pentru biciclete. Cineva îi aruncă un „la revedere" şi Alex îi răspunse dînd din cap, apoi îşi îndepărtă o şuviţă de păr care-i căzuse în ochi.

Cîteodată îşi dorea ca toată afacerea asta cu MI6 să nu fi existat niciodată. Dar în acelaşi timp – trebuia să recunoască – o parte din el îşi dorea să i se întîmple din nou. Uneori simţea că locul lui nu mai e în lumea comodă şi lipsită de pericole a Şcolii Brookland. Prea multe se schimbaseră.

Şi, la drept vorbind, nimic nu putea fi mai rău decît să ai de făcut teme în plus la două materii.

Scoase bicicleta din grilaj, îi descuie lacătul, își puse ghiozdanul cum trebuie pe spate și se pregăti de plecare. Atunci văzu mașina aceea albă și rablagită parcată la intrarea în școală. A doua oară în aceeași săptămînă.

Toată lumea știa ce învîrte tipul cu mașina albă.

Avea douăzeci și ceva de ani, era chel, și în locul dinților din față avea două cioturi rupte, iar în ureche avea cinci cercei. Nu-și făcea public numele. Cînd se vorbea despre el, i se spunea Skoda – după marca mașinii pe care o avea. Dar unii spuneau că se numește Jake și că învățase la Brookland. Dacă era așa, atunci revenise aici ca un strigoi nesuferit; acum îl vedeai, iar în clipa următoare dispărea – chiar înainte să treacă vreo mașină de poliție sau vreun profesor curios.

Skoda vindea droguri. Droguri ușoare pentru cei din cursul inferior și marfă mai tare oricărui elev din clasa a șasea[1], suficient de prost ca să o cumpere.

Lui Alex i se părea incredibil cît de lesne îi mergea afacerea lui Skoda, cum împărțea el pachetele în plină zi. Ce-i drept, în școală exista un cod al onoarei. Nimeni nu turna la poliție, nici măcar cînd venea vorba de o năpîrcă de teapa lui Skoda. Și pe deasupra mai exista și teama că, dacă îl prindeau pe Skoda, s-ar fi putut să-i prindă și pe o parte din clienții lui – și aceștia erau prieteni, colegi de clasă.

---

[1] În sistemul englezesc, elevii de clasa a șasea au vîrsta cuprinsă între 16 și 18 ani (n.tr.).

Drogurile nu fuseseră niciodată o problemă serioasă la Brookland, însă de curînd situaţia începuse să se schimbe.

O gaşcă de elevi de şaptesprezece ani începuseră să ia marfă de la Skoda, şi după aceea obiceiul se răspîndise, tot atît de repede cum se propagă cercurile formate dacă arunci o piatră în apă. Avuseseră loc nişte incidente, şi de vreo două ori nişte elevi mai mici fuseseră ameninţaţi şi obligaţi să le dea bani celor mari. Marfa lui Skoda se scumpea pe măsură ce voiai să cumperi mai mult – şi nici la început nu fusese prea ieftină.

Alex văzu cum un băiat brunet, cu umeri laţi şi cu o acnee rebelă îşi tîrşîie picioarele către maşină, se opreşte puţin în dreptul geamului, pentru ca apoi să îşi continue drumul.

Brusc, îl cuprinse furia. Băiatul se numea Colin şi doar cu un an în urmă fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Alex.

De altfel, pe atunci, toată lumea îl plăcea pe Colin, dar între timp situaţia se schimbase drastic. Colin era totdeauna prost dispus şi devenise retras. Nici la învăţătură nu mai era printre primii. Şi dintr-o dată nimeni n-a mai vrut să aibă de-a face cu el – şi iată motivul. Pînă acum Alex nu se gîndise prea mult la droguri; îşi spusese doar că el nu va încerca niciodată, dar iată că vedea cum omul cu maşina albă nu otrăveşte doar o mînă de copii inconştienţi, ci întreaga şcoală.

Apăru un polițist și se îndreptă spre poartă. O clipă mai tîrziu mașina albă dispăruse, lăsînd în urmă un nor de gaz negru. Fără să-și dea seama prea bine ce face, Alex se urcă pe bicicletă și pedală rapid spre ieșire, trecînd ca o furtună pe lîngă secretara care pleca și ea spre casă.

– Mai încet, Alex! strigă aceasta și oftă, pentru că Alex nici nu o băgase în seamă.

Domnișoara Bedfordshire avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Alex, fără să știe prea bine de ce. Era singura din toată școala care se întrebase dacă nu cumva absența băiatului ascundea mai multe decît reieșea din scutirea medicală.

Skoda albă acceleră, vră la stînga, apoi la dreapta, și Alex crezu că nu va putea să se țină după ea. Dar mașina intră în labirintul de străzi lăturalnice care dădea în King's Road, ajunse inevitabil în blocajul de trafic ce se forma la ora patru și se opri la vreo două sute de metri în fața lui.

La începutul secolului al XXI-lea, media vitezei de deplasare în Londra este mai scăzută decît cea din epoca victoriană. În timpul orelor de vîrf, pe aproape orice traseu, ajungi mai repede cu orice tip de bicicletă decît cu mașina. Iar bicicleta lui Alex nu era orice bicicletă. Era un Condor Junior Roadracer, făcută la comandă pentru el într-un atelier care funcționa de peste cincizeci de ani pe aceeași stradă din Holborn. Îi adăugase de curînd un sistem integrat de frînare și un schimbător de viteze fixat pe ghidon;

printr-o simplă mişcare a degetului mare, bicicleta trecea într-o treaptă superioară de viteză, şi Alex simţea lanţul uşor de titan cum toarce sub el.

Ajunse din urmă maşina exact cînd aceasta dădea colţul şi intra în trafic pe King's Road. Spera că Skoda nu va ieşi din oraş, dar, în acelaşi timp, avea senzaţia că nu va merge prea departe. Traficantul nu alesese Şcoala Brookland ca loc de acţiune doar pentru că învăţase şi el acolo. Probabil că locuia undeva, în zonă – nu foarte aproape, dar nici prea departe.

Culoarea semaforului se schimbă şi maşina albă demară şi se îndreptă spre vest. Alex pedala încet, rămînînd mereu la o distanţă de cîteva maşini în urmă, în cazul în care Skoda s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare.

Ajunseră la intersecţia World's End; şoseaua se eliberă subit şi Alex trebui să schimbe din nou viteza şi să pedaleze din greu ca să nu rămînă în urmă. Maşina îşi continuă drumul, traversă Parson's Green şi se îndreptă spre Putney. Alex schimbă banda, tăindu-i calea unui taxi. Primi drept răsplată un claxon violent.

Era cald şi temele la franceză şi istorie atîrnau greu în ghiozdan. Oare cît avea să mai dureze călătoria asta? Şi, odată ajunşi, ce putea el să facă? Alex începea să se întrebe dacă e bine ce face, cînd maşina ieşi de pe şosea. Ajunseseră.

Skoda se oprise într-o zonă cu macadam, o parcare provizorie aflată lîngă Tamisa, nu departe de Podul Putney.

Alex rămase pe pod, fără să încurce circulația mașinilor, și privi cum traficantul iese din mașină și se îndepărtează mergînd pe jos.

Era o zonă în construcție; încă un bloc cu apartamente de lux avea să zgîrie cerul Londrei. Acum, clădirea se prezenta sub forma respingătoare a unei schelării din oțel și plăci prefabricate de beton. În jur mișuna o armată de oameni cu caschete de protecție. Se vedeau buldozere, betoniere și, tronînd deasupra a tot și toate, o uriașă macara galben-canar. Era și un panou indicator:

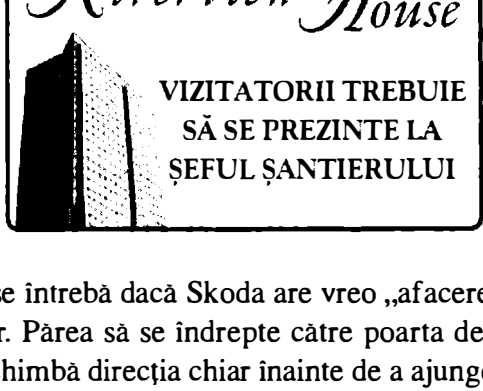

Alex se întrebă dacă Skoda are vreo „afacere" și pe șantier. Părea să se îndrepte către poarta de acces. Dar schimbă direcția chiar înainte de a ajunge. Alex îl privi, nedumerit.

Șantierul era înghesuit între pod și un grup de clădiri moderne. Printre acestea se aflau un *pub*[1], o clădire ce părea a fi un centru de conferințe nou-nouț și, în

[1] *Pub*, prescurtare de la *Public House*, cîrciumă tradițională britanică (n.tr.).

fine, o secție de poliție, avînd în față o parcare pe jumătate plină cu mașinile poliției.

Chiar lîngă șantier se afla un debarcader de lemn la care erau ancorate două vase de croazieră cu cabine și o barjă veche cu schelet metalic ce ruginea tăcută în apa întunecată. Alex nici nu văzuse debarcaderul, dar Skoda îl traversă hotărît și se urcă pe puntea barjei. Deschise o ușă și dispăru îndărătul ei.

Oare aici locuia? Era aproape seară. „E puțin probabil, se gîndi Alex, să plece la ora asta la plimbare pe Tamisa în jos."

Se urcă iar pe bicicletă și se îndreptă agale spre capătul podului, apoi spre parcare. Găsi un loc mai ferit unde își lăsă bicicleta și ghiozdanul, și, de data asta pe jos, se îndreptă încet spre debarcader.

Nu se temea că va fi prins. Era un loc public și, chiar dacă Skoda ar fi reapărut, nu avea ce să-i facă. Dar îl rodea curiozitatea. Ce căuta un traficant de droguri la bordul unei barje? Era ciudat. Alex nu știa cum va acționa, însă voia în primul rînd să arunce o privire înăuntru. Apoi se va hotărî.

Debarcaderul de lemn scîrțîi sub pașii lui. Barja se numea *Umbra albastră* dar nu mai erau decît vagi rămășițe de albastru în vopseaua scorojită, pe osatura metalică ruginită și pe puntea murdară, plină de păcură. Barja avea vreo zece metri lungime; era perfect pătrată, avînd o singură cabină în mijlocul punții. Era cufundată destul de adînc în apă și Alex bănui că spațiul de locuit se află sub nivelul punții. Îngenunche

pe debarcader, prefăcîndu-se că îşi leagă şireturile, sperînd să vadă ceva prin ferestrele înguste şi oblice. Dar toate draperiile erau trase. Ce să facă?

Barja era amarată pe una din laturile debarcaderului. Cele două vase de croazieră se aflau pe cealaltă parte, unul lîngă altul.

Era clar că Skoda are nevoie de intimitate, dar probabil că avea nevoie şi de lumină, aşa că la ferestrele din partea cealaltă nu avea de ce să tragă draperiile – fiindcă acolo nu era decît rîul. Însă, pentru a se putea uita prin acele ferestre, Alex trebuia să se urce şi el în barjă. Se gîndi cîteva clipe. Cu siguranţă, merita să rişte. Era destul de aproape de şantier. Nu putea să păţească nimic cu atîţia oameni în jur.

Puse un picior pe punte şi, încet, se lăsă cu toată greutatea pe el. Se temea că mişcarea ambarcaţiei îl va da de gol. Şi, într-adevăr, aceasta se lăsă sub greutatea lui; însă Alex îşi alesese bine momentul. Tocmai trecea pe acolo o şalupă a poliţiei, îndreptîndu-se spre oraş, în susul rîului. Barja săltă uşor pe undele formate de trecerea şalupei; pînă să se oprească, Alex era deja la bord, ghemuit lîngă uşa cabinei.

Acum putea auzi muzica dinăuntru, ritmul dur al unei formaţii rock.

Nu-şi dorea să facă asta, dar nu avea de ales, era singurul mod prin care putea să privească înăuntru. Aşa că alese o porţiune ceva mai curată a punţii şi se întinse pe burtă. Cu o mînă pe balustradă, se aplecă

peste marginea barjei şi îşi împinse corpul înainte; acum atîrna deasupra apei, cu capul în jos.

Într-adevăr, draperiile de pe partea asta nu erau trase. Prin fereastra murdară, văzu doi bărbaţi: Skoda fuma, aşezat pe unul din cele două paturi suprapuse, iar celălalt, un tip blond şi urît, cu gura strîmbă şi cu o barbă nerasă de vreo trei zile, îmbrăcat în blugi şi cu o bluză de trening ruptă făcea cafea la o sobiţă. Muzica provenea de la un *ghetto-blaster*[1] cocoţat pe un raft.

Alex cercetă cabina. În afară de două paturi suprapuse şi de o bucătărioară, alte semne de confort casnic nu existau. Însă barja primise în mod evident altă destinaţie. Skoda şi amicul lui o transformaseră într-un laborator plutitor.

Existau două suprafeţe de lucru metalice, o chiuvetă şi un cîntar electronic. Peste tot erau eprubete, arzătoare Bunsen, retorte, pîlnii de sticlă şi linguri pentru măsurat. Locul era mizerabil – era clar că cei doi nu ţineau prea mult la igienă – dar Alex şi-a dat seama că aici era punctul central al afacerii lor. Aici preparau drogurile pe care apoi le vindeau; aici le împărţeau, le cîntăreau şi le făceau pachetele care luau drumul şcolilor din împrejurimi.

Ce idee nebunească – să-ţi încropeşti un laborator de preparat droguri pe o barcă, aproape în buricul Londrei, la o aruncătură de băţ de o secţie de poliţie. Dar, în acelaşi timp, era o idee deşteaptă. Cine s-ar fi gîndit să caute droguri tocmai acolo?

---

[1] *Ghetto-blaster* – casetofon lung, portabil (n.tr.).

Blondul se întoarse brusc şi Alex se încovrigă şi se rostogoli înapoi pe punte. Pentru o clipă, îl cuprinse ameţeala. Cum stătuse atîrnat cu capul în jos, sîngele îi venise în cap. Respiră adînc de două ori, încercînd să-şi adune gîndurile. Ar fi fost foarte simplu să se ducă frumos la secţia de poliţie şi să-i povestească agentului de serviciu ce văzuse, iar poliţia ar fi preluat cazul.

Însă ceva dinlăuntrul lui Alex respingea ideea asta.

Poate că aşa ar fi procedat cu cîteva luni în urmă – i-ar fi lăsat pe alţii să rezolve problema. Însă nu bătuse drumul pînă aici doar ca să ofere o informaţie poliţiei.

Se gîndi la clipa cînd observase maşina albă de la poarta şcolii. Îşi aminti de Colin, prietenul lui, cum îşi tîrşiia picioarele spre maşina traficantului şi încă o dată simţi cum îl cuprinde furia. De treaba asta voia să se ocupe personal.

Ce să facă? Dacă barja ar fi avut dop, Alex l-ar fi scos şi ar fi scufundat toată şandramaua.

Dar bineînţeles că nu avea să fie atît de uşor. Barja era ancorată de debarcader cu două frînghii groase. Ar fi putut să desfacă legăturile – dar nici asta nu era o soluţie prea bună. Barja ar fi luat-o în jos pe rîu, ce-i drept, dar se aflau în Putney; şi în Putney nu erau nici vîrtejuri, nici cascade. Skoda ar fi pornit motorul şi s-ar fi întors frumuşel la mal.

Alex privi în jur. Pe şantier, ziua de lucru se apropia de sfîrşit. Cîţiva muncitori plecau deja şi, la un

moment dat, Alex văzu o trapă deschizîndu-se la vreo sută de metri deasupra lui şi, din vîrful macaralei, începu să coboare un tip îndesat. Alex închise ochii. Dintr-o dată văzuse cu ochii minţii o sumedenie de imagini, care se potriveau ca bucăţelele unui puzzle.

Barja. Şantierul. Secţia de poliţie. Macaraua cu cîrligul ei uriaş care se balansa la capătul braţului.

Şi, pe de altă parte, parcul de distracţii Blackpool. Fusese odată acolo cu Jack Starbright, menajera. Acum îşi amintea cum aceasta cîştigase un ursuleţ de pluş dintr-o cutie de sticlă, prinzîndu-l cu o gheară metalică şi ducîndu-l aşa pînă la o deschizătură a cutiei.

Oare era posibil? Alex se mai uită o dată, măsurînd unghiurile din priviri. Da. Probabil că se putea.

Se ridică şi traversă puntea în linişte pînă ajunse la uşa pe care intrase Skoda. Pe jos zăcea aruncată o bucată de sîrmă pe care o luă, apoi o răsuci de cîteva ori în jurul mînerului uşii, apoi o trecu printr-un inel fixat în perete şi trase cu putere. Uşa era blocată.

Mai era o uşă în partea din spate a bărcii. Pe aceasta Alex o blocă folosindu-şi lacătul de la bicicletă. Ferestrele păreau prea înguste ca să se poată strecura cineva prin ele, iar vreo altă ieşire din cabină nu exista.

Coborî cu grijă de pe barjă, păşind pe debarcader. Apoi dezlegă ambarcaţiunea, lăsînd frînghia groasă încolăcită lîngă ţăruşii de metal de care fusese legată. Rîul era liniştit. Avea să treacă ceva vreme pînă cînd barja va fi luată de apă.

Se ridică.

Mulţumit de ceea ce făcuse pînă acum, o luă la goană.

ÎN CÎRLIG

Intrarea în şantier era plină de muncitori care se pregăteau să plece acasă. Lui Alex i se păru că toată forfota asta seamănă cu cea pe care o văzuse cu o oră în urmă la Brookland. Nimic nu se schimbă prea tare cînd devii adult – poate doar faptul că nu ţi se mai dau teme pentru acasă.

Bărbaţii şi femeile care plecau de pe şantier erau obosiţi, nerăbdători să plece. Probabil că de aceea nici unul nu a încercat să-l oprească pe Alex, care se strecură printre ei, mergînd hotărît, ca şi cum ar fi avut o destinaţie precisă, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo.

Dar tura nu se terminase încă de tot. Mai rămăseseră cîţiva muncitori pe şantier, care transportau unelte, puneau la adăpost echipamentul şi pregăteau totul pentru a doua zi. Purtau toţi echipament de protecţie şi, văzînd undeva o grămadă de căşti de protecţie din plastic, Alex îşi luă şi el una.

Silueta gigantică a blocului care se construia se profila în faţa lui. Ca să ajungă acolo, Alex trebui să treacă printr-un spaţiu îngust aflat între două schele.

Pe neașteptate, în fața lui se opri un bărbat solid, într-o salopetă albă, care îi tăie calea.

– Încotro? îl cercetă acesta.

– La tata... Alex făcu un gest imprecis în direcția unui alt muncitor și își continuă drumul.

Păru destul de convingător, așa că bărbatul l-a lăsat în pace.

Se îndrepta spre macara. Era acolo, în cîmp deschis, „înaltul prelat" al întregului șantier. Alex nu și-a dat seama cît e de înaltă decît atunci cînd a ajuns lîngă ea. Corpul de susținere era fixat într-un bloc masiv de beton. Turnul era foarte îngust – odată strecurat înăuntru printre stîlpii de susținere din fier ajungea cu mîna la toate cele patru laturi. Exact în centru era scara. Fără să mai stea pe gînduri, de teamă să nu se răzgîndească, Alex începu să urce.

„E doar o scară, își spuse. Doar nu e prima dată cînd urci o scară. N-ai de ce să-ți faci griji."

Dar scara asta avea trei sute de trepte. Dacă nu se ținea bine sau dacă aluneca, nimic nu l-ar mai fi oprit din căderea morții. Erau platforme de odihnă la intervale regulate, dar Alex nu îndrăznea să stea ca să-și tragă sufletul, pentru că ar fi putut fi văzut de jos. În plus, barja dezlegată ar fi putut oricînd să fie luată de curent.

După vreo două sute cincizeci de trepte, turnul se îngusta. Cabina de control era exact deasupra lui Alex. Se uită în jos. Oamenii de pe șantier erau acum foarte mici și foarte departe. Urcă și ultima porțiune

a scării. Ajunse sub trapa care dădea în cabină. Dar trapa era încuiată.

Din fericire, Alex era pregătit şi pentru această eventualitate. Cînd cei de la MI6 îl trimiseseră în prima misiune, îi dăduseră cîteva instrumente – nu le putea numi arme – pe care să le folosească în situaţii dificile. Unul din acestea era un tub pe care scria „ZIT-CLEAN, PENTRU O PIELE SĂNĂTOASĂ". Dar alifia din interior era cu mult mai mult decît o loţiune împotriva coşurilor.

Deşi Alex o folosise aproape pe toată, reuşise să mai păstreze puţină şi îşi lua deseori tubul la el, pe post de suvenir, iar acum îl avea în buzunar.

Ţinîndu-se de scară cu o mînă, scoase tubul din buzunar cu cealaltă. Îi mai rămăsese foarte puţină alifie, dar Alex era sigur că o să-i ajungă. Desfăcu tubul, puse nişte alifie pe lacăt şi aşteptă. Preţ de o clipă nu se întîmplă nimic, apoi se auzi un şuierat şi ieşi un firicel de fum. Substanţa ardea metalul. Lacătul se deschise. Alex împinse trapa şi urcă ultimele trepte – ajunsese în cabină.

Închise la loc trapa ca să aibă pe ce sta. Se afla într-o cuşcă pătrată de metal, de mărimea celor de la jocuri mecanice. Înăuntru se găsea un scaun de comandă cu două manete – cîte una pe fiecare braţ al scaunului – şi, în loc de ecran, un perete de sticlă ce oferea o panoramă impresionantă asupra şantierului, rîului şi întregii părţi de vest a Londrei. Într-un colţ

era montat un monitor de computer, iar la nivelul genunchilor se afla un aparat de transmisie radio.

Joystickurile de pe brațele scaunului de comandă funcționau surprinzător de simplu. Erau numai șase butoane pe fiecare din ele. Alături se găseau chiar și niște diagrame care indicau foarte clar modul de folosire. Maneta dreaptă ridica sau cobora cîrligul. Cea stîngă îl deplasa de-a lungul brațului, mai aproape sau mai departe de cabină. Maneta stîngă controla și toată partea de sus a macaralei, care putea fi rotită cu trei sute șaizeci de grade. Nici că se putea ceva mai simplu.

Pînă și butonul de pornire era clar etichetat. Un buton mare pentru o jucărie pe măsură. Întregul sistem de funcționare al macaralei îi amintea lui Alex de o trusă Meccano supradimensionată.

Apăsă pe buton și simți vibrația dată de energia electrică. Ecranul computerului se aprinse și pe el apăru imaginea unui cîine care lătra, în timp ce se încărca programul inițial.

Alex se așeză comod în scaunul de comandă. Mai erau vreo douăzeci-treizeci de persoane pe șantier. Privind în jos printre genunchi, îi vedea cum mișunau fără zgomot dedesubt, la mare distanță de el. Nimeni nu observase că se petrece ceva neobișnuit. Dar trebuia totuși să se grăbească.

Apăsă pe butonul verde de pe maneta din dreapta – verde pentru pornire – după care apucă maneta și împinse. Nici o reacție. Alex se încruntă. Poate că nu avea să fie chiar atît de simplu pînă la urmă. Oare ce

greşise? Puse amîndouă mîinile pe manete, uitîndu-se în stînga şi în dreapta după alte dispozitive de control. Îşi mişcă uşor mîna dreaptă şi, dintr-o dată, cîrligul se ridică brusc de la pămînt. Funcţiona!

Fără ca Alex s-o ştie, atunci cînd el apucase manetele, senzorii de căldură încorporaţi reacţionaseră la temperatura corpului său şi activaseră macaraua. Toate macaralele moderne au încorporat acest sistem de siguranţă, pentru cazul în care manipulantul îşi pierde cunoştinţa şi cade peste dispozitivele de control. Astfel se evită accidentele. Temperatura corpului trebuie citită de senzori pentru ca macaraua să funcţioneze.

Din fericire pentru el, se afla într-o macara tip Liebherr 154 EC-H, adică unul dintre cele mai performante modele din lume. Este incredibil de uşor de folosit şi extraordinar de precisă.

Alex împinse maneta stîngă în lateral şi respiraţia i se opri o clipă, cînd văzu că macaraua se roteşte. În faţă vedea braţul lung cum se învîrte deasupra acoperişurilor londoneze. Cu cît apăsa mai tare, cu atît mişcarea de rotaţie devenea mai rapidă. Era o mişcare cît se poate de lină. Macaraua Liebherr 154 funcţionează cu lichid de transmisie ce face legătura între motorul electric şi angrenaj, aşa că nu se zdruncină şi nu trepidează niciodată, ci alunecă lin. Alex descoperi un buton alb în dreptul degetului mare şi apăsă. Macaraua se opri brusc.

Acum era pregătit. Probabil că va avea nevoie şi de norocul începătorului, dar era sigur că va

reuşi – cu condiţia să nu se uite nimeni în sus şi să vadă că macaraua se mişcă. Acţionă din nou maneta stîngă şi de data asta aşteptă pînă cînd braţul macaralei trecu pe deasupra Podului Putney şi ajunse deasupra Tamisei. Cînd braţul ajunse exact deasupra barjei, îl opri.

În continuare, manevră scripetele de care atîrna cîrligul. Mai întîi îl duse pînă la capătul braţului, apoi, cu cealaltă mînă, îl coborî: mai repede la început şi din ce în ce mai încet, pe măsură ce se apropia de pămînt. Cîrligul era din metal masiv. Dacă lovea barja, Skoda ar fi putut să-l audă şi Alex s-ar fi dat de gol. Acum îl mişca încet de tot, centimetru cu centimetru. Alex îşi umezi buzele şi, concentrat la maximum, încercă să nimerească ţinta.

Cîrligul se lovi cu putere de puntea barjei. Alex înjură. Skoda auzise cu siguranţă şi probabil chiar acum încerca să deschidă uşa. Dar îşi aminti de *ghetto-blaster*. Poate că muzica acoperise zgomotul.

Ridică din nou cîrligul şi îl trase mai spre el pe deasupra punţii. Îşi văzuse ţinta. La capătul punţii era fixat un montant de metal. Dacă reuşea să agaţe cîrligul de el, peştele ar fi fost prins şi pe urmă putea să înfăşoare firul undiţei.

La prima încercare, cîrligul ajunse la mai bine de un metru de montant. Alex se strădui să nu intre în panică. Trebuia să acţioneze încet şi cu grijă, altfel nu avea nici o şansă de reuşită. Folosindu-şi ambele mîini, cumpănindu-şi mişcările, deplasă cîrligul pe

deasupra punții și îl duse din nou către montant. Spera din tot sufletul că muzica era dată tot tare și că zgomotul făcut de metalul ce aluneca pe cablu nu era prea puternic. Rată și a doua încercare. N-o să reușească!

Ba da. Trebuia să reușească. Era exact ca la parcul de distracții... doar că la o scară ceva mai mare. Scrîșni din dinți și manevră pentru a treia oară cîrligul. De data asta văzu cum cîrligul agață montantul. Reușise!

Privi în jos. Nimeni nu văzuse nimic. Bun... și acum, cum se ridică? Trase de maneta din dreapta. Cablul se întinse. Simți cum macaraua pur și simplu ridică barja.

Turnul se aplecă însă îngrijorător de mult înainte și Alex aproape că alunecă de pe scaun. Pentru prima oară se întrebă dacă planul lui putea fi pus în practică. Putea oare macaraua să ridice barja de pe apă? La capătul brațului macaralei se afla o placă albă pe care scria: 300KG. Dar barca n-avea cum să cîntărească atît de mult. Se uită la ecranul computerului. Era un șir de cifre care se schimbau atît de repede, că nici nu putea să le citească. Acestea arătau masa preluată de macara. Oare ce se va întîmpla dacă barca e totuși prea grea? Va întrerupe computerul operațiunea în mod automat? Sau o să se prăbușească?

Alex se așeză mai bine în scaun și trase de manetă spre el, întrebîndu-se ce se va întîmpla în continuare.

În cabina barjei, Skoda tocmai deschidea o sticlă de gin. Avusese o zi bună: plasase marfă de mai bine

de o sută de lire la fosta lui şcoală. Partea şi mai bună era că toţi clienţii de azi aveau să-i mai ceară. În curînd o să le dea marfă numai celor care promit să le dea şi prietenilor lor. Apoi aceşti prieteni vor deveni, la rîndul lor, clienţi. Era piaţa cea mai uşor de cucerit. Îi prinsese în undiţă şi acum putea să facă cu ei tot ce voia.

Blondul cu care lucra se numea Mike Beckett. Se cunoscuseră la închisoare şi hotărîseră să intre în afaceri împreună, după ce scapă.

Ideea de a folosi barca îi aparţinea lui Beckett. Ce-i drept, nu aveau nici bucătărie propriu-zisă, nici baie, şi iarna îngheţau de frig... dar treaba mergea. Ba chiar îi amuza faptul că sînt atît de aproape de secţia de poliţie. Le plăcea să se uite la maşinile sau la ambarcaţiunile poliţiei care treceau pe acolo. Bineînţeles că tîmpiţilor nici prin cap nu le trecea să facă cercetări chiar în propria curte.

Beckett înjură din senin:

– Ce dra...?

– Ce-i?

Skoda se uită la el:

– Cana aia, uite...

Skoda văzu cum o cană de pe raft începe să se mişte. Alunecă şi căzu cu zgomot. Cafeaua rece se vărsă pe răpciuga gri pe care ei o numeau covor. Skoda nu înţelegea ce s-a întîmplat. Cana părea să se fi mişcat cu de la sine putere. Nimic nu o atinsese. Chicoti.

– Cum ai reuşit chestia asta? întrebă.

– N-am reuşit nimic.

– Păi, şi-atunci...

Beckett şi-a dat primul seama ce se întîmpla – dar nu a reuşit să înţeleagă întru totul.

– Ne scufundăm! strigă el.

Se îndreptă cu greu spre uşă, prinzîndu-se de diferite lucruri.

Acum simţea şi Skoda. Podeaua se înclina. Eprubete şi pahare de laborator se loviră unele de altele şi căzură, făcîndu-se bucăţi. Înjură şi îl urmă pe Beckett, care deja era mai sus decît el.

Cu fiecare clipă care trecea înclinaţia se mărea. Dar cel mai ciudat era că barja nu părea defel că se scufundă. Din contră, partea din faţă părea că iese din apă.

– Ce-i asta? zbieră Skoda.

– Uşa e blocată! Beckett reuşise să o crape, dar lacătul de pe partea cealaltă nu-i dădea voie să o deschidă mai mult.

– Hai la uşa cealaltă!

Dar la uşa cealaltă nu puteau ajunge – era deja cu mult deasupra lor. Sticlele se rostogoleau de pe masă şi cădeau, făcîndu-se ţăndări. Prin bucătărie zburau bucăţi de farfurii şi de căni soioase.

Scoţînd un sunet între scîncet şi mîrîit, Skoda încercă să escaladeze muntele în care se transformase barca lor. Dar deja panta era prea abruptă. Uşa aproape că-i ajunsese deasupra capului. Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate; scoase un urlet cînd, o

clipă mai tîrziu, celălalt individ căzu peste el. Se rostogoliră amîndoi în colţ, unul peste altul.

Farfurii, căni, cuţite, furculiţe şi zeci de ustensile de laborator căzură peste ei. Pereţii barjei începeau să se dezmembreze din cauza propriei lor greutăţi. Se sparse un geam. Una din mese îi lovi cu puterea unui tăvălug. Skoda îşi simţi un os al braţului trosnind şi urlă cît îl ţinu gura.

Barja era în poziţie perfect verticală, atîrnînd deasupra apei la nouăzeci de grade. O clipă rămase pe loc, apoi începu să urce...

Uimit, Alex privea barja. Macaraua o ridica acum cu o viteză de două ori mai mică decît înainte – intervenise o supracomandă care încetinise operaţiunea – aparent fără nici un efort. Alex îi simţea întreaga putere în mîini. Aşezat în cabină, cu mîinile pe manete, cu picioarele depărtate şi cu braţul macaralei în faţă, simţea că devenise una cu macaraua. Nu trebuia să se mişte decît un centimetru şi barca i-ar fi fost adusă sub nas. O vedea cum se leagănă în cîrlig, învîrtindu-se încet. De la pupa curgea apă. Era deja scoasă cu totul afară din apă, şi se înălţa cam cu un metru la fiecare cinci secunde. Oare cum era înăuntru?

Aparatul de transmisie radio de lîngă el intră în funcţiune cu un şuierat:

– Manipulant! Aici baza. Ce naiba faci? Terminat!

Urmă o pauză, apoi paraziţi. Apoi vocea metalică se făcu din nou auzită:

– Cine e în cabină? Cine e acolo? Identifică-te!

Aproape de bărbia lui Alex se afla un microfon şi o clipă a fost tentat să spună ceva. Dar se hotărî că e mai bine să tacă. Cei de jos ar fi intrat şi mai tare în panică dacă ar fi auzit vocea unui adolescent.

Privi în jos. Se adunaseră vreo doisprezece muncitori la baza macaralei. Alţii arătau spre barcă şi vorbeau agitaţi unii cu alţii. Dar în cabină nu ajungea nici un sunet. Era ca şi cum Alex ar fi fost izolat de restul lumii. Se simţea în deplină siguranţă. Nu se îndoia de faptul că nişte muncitori se îndreptau spre el, pe scară, şi că totul se va termina în curînd, dar deocamdată nu se puteau atinge de el. Se concentră la ceea ce făcea. Îşi îndeplinise planul doar pe jumătate scoţînd barja din apă. Acum trebuia să termine ceea ce începuse.

– Manipulant! Coboară cîrligul! E posibil ca în barcă să se afle oameni. Le pui viaţa în pericol. Repet: coboară cîrligul!

Barja atîrna mult deasupra nivelului apei şi se balansa. Cu mîna stîngă, Alex acţionă maneta care rotea macaraua; barca descrise un arc de cerc pe deasupra apei şi ajunse, în fine, în dreptul uscatului. Se auzi o sonerie neaşteptată. Braţul se opri. Alex împinse maneta. Nu se întîmplă nimic. Se uită la computer. Ecranul se stinsese.

Cineva de la sol îşi venise în fire şi alesese singura soluţie posibilă. Întrerupse alimentarea cu energie electrică. Macaraua nu mai funcţiona.

Alex rămase pe loc, privind barja care se legăna în bătaia brizei. Nu reuşise să îndeplinească tot ceea ce îşi propusese. Planul lui fusese să coboare barca – şi tot ce era în ea – şi să o depună în siguranţă în parcarea secţiei de poliţie. Îşi imaginase că astfel le va face o surpriză plăcută autorităţilor. Dar barca atîrna acum deasupra centrului de conferinţe pe care îl văzuse cînd era pe Podul Putney. Ei, la urma urmei, asta nu mai conta. Rezultatul va fi acelaşi.

Îşi întinse braţele şi se relaxă, aşteptînd ca trapa să se deschidă. Avea de dat nişte explicaţii şi nu îi va fi tocmai uşor.

În clipa aceea auzi cum se rupe ceva.

Montantul de metal fixat la capătul punţii nu fusese conceput ca să susţină întreaga greutate a barjei. Era o minune că ţinuse şi atît. Alex privi cu gura căscată din cabină cum se desprinde montantul. Cîteva clipe rămase agăţat de punte, într-o parte. Apoi se desprinse şi ultimul nit.

De la şaizeci de metri, barja căzu.

În interiorul Centrului de Conferinţe Putney Riverside, şeful Poliţiei Metropolitane se adresa unei mulţimi impresionante de jurnalişti, camere TV, funcţionari publici şi oficialităţi. Era un bărbat înalt şi subţire care se lua foarte în serios. Uniforma sa albastru-închis era imaculată, şi tot metalul pe care îl avea pe el – de la ţintele de pe epoleţi pînă la cele cinci medalii – strălucea de lustruit ce era. Asta era ziua cea mare pentru el. Se afla pe acelaşi podium cu

însuşi secretarul de stat pentru Afaceri Interne. Adjunctul său era de asemenea prezent, precum şi cîţiva ofiţeri de rang inferior. Pe peretele din spatele lui era proiectat următorul slogan:

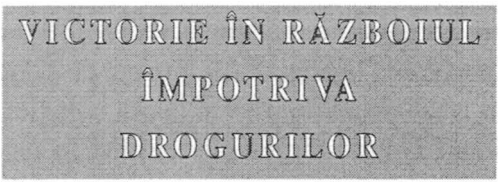

Cu litere argintii pe fundal albastru. Şeful poliţiei alesese chiar el culorile, ca să i se asorteze cu uniforma. Îi plăcea sloganul. Ştia că va apărea a doua zi în toate ziarele principale, lîngă poza lui, ceea ce era la fel de important.

– Nu ne-a scăpat nimic, spunea el, şi vocea îi răsuna puternic în sala modernă. Vedea cum jurnaliştii îşi notează febril fiecare cuvînt pe care îl spune; toate camerele de luat vederi erau îndreptate spre el: Mulţumită implicării şi eforturilor mele, înregistrăm acum mai multe succese decît oricînd. Domnule secretar de stat... zîmbi el către politician, care îşi arăta şi el dinţii într-un zîmbet larg, dar asta nu înseamnă că ne culcăm pe lauri. O, nu! Sperăm că foarte curînd vom putea anunţa o nouă victorie.

Chiar în acest moment barja lovi acoperişul de sticlă al Centrului pentru Conferinţe. Se auzi o explozie. Şeful poliţiei de-abia apucă să se arunce la pămînt, cînd un obiect masiv din care şiroia apă căzu

din cer, îndreptîndu-se exact spre el. Secretarul de stat căzu pe spate; ochelarii îi zburară de pe nas. Gărzile lui de corp încremeniră, neputincioase. Barca se prăbuşi în faţa lor, între podium şi asistenţă. Una din laturile cabinei fusese smulsă, aşa că rămăşiţele fostului laborator erau acum la vedere, ca şi cei doi traficanţi care, îngrămădiţi într-un colţ, se uitau sideraţi la sutele de poliţişti şi la oficialităţile care îi înconjurau. Un nor de praf alb se ridică în aer şi apoi se depuse pe uniforma albastru-închis a şefului poliţiei, acoperindu-l de sus pînă jos. Se declanşaseră alarmele de incendiu. Becurile clipiră şi se stinseră. Apoi începură ţipetele.

În acest timp, primul muncitor ajunsese în cabina de control a macaralei şi se uita năuc la băiatul de paisprezece ani pe care îl găsise acolo.

– Ai... se bîlbîi muncitorul, ai idee ce-ai făcut?

Alex se uită la cîrligul gol şi la gaura din acoperişul Centrului de Conferinţe, la norul de fum amestecat cu praf. Ridică din umeri în chip de scuză:

– Încercam să iau nişte măsuri pentru a reduce rata infracţionalităţii, zise el. Cred că tocmai s-a înregistrat o cădere spectaculoasă.

INVESTIGAȚIE ȘI RAPORT

Cel puțin, n-au trebuit să-l ducă prea departe. Alex a fost coborît din turnul macaralei de doi oameni: unul care mergea înaintea lui, celălalt îl urma. Poliția îl aștepta jos. Urmărit din priviri de muncitorii cărora încă nu le venea să creadă, a fost tîrît de pe șantier pînă la secția de poliție aflată doar la cîțiva pași. Trecînd pe lîngă Centrul pentru Conferințe, văzu mulțimea care se bulucea dinăuntru. Sosiseră deja cîteva ambulanțe. Secretarul de stat pentru Afaceri Interne pleca în mare grabă cu o limuzină neagră. Pentru prima oară Alex era serios îngrijorat; oare existau victime? Nu-și dorise ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură.

Odată ajunși la secția de poliție, totul s-a petrecut cu o repeziciune incredibilă, într-un vîrtej de uși trîntite, chipuri oficiale fără expresie, pereți văruiți în alb, rapoarte și convorbiri telefonice. L-au întrebat cum îl cheamă, ce vîrstă are, unde locuiește. Văzu cum un ofițer de poliție introduce datele în calculator: dar ceea ce a urmat l-a luat prin surprindere. Sergentul

a apăsat tasta ENTER şi apoi, în mod vizibil, a încremenit. S-a întors să se uite mai bine la Alex şi apoi a plecat în mare grabă. Cînd intrase în secţia de poliţie, Alex fusese în centrul atenţiei şi acum, dintr-o dată, nimeni nu se mai uita la el. Apăru un ofiţer cu grad mai mare. Poliţiştii schimbară între ei cîteva cuvinte. Îl conduseră pe Alex într-o celulă.

După o jumătate de oră, apăru o poliţistă cu o tavă cu mîncare:

– Ţi-am adus cina, zise ea.

– Ce se întîmplă? întrebă Alex. Femeia surîse nervos fără să răspundă: Mi-am lăsat bicicleta pe malul rîului, mai zise Alex.

– Stai liniştit, am recuperat-o noi.

Se vedea că nu ştie cum să plece mai repede.

Alex mîncă tot ce i se adusese: cîrnaţi, pîine prăjită, o prăjitură. În cameră erau două paturi suprapuse şi, după un paravan, o chiuvetă şi un closet. Se întreba dacă va veni cineva să stea de vorbă cu el. Dar nu apăru nimeni. În cele din urmă, adormi.

Se trezi la şapte dimineaţa. Uşa era deschisă şi din prag se uita la el un om pe care-l ştia chiar prea bine.

– Bună dimineaţa, Alex, spuse acesta.

– Domnule Crawley...

John Crawley arăta ca un director de bancă şi chiar pretinsese că lucrează la o bancă atunci cînd îl cunoscuse Alex. Costumul ieftin şi cravata în dungi erau parcă alese din gama „Om de afaceri anost" de la Marks & Spencer[1]. De fapt, Crawley lucra pentru

[1] Marks & Spencer – lanţ britanic de magazine universale (n.tr.).

MI6. Alex se întreba dacă hainele pe care le purta erau un soi ciudat de acoperire sau erau pur şi simplu alegerea lui personală.

– Vii cu mine, spuse Crawley. Plecăm!

– Mă duceţi acasă? întrebă Alex.

Se întrebă dacă ştia cineva de el.

– Nu, încă nu.

Alex îl urmă pe Crawley şi amîndoi ieşiră din clădire. De data asta nu se vedea nici un poliţist. Îi aştepta o maşină cu şofer. Crawley se urcă în spate împreună cu Alex.

– Unde mergem? întrebă Alex.

– O să vezi.

Crawley deschise un exemplar din *Daily Telegraph* şi începu să citească. Nu mai scoase nici un cuvînt.

Merseră spre est prin centrul oraşului şi o luară spre Liverpool Street. Alex bănuise imediat unde îl duceau şi, într-adevăr, maşina se opri la intrarea unei clădiri cu şaptesprezece etaje, aflată în apropierea gării şi apoi intră în parcarea subterană. Alex mai fusese aici. În aparenţă, clădirea era sediul central al băncii Royal & General. De fapt, aici era sediul Departamentului pentru Operaţiuni Speciale al MI6.

Maşina se opri. Crawley împături ziarul şi ieşi, după ce-l îndemnă pe Alex să facă acelaşi lucru. Era un lift la subsol şi cei doi urcară pînă la etajul şaisprezece.

– Pe aici.

Crawley îi arătă o uşă pe care scria 1605. „Complotul prafului de puşcă", se gîndi Alex. Ce gînd absurd

îi trecuse prin cap, legat de tema la istorie pe care ar fi trebuit s-o facă în urmă cu o seară. 1605 – anul în care Guy Fawkes încercase să arunce în aer clădirea Parlamentului. Ei, se pare că tema va trebui să mai aştepte.

Alex deschise uşa şi intră. Crawley nu îl urmă. Cînd Alex privi în jur, acesta dispăruse deja.

– Închide uşa, Alex, şi vino încoace.

Alex îl avea din nou în faţă pe şeful pedant şi veşnic serios al Departamentului de Operaţiuni Speciale al MI6. Costum gri, faţă gri, viaţă gri... Alan Blunt părea să aparţină unei lumi complet lipsite de culoare. Era aşezat la un birou de lemn într-o încăpere mare şi pătrată, care ar fi putut foarte bine să aparţină oricărei instituţii din lume. Nu exista aici nici un obiect personal, nici măcar un tablou pe perete sau o fotografie pe birou. Pînă şi porumbeii care ciuguleau afară, pe pervaz, erau tot gri.

Blunt nu era singur. Doamna Jones, adjuncta sa, era şi ea prezentă: stătea pe un fotoliu de piele, purta o rochie şi o jachetă maro, şi – ca de obicei – avea în gură o bomboană de mentă. Se uită la Alex cu ochii ei negri, ca nişte mărgele. Părea mai bucuroasă să-l vadă decît era şeful ei. Ea fusese cea care îi vorbise. Blunt abia dacă remarcase că Alex e acolo.

În fine, ridică şi Blunt ochii:

– Nu mă aşteptam să te revăd chiar atît de curînd, îi zise.

– Mi-aţi luat vorba din gură, răspunse Alex.

Se aşează pe singurul scaun gol din încăpere.

Blunt luă o hîrtie de pe birou şi o cercetă sumar.

– Ce naiba a fost în mintea ta? întrebă. Ce te-a apucat cu macaraua aia? Ai provocat pagube enorme. Practic, ai distrus un centru pentru conferinţe în valoare de două milioane de lire. E o minune că nu a murit nimeni.

– Iar cei doi oameni care erau în barcă vor sta cîteva luni în spital, adăugă doamna Jones.

– I-ai pus viaţa în pericol secretarului de stat pentru Afaceri Interne! continuă Blunt. Dacă păţea ceva, asta ar fi fost ultima picătură. Zău aşa, ce încercai să faci?

– Erau traficanţi de droguri, spuse Alex.

– Am aflat şi noi asta. În mod normal, în astfel de cazuri, suni la 999.

– Nu era nici un telefon în apropiere. Alex oftă: Au oprit macaraua, începu el să explice. Eu aveam de gînd să aşez barca în parcare.

Blunt clipi şi făcu un gest cu mîna, de parcă ar fi vrut să dea la o parte tot ce se întîmplase.

– Bine că totuşi cei de la poliţie au văzut pe calculator că ai un statut special. Ne-au anunţat şi noi am avut grijă de restul.

– Nu ştiam că am aşa ceva, zise Alex.

– O, dar aşa e, Alex! Eşti cît se poate de special. Blunt îl privi intens preţ de o clipă: De asta te afli aici.

– Aşadar, nu mă trimiteţi acasă?

– Nu. De fapt, Alex, oricum urma să luăm legătura cu tine. Avem nevoie din nou de tine.

– Probabil că eşti singurul care poate îndeplini această misiune, spuse şi doamna Jones.

– Staţi puţin! Alex clătină din cap: Şi aşa am rămas în urmă la şcoală. Dacă refuz?...

Doamna Jones oftă:

– În cazul acesta, va trebui să te predăm din nou poliţiei, îi replică ea. Din cîte am înţeles, mureau de nerăbdare să stea de vorbă cu tine.

– Şi domnişoara Starbright ce mai face? întrebă Blunt.

Jack Starbright – prenumele venea de la Jackie sau de la Jacqueline, Alex nu ştia prea bine – era menajera care avea grijă de el de cînd îi murise unchiul. O tînără isteaţă, roşcată, care venise la Londra să studieze Dreptul şi rămăsese aici. Alex ştia prea bine că pe Blunt nu-l interesează cum o mai duce ea. La ultima lor întîlnire acesta spusese foarte clar că, dacă Alex face ce i se spune, fata poate să locuiască în continuare în casa unchiului său împreună cu Jack. Dacă nu, ea va fi deportată în America, iar el va ajunge în grija autorităţilor sociale. Era şantaj curat.

– Mulţumesc, bine, spuse Alex, furios.

Doamna Jones intră pe fir:

– Haide, Alex, zise ea, mai are rost să te prefaci că nu eşti decît un şcolar obişnuit?

Se străduia să pară prietenoasă, să adopte un ton matern. „Dar chiar şi şerpii au mame", se gîndi Alex.

– Ţi-ai demonstrat deja valoarea, continuă ea. Vrem să-ţi dăm şansa să te afirmi din nou.

– Probabil că nu se va întîmpla nimic, interveni şi Blunt. E vorba de un caz care trebuie cercetat. Tip „investigaţie şi raport", cum spunem noi.

– De ce nu se ocupă Crawley de asta?

– Ne trebuie un băiat.

Alex tăcu uitîndu-se cînd la Blunt, cînd la doamna Jones. Ştia că nici unul n-ar ezita o clipă să-l retragă de la Brookland şi să-l trimită în cel mai sumbru internat posibil. Şi, la drept vorbind, ce-şi dorise chiar el nu mai departe de ieri? O nouă aventură. O nouă şansă de a salva lumea.

– Bine, zise el. Despre ce e vorba de data asta?

Blunt făcu un semn din cap spre doamna Jones care, desfăcînd o bomboană, începu:

– Ştii ceva despre un om pe nume Michael J. Roscoe?

Alex se gîndi o clipă:

– Omul de afaceri care a avut un accident la New York, nu? Văzuse ştirea la televizor: Mi se pare că a căzut în puţul liftului, nu?

– Roscoe Electronics e una din cele mai mari companii din America, zise doamna Jones. Ba chiar din lume. Produce computere, aparate video, DVD... cam orice fel de aparatură electronică, de la telefoane mobile pînă la maşini de spălat. Roscoe era foarte bogat şi foarte influent...

– Şi foarte miop, o întrerupse Alex.

– Într-adevăr, accidentul pare foarte ciudat, chiar de-a dreptul stupid. Liftul se defectase. Roscoe nu s-a

uitat unde calcă, a căzut în puțul liftului și a murit. Asta este ceea ce crede toată lumea. Totuși, noi nu sîntem prea convinși.

– De ce?

– În primul rînd, sînt cîteva lucruri care nu se leagă. În ziua morții lui Roscoe, un mecanic de control pe nume Sam Green a venit la Roscoe Tower, pe Fifth Avenue. Știm că a fost Green – sau cineva care semăna foarte bine cu el – pentru că l-am văzut. Clădirea are camere de luat vederi cu circuit închis care l-au filmat în timp ce intra. A spus că a venit să repare un cablu stricat. Dar cei de la compania la care lucrează au declarat mai tîrziu că nu era nici un cablu defect la lifturile din clădire și că, în mod cert, nu ei îl trimiseseră acolo.

– De ce nu vorbiți cu el?

– Am vrea noi! Green a dispărut fără urmă. Bănuim că a fost lichidat și că i-a luat locul cineva care a înscenat accidentul în care a murit Roscoe.

Alex ridică din umeri:

– Îmi pare rău. E foarte trist ce i s-a întîmplat domnului Roscoe. Dar ce legătură am eu cu toate astea?

– Ai răbdare, ajung și acolo. Doamna Jones se opri o clipă: Lucrul cel mai ciudat este că, în ajunul morții lui, Roscoe ne-a sunat. O convorbire personală. Dorea să stea de vorbă cu domnul Blunt.

– L-am cunoscut pe Roscoe cînd eram la Cambridge, zise Blunt. E mult de atunci. Ne-am împrietenit.

Alex era surprins să audă asta. Blunt nu părea genul de om care să aibă prieteni.

– Şi ce v-a spus? întrebă el.

– Din păcate, nu eram aici, ca să preiau apelul. Am programat o convorbire pentru a doua zi. Dar a fost prea tîrziu.

– Şi nu ştiţi ce voia să vă spună?

– Am vorbit cu asistenta lui, zise doamna Jones. Nu ştie nici ea prea mult, dar, din cîte şi-a dat seama, Roscoe era îngrijorat în din cauza fiului său. Avea un băiat de paisprezece ani, Paul Roscoe.

„Un băiat de paisprezece ani, deci!" Alex începea să înţeleagă unde bate.

– Paul e singurul lui copil, începu Blunt să-i explice. Din păcate, relaţia dintre cei doi era foarte tensionată. Roscoe a divorţat acum cîţiva ani şi, deşi a fost alegerea băiatului să locuiască împreună cu tatăl lui, cei doi nu se prea înţelegeau. Probleme tipice de adolescent, dar problemele astea se amplifică atunci cînd adolescentul se scaldă în milioane de dolari. Paul învăţa tare prost. Chiulea mult şi pierdea vremea cu nişte amici foarte dubioşi. A avut loc şi un incident în care a fost implicată poliţia din New York – nimic grav, Roscoe a reuşit să muşamalizeze toată afacerea, dar l-a afectat destul de mult. Vorbeam cu Roscoe din cînd în cînd. Era îngrijorat pentru Paul, simţea că băiatul a scăpat de sub control. Dar nu prea avea ce să facă.

– Aşadar, de asta aveţi nevoie de mine? îl întrerupse Alex. Trebuie să mă întîlnesc şi să discut cu băiatul ăsta despre moartea tatălui său?

– Nu.

Blunt dădu din cap şi îi dădu doamnei Jones un dosar.

Aceasta îl deschise. Alex zări o fotografie; un bărbat cu pielea măslinie îmbrăcat în uniformă militară.

– Ţine minte ce ţi-am spus despre Roscoe, îi spuse ea. Pentru că acum o să-ţi vorbesc despre altcineva. Îi arătă fotografia: Acesta este generalul Victor Ivanov, fost membru KGB. Pînă în decembrie anul trecut, a fost şeful Serviciului de Informaţii Externe şi, probabil, al doilea sau al treilea om din Rusia, după preşedinte. Dar şi lui i s-a întîmplat ceva: un accident naval pe Marea Neagră. Vasul lui de croazieră a explodat... nimeni nu ştie de ce.

– Era prieten cu Roscoe? întrebă Alex.

– Nu cred că s-au cunoscut vreodată. Însă în instituţia noastră există un departament în care se monitorizează în mod constant ştirile din toată lumea, şi computerele de aici au semnalat o coincidenţă stranie. Şi Ivanov avea un băiat de paisprezece ani, pe Dimitri. Şi ceea ce ştim cu siguranţă este că tînărul Ivanov îl cunoştea precis pe tînărul Roscoe, şi asta pentru că învăţau la aceeaşi şcoală.

– Paul şi Dimitri... Alex nu înţelegea: Dar ce căuta un băiat din Rusia la o şcoală din New York?

– Nu era în New York, interveni Blunt. Ţi-am spus că Roscoe avea probleme cu băiatul lui. Probleme şi acasă, şi la şcoală. Aşa că anul trecut s-a hotărît să ia măsuri. L-a trimis pe Paul în Europa, la un fel de pension din Franţa. Ştii ce e un pension?

– Credeam că e locul unde bogătaşii îşi trimiteau fetele, mai demult, ca să înveţe bunele maniere, spuse Alex.

– Cam aşa ceva. Dar şcoala asta e numai pentru băieţi, şi nu orice fel de băieţi. Taxa de şcolarizare este de zece mii de lire sterline pe semestru. Asta e o broşură de la ei, uită-te puţin!

Îi dădu o cărţulie grea, pătrăţoasă. Pe copertă erau două cuvinte, scrise cu litere aurii pe un fond negru:

POINT BLANC

– E chiar la graniţa dintre Franţa şi Elveţia, îi explică Blunt. La sud de Geneva, puţin mai sus de Grenoble, în Alpii Francezi. Se pronunţă *Point Blanc*. Spuse cele două cuvinte cu accent franţuzesc: În traducere literală, înseamnă *punctul alb*. Un loc absolut remarcabil. A fost construit ca locuinţă particulară de un nebun în secolul al XIX-lea. Şi, ca să vezi, după ce a murit proprietarul, clădirea a fost transformată în... azil de nebuni. În Al Doilea Război Mondial a fost sub ocupaţie germană – nemţii au folosit-o pe post de centru de recreere pentru persoanele sus-puse.

După război a căzut în paragină până când a cumpărat-o proprietarul actual, un tip pe nume Grief. Doctorul Hugo Grief. El e directorul şcolii.

Alex deschise broşura. Pe prima pagină era o fotografie în culori a şcolii Point Blanc. Blunt avea dreptate. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător: o combinaţie de castel german cu un *chateau* franţuzesc, o clădire ieşită parcă dintr-un basm de fraţii Grimm.

Şi mai mult încă îl impresionă peisajul. Şcoala era cocoţată pe creasta unui munte, înconjurată din toate părţile numai de munţi; o construcţie masivă din cărămidă şi din piatră, în mijlocul unei întinderi nesfîrşite de zăpadă. Era o apariţie ciudată; parcă cineva o luase din mijlocul unei cetăţi străvechi şi o scăpase din greşeală acolo. Nu se zăreau drumuri. Zăpada era neatinsă până la intrare. Dar, uitîndu-se mai atent, Alex văzu pe creastă o pistă modernă pentru elicoptere. Bănui că doar aşa se putea ajunge... şi pleca de acolo.

Întoarse pagina:

Bine aţi venit la Academia Point Blanc...

începea prezentarea. Forma literelor folosite îl trimitea pe Alex cu gîndul la meniul unui restaurant scump:

„...O şcoală unică, mai mult chiar decît o şcoală, creată pentru băieţii care au nevoie de mai mult decît le poate oferi sistemul de învăţămînt obişnuit.

Sînt unii care ne numesc o școală pentru «băieți-problemă», însă noi nu credem că termenul acesta este potrivit.

Există probleme și există băieți. Noi facem diferența."

– Nu e nevoie să citeşti tot ce scrie acolo, zise Blunt. Ce trebuie să ştii este că academia asta îi acceptă pe băieţii care au fost exmatriculaţi din toate celelalte şcoli la care au fost. Niciodată nu sînt prea mulţi acolo în acelaşi timp, vreo şase-şapte, de obicei. Mai sînt şi alte aspecte care o fac să fie unică. De exemplu, nu sînt primiţi decît copiii celor mai bogaţi oameni...

– Nici nu mă mir, la zece mii de lire pe semestru! spuse Alex.

– Te-ai mira dacă ai şti cîţi părinţi au încercat să-şi trimită copiii acolo, continuă Blunt. Dar cred că ajunge să citeşti ziarele ca să-ţi dai seama cît de uşor o iau la vale cei născuţi cu o linguriţă de argint în gură şi crescuţi în puf. Politicieni, muzicieni celebri, nu contează... părinţii bogaţi şi faimoşi au de multe ori copii-problemă; şi cu cît succesul părinţilor e mai mare, cu atît mai mari sînt şi problemele copiilor. Această academie a fost înfiinţată cu scopul de a rezolva astfel de probleme şi, din cîte se pare, înregistrează succese.

– A fost înfiinţată acum douăzeci de ani, spuse doamna Jones. Lista clienţilor pe care i-a avut de atunci încoace este incredibilă. Bineînţeles că numele

nu sînt făcute publice. Dar pot să-ţi spun că printre cei care şi-au trimis copiii acolo se numără un vicepreşedinte american, un savant laureat al Premiului Nobel şi un membru al familiei regale britanice!

– Plus Roscoe şi Ivanov, zise Alex.

– Da.

Alex ridică din umeri:

– Şi ce-i cu asta? E o coincidenţă, aşa cum aţi spus. Doi părinţi bogaţi ai căror băieţi au învăţat la aceeaşi şcoală. Au murit amîndoi în accidente. De ce vă interesează chiar atît de mult?

– Pentru că eu nu agreez coincidenţele, răspunse Blunt. De fapt, nici nu cred că există coincidenţe. Acolo unde alţii văd coincidenţe, eu văd conspiraţii. Asta mi-e meseria.

„Şi ce bine ţi se potriveşte!" se gîndi Alex, dar zise:

– Chiar credeţi că şcoala asta şi directorul, Grief, au vreo legătură cu moartea celor doi? Dar de ce? N-au achitat taxele la timp?

Blunt nu se amuză deloc:

– Roscoe m-a sunat pentru că era îngrijorat din cauza băiatului lui, şi a doua zi a murit. În plus, am aflat de la serviciile de informaţii ruseşti că Ivanov s-a certat violent cu băiatul lui cu o săptămînă înainte de-a muri. Se pare că şi Ivanov era îngrijorat dintr-o anumită cauză. Acum vezi care e legătura?

Alex reflectă o clipă:

– Prin urmare, vreţi să mă trimiteţi la şcoala asta, spuse. Dar cum? Părinţii mei au murit – şi, oricum, nu erau bogaţi.

– Am rezolvat deja, spuse doamna Jones.

Alex înţelesese că planul exista dinainte de întîmplarea cu macaraua. L-ar fi contactat chiar dacă nu atrăgea singur atenţia asupra lui.

– Vei avea un tată bogat. Pe Sir David Friend.

– Friend... cel cu lanţul de supermarket-uri?

Alex îi văzuse numele destul de des în ziare.

– Supermarket-uri. Magazine universale. Galerii de artă. Echipe de fotbal. Doamna Jones se opri o clipă: Friend face parte din acelaşi club ca şi Roscoe. Clubul miliardarilor. Este, de asemenea, puternic implicat în probleme guvernamentale – e consilierul personal al primului-ministru. Puţine lucruri se întîmplă în ţara asta în care Sir David să nu fie implicat într-un fel sau altul.

– Ţi-am creat o identitate falsă, îi zise Blunt. De acum încolo, vreau să-ţi imaginezi că eşti Alex Friend, fiul în vîrstă de paisprezece ani al lui Sir David.

– N-o să meargă, spuse Alex. Probabil că lumea ştie că Friend nu are nici un fiu.

– Ba deloc. Blunt dădu din cap: E o persoană care ţine mult la intimitate şi, în plus, noi am imaginat un băiat despre care nici un tată n-ar fi bucuros să vorbească. Exmatriculat de la Eton. Cu cazier... pentru furt din magazine, vandalism şi posesie de droguri. Ăsta eşti tu, Alex! Sir David şi soţia lui, Caroline, nu

mai știu cum să se descurce cu tine. Așa că te-au înscris la academie. Și ai fost acceptat.

– Și Sir David e de acord? întrebă Alex.

Blunt pufni:

– La drept vorbind, nu a fost prea încîntat să folosească pe cineva atît de tînăr. Dar am avut niște discuții lungi cu el și, da, a fost de acord să ne ajute.

– Și cînd plec la academie?

– Peste cinci zile, spuse doamna Jones. Dar mai întîi trebuie să te familiarizezi cu noua ta viață. Cînd vei pleca de aici vei fi dus acasă la Sir David. Locuiește în Lancashire împreună cu soția și cu fiica lui, care e mai mare decît tine cu un an. O să petreci restul săptămînii la ei; ai timp să înveți tot ce trebuie să știi. Acoperirea ta trebuie să fie perfectă – e vital. Apoi vei pleca la Grenoble.

– Și ce trebuie să fac atunci cînd ajung acolo?

– Îți vom oferi toate informațiile de care ai nevoie înainte să pleci. În principiu, misiunea ta este să afli cît mai multe. E foarte posibil ca în școala asta să nu se întîmple nimic neobișnuit și să nu existe, pînă la urmă, nici o legătură între cele două morți. Dacă așa stau lucrurile, atunci te vom retrage de acolo. Dar vrem să fim siguri.

– Și cum o să țin legătura cu dumneavoastră?

– O să ne ocupăm noi de tot.

Doamna Jones îl măsură pe Alex din cap pînă-n picioare, apoi se întoarse către Blunt:

– Trebuie să-i schimbăm înfățișarea. Nu prea se încadrează în rol.

– Ocupă-te! zise Blunt.

Alex oftă, nu tocmai încîntat. Nu făcea decît să schimbe școala. Se muta de la o școală obișnuită din Londra la un pension din Franța! Nu era chiar aventura pe care și-o dorise.

Se ridică și o urmă pe doamna Jones afară din încăpere. În timp ce ieșeau, Blunt începuse deja să răsfoiască niște documente, de parcă uitase că Alex fusese acolo, ba chiar că el mai există.

VÎNĂTORII

Rolls-Royce-ul Corniche cu şofer rula pe o şosea mărginită de copaci, înaintînd în peisajul rural al comitatului Lancashire. Motorul V8 de 6,75 litri, de presiune joasă, abia dacă se auzea în liniştea adîncă. Alex stătea în spate, încercînd să nu se lase impresionat de maşina care costa cît o casă. „Şi ce dacă are covoraşe din lînă Wilton, lambriuri de lemn şi scaune din piele, îşi tot spunea. E doar o maşină."

Era a doua zi după întîlnirea de la MI6 şi, aşa cum promisese doamna Jones, avea o înfăţişare cu totul nouă. Trebuia să arate a rebel – ca un băiat de bani gata care vrea să-şi trăiască viaţa după propriile reguli. Aşa că îl îmbrăcaseră în haine voit provocatoare. Purta un tricou cu glugă, blugi Tommy Hilfiger – tăiaţi jos – şi nişte adidaşi cu şireturile desfăcute. În ciuda protestelor lui, fusese tuns atît de scurt, încît arăta ca un *skinhead*, şi îi făcuseră şi gaură în ureche. Încă îşi mai simţea urechea pulsînd acolo unde avea acum un cercel ca să nu se astupe gaura.

Maşina ajunsese între timp la nişte porţi de fier forjat care se deschiseră automat. Se aflau la Haverstock

Hall, un conac impunător cu statuete de piatră pe terasă, cu un preţ format din vreo şapte cifre. Sir David îl cumpărase cu cîţiva ani în urmă, după spusele doamnei Jones, pentru că-şi dorea o casă la ţară. Se părea că în preţul conacului intrase şi jumătate din ţinutul Lancashire. Domeniul se întindea pe kilometri întregi, de jur împrejur. Într-o parte se aflau dealuri pe care se vedeau turme de oi, în partea cealaltă era un ţarc în care se aflau trei cai. Casa era construită în stil georgian, din cărămidă albă, cu ferestre înalte şi coloane. Totul era de o ordine şi de o curăţenie desăvîrşite. Era şi o grădină împrejmuită cu zid, cu straturi dispuse uniform, o piscină acoperită, precum şi mai multe tufişuri ornamentale, aranjate pînă la ultima frunzuliţă.

Maşina se opri. Atunci cînd Alex coborî, caii îşi întoarseră capetele dînd mereu din coadă ca să alunge muştele. În rest, nimic altceva nu se mişca.

Şoferul se duse la portbagaj:

– Sir David e înăuntru, spuse el.

Avusese o părere proastă despre Alex încă din prima clipă în care îl văzuse. Bineînţeles că nu-şi exprima această părere, doar era un profesionist. Dar i se citea în priviri.

Alex se îndepărtă de maşină, atras de sera de vizavi. Era o zi călduroasă; lumina soarelui era reflectată de pereţii de sticlă şi apa dinăuntru i se păru dintr-o dată extrem de ispititoare. Intră. Înăuntru era foarte cald, şi mirosul de clor care venea din apă era înăbuşitor.

Crezuse că nu e nimeni în piscină, dar odată ajuns pe margine, văzu o siluetă ieşind de sub apă, exact în faţa lui. Era o fată într-un costum de baie alb. Era brunetă, cu părul lung, cu ochi negri, dar cu pielea albă. Alex bănui că are cam cincisprezece ani şi îşi aminti ce-i spusese doamna Jones despre Sir David Friend: „Are o fată... cu un an mai mare decît tine". Ea trebuia să fie. O privi cum iese din apă. Avea un corp bine proporţionat; nu mai era o fetiţă, ci aproape o femeie. Avea să fie frumoasă, nu încăpea îndoială. Însă asta o ştia deja şi ea. Se uită la Alex cu aroganţă în priviri:

–Tu cine eşti? îl întrebă ea. Şi ce cauţi aici?

– Sînt Alex.

– A, da.

Se întinse să-şi ia un prosop pe care şi-l petrecu pe după gît:

– Mi-a spus tata că o să vii – dar nu mă aşteptam să dai buzna chiar aşa.

Avea o voce de femeie matură, care îi trăda statutul social privilegiat. Suna chiar ciudat în gura unei puştoaice de cincisprezece ani.

– Ştii să înoţi? îl întrebă ea.

– Da, zise Alex.

– Ce păcat! Nu-mi place să împart piscina cu nimeni. Şi mai ales cu un băiat – cu atît mai puţin un băiat londonez care miroase urît.

Îl măsură pe Alex din cap pînă-n picioare, analizîndu-i blugii tăiaţi, părul tuns scurt, cercelul din ureche, şi o străbătu un fior.

– Nu pot să-mi imaginez ce i-a venit tatei să te lase să stai la noi, continuă ea. Unde mai pui că trebuie să mă prefac că eşti fratele meu! Ce idee cumplită! Dacă aş avea un frate, pot să-ţi spun cu mîna pe inimă că n-ar semăna cu tine deloc.

Alex tocmai se întreba dacă s-o ia şi s-o arunce înapoi în piscină sau afară pe geam cînd auzi o mişcare în spatele lui şi, cînd se întoarse, văzu un bărbat înalt, cu aer aristocratic. Avea părul grizonat şi ondulat, purta ochelari, o jachetă sport, o cămaşă descheiată la gît şi pantaloni reiaţi. Şi el părea uşor surprins de apariţia lui Alex, însă îşi reveni repede şi îi întinse mîna:

– Alex? întrebă el.

– Da.

– Eu sînt David Friend.

Alex îi strînse mîna:

– Încîntat să vă cunosc, spuse el politicos.

– Sper că a fost o călătorie plăcută. Văd că ai făcut deja cunoştinţă cu fiica mea.

Îi zîmbi fetei care se aşezase pe marginea piscinei şi se ştergea, fără să le dea atenţie celor doi.

– Nu, de fapt nu ne-am prezentat, spuse Alex.

– O cheamă Fiona. Sînt sigur că o să vă înţelegeţi bine.

Sir David nu părea prea convins. Făcu un gest în direcţia casei:

– Haide să mergem ca să stăm de vorbă în biroul meu!

Alex îl urmă; traversară aleea şi intrară în casă. Uşa din faţă dădea într-un hol care părea desprins din paginile unei reviste scumpe de design. Totul era perfect: piesele de mobilier vechi, obiectele decorative şi tablourile erau aşezate fiecare exact acolo unde trebuia. Nu se vedea fir de praf pe nicăieri; pînă şi razele soarelui filtrate de ferestre păreau aproape artificiale, de parcă le-ar fi aşezat cineva acolo, cu scopul precis de a pune în valoare la maximum tot ce atingeau. Era casa cuiva care ştia exact ce vrea, şi care avea şi timpul, şi banii necesari să-şi împlinească toate dorinţele.

– E foarte frumos, zise Alex.

– Mulţumesc. Pe aici, te rog!

Sir David deschise o uşă grea cu lambriuri din stejar, în spatele căreia apăru un birou modern şi sofisticat. Înăuntru era o masă de lucru cu cîte un scaun de fiecare parte, două calculatoare, o canapea din piele albă şi cîteva rafturi de metal pentru cărţi. Sir Alex îl invită pe Alex să stea jos şi se aşeză şi el la birou.

Era nesigur pe el, Alex observă asta imediat. Chiar dacă avea afaceri de milioane – poate chiar miliarde – de lire, Sir David Friend era pus acum într-o situaţie delicată. Prezenţa lui Alex, statutul lui – nu prea ştia cum să se comporte în circumstanţa dată.

– Mi s-au spus foarte puţine lucruri despre tine, începu el. Alan Blunt m-a contactat şi m-a rugat să te găzduiesc aici pînă la sfîrşitul săptămînii şi

să pretind că eşti băiatul meu. Văd că nu semeni cu mine deloc.

– Nu mai semăn deloc nici cu mine, replică Alex.

– Am înţeles că te duci la o şcoală în Alpii Francezi, ca să faci nişte investigaţii. Se opri o clipă: Nu mi-a cerut nimeni părerea, continuă el, dar o să ţi-o spun totuşi. Nu-mi place faptul că un băiat de paisprezece ani e folosit ca spion. E primejdios...

– Ştiu să-mi port singur de grijă, îl întrerupse Alex.

– Nu, voiam să spun că e periculos pentru guvern. Dacă eşti ucis pe acolo şi se află, primul-ministru va fi pus într-o situaţie foarte delicată. L-am sfătuit să nu permită această operaţiune, dar, ca niciodată, nu a fost de acord cu mine. Se pare că decizia fusese luată deja. M-au sunat cei de la şcoală – pardon, academie – să-mi spună că sîmbătă va veni directorul-adjunct după tine. De fapt, e o directoare, o anume doamnă Stellenbosch. Aş zice că e de prin Africa de Sud, după nume...

Pe birou se aflau mai multe dosare groase. Sir David le împinse către Alex:

– Între timp, am înţeles că trebuie să înveţi cît mai multe despre familia mea. Ţi-am pregătit cîteva dosare. Ai aici şi informaţii despre Eton[1], şcoala din care se presupune că ai fost exmatriculat. Poţi să începi să le citeşti chiar din seara asta. Dacă mai vrei să ştii ceva, întreabă! Fiona te va însoţi tot timpul. Îşi

[1] *Eton College* – Colegiul Eton, cea mai prestigioasă dintre aşa-numitele *public schools* (de fapt, şcoli particulare) din Marea Britanie (n.tr.).

privi vîrfurile degetelor: Sînt sigur că asta va fi o experienţă interesantă pentru tine.

Se deschise uşa şi intră o femeie. Era subţire şi brunetă, ca şi fiica ei. Purta o rochie mov, cu croială simplă, şi un colier de perle la gît.

– David, începu ea, dar se opri atunci cînd îl văzu pe Alex.

– Ţi-o prezint pe soţia mea, zise Friend. Caroline, el e Alex, băiatul despre care ţi-am vorbit.

– Mă bucur mult să te cunosc, Alex.

Lady Caroline încercă să zîmbească, dar nu reuşi decît să-şi mişte puţin buzele:

– Am înţeles că vei sta la noi pentru un timp.

– Da, mamă, zise Alex.

Lady Caroline se înroşi:

– Trebuie să se dea drept fiul nostru, îi aminti Sir David şi se uită la Alex.

– Fiona nu ştie nimic despre MI6 şi despre restul poveştii. Nu vreau să-şi facă griji. I-am spus că venirea ta aici e legată de activitatea mea... că e un fel de experiment social. Ea trebuie să pretindă că eşti fratele ei, să petreacă o săptămînă cu tine aici la ţară, de parcă ai face parte din familie. Te rog să nu-i spui adevărul!

– Cina va fi servită peste jumătate de oră, spuse Lady Caroline. Îţi place carnea de căprioară? Apoi, inspirînd profund: Poate că vrei să te speli înainte de masă? Vino, te conduc în camera ta!

Sir David îi dădu dosarele lui Alex:

– Ai mult de citit. Din păcate, eu trebuie să mă întorc mîine la Londra – iau masa cu președintele Franței – așa că nu te voi putea ajuta. Dar, cum îți spuneam, dacă vrei să mai afli ceva...

– Fiona Friend, zise Alex.

Îi pregătiseră o cameră mică și primitoare, la capătul casei. Făcu un duș rapid și se îmbrăcă la loc. Deși îi plăcea să fie curat, trebuia să pară nespălat fiindcă așa îi cerea rolul.

Deschise primul dosar. Sir David lucrase minuțios. În dosar se aflau numele tuturor membrilor familiei, date recente privind viața lor, fotografii din vacanțe, informații despre casa din Mayfair, despre apartamentele din New York, Paris și Roma și despre vila din Barbados. Mai erau diverse tăieturi din ziare, articole din reviste... absolut tot ce ar fi putut să-i trebuiască lui Alex.

Se auzi sunetul unui clopot. Era ora șapte. Alex coborî în sufragerie, o încăpere care avea șase ferestre și o masă lăcuită pentru șaisprezece persoane. Dar nu erau decît trei: Sir David, Lady Caroline și Fiona. Mîncarea fusese deja adusă, probabil de către un valet sau o menajeră. Sir David îi făcu semn spre un scaun liber și Alex se așeză.

– Fiona tocmai ne vorbea despre *Don Giovanni*, spuse Lady Caroline. Apoi, după un moment de pauză: E o operă. De Mozart.

– Sînt sigură că pe Alex nu-l interesează opera, zise Fiona. Era în toane proaste: De fapt, continuă ea, mă îndoiesc că avem chiar şi un singur lucru în comun. De ce trebuie să pretind că e fratele meu? Toată chestia asta e absolut...

– Fiona! o întrerupse Sir David cu o voce slabă.

– Foarte bine, tati, a venit, asta e, dar e *totuşi* vacanţa mea de Paşti.

Alex îşi dădu seama că, probabil, Fiona învăţa la o şcoală particulară; de asta intrase în vacanţă înaintea lui.

– Nu mi se pare corect, mai spuse ea.

– Venirea lui Alex are legătură cu munca mea, continuă Sir David.

Lui Alex i se părea extrem de ciudat felul în care vorbeau despre el, de parcă nici n-ar fi fost de faţă.

– Ştiu că ai multe întrebări, Fiona, dar de data asta trebuie să faci cum îţi spun eu, fără să comentezi. Şi nu stă aici decît pînă la sfîrşitul săptămînii. Vreau să ai grijă de el.

– Are vreo legătură cu supermarket-urile? întrebă Fiona.

– Fiona!

Sir David nu mai voia să audă nici un comentariu:

– Este exact ce ţi-am spus. Un experiment. Şi tu-l vei face în aşa fel, încît să se simtă bine venit!

Fiona îşi luă paharul şi se uită, în sfîrşit, şi la Alex.

– Mai vedem noi, spuse ea.

*

Săptămîna părea să nu se mai termine. După doar două zile, Alex se gîndea că, dacă ar fi făcut parte într-adevăr din familia asta rece şi încrezută, probabil că oricum ar fi devenit un rebel. Sir David plecase la şase dimineaţa în ziua următoare, după sosirea lui, şi acum era tot la Londra; le trimitea e-mail-uri soţiei şi fiicei lui. Lady Caroline se străduia din răsputeri să-l evite pe Alex. O dată sau de două ori mersese cu maşina pînă în oraşul din apropiere, dar, în general, părea să-şi petreacă majoritatea timpului în pat. Cît despre Fiona...

Preocupările ei erau fie să fredoneze bucăţi de operă, fie să se laude cu stilul ei grozav de viaţă, cu averea ei, cu vacanţele petrecute în diverse colţuri ale lumii. În acelaşi timp, făcea tot posibilul să-i arate lui Alex cît de mult îl dispreţuieşte. Îl întrebase de cîteva ori de ce venise de fapt la Havestock Hall. Alex ridicase din umeri de fiecare dată fără să-i răspundă, reuşind astfel să-i sporească fetei antipatia.

A treia zi, Fiona îl prezentă unor prieteni:

– Mă duc la vînătoare, îi zise ea. Presupun că nu vrei să vii şi tu.

Alex ridică din umeri. Deja memorase majoritatea informaţiilor din dosare şi era convins că va putea trece cu uşurinţă drept un membru al familiei. Aşa că acum număra orele pînă la venirea doamnei de la academie care avea să-l ia de acolo.

– Ai fost vreodată la vînătoare? întrebă Fiona.

– Nu, răspunse Alex.

– Eu ştiu să trag cu puşca şi merg la vînătoare, zise Fiona. Dar tu, ca un băiat de la oraş ce eşti, nu poţi să înţelegi lucrurile astea.

– Nu văd nimic nemaipomenit în a împuşca animale.

– Aşa se trăieşte la ţară. E o tradiţie.

Fiona se uita la el ca la un prost, aşa cum făcea de obicei:

– Şi de altfel, şi animalelor le place.

Trupa de vînătoare era tînără şi, cu excepţia Fionei, alcătuită numai din băieţi. Erau cinci. Se întîlniră cu ei la marginea unei păduri care făcea parte din proprietatea Haverstock. Rufus, conducătorul lor, avea şaisprezece ani şi era bine făcut, cu părul negru şi ondulat. Părea să fie prietenul oficial al Fionei. Ceilalţi – Henry, Max, Bartholomew şi Fred – erau cam de aceeaşi vîrstă. Alex îi privi mai mult în silă. Erau îmbrăcaţi la fel: jachete Barbour, pantaloni de tweed, berete şi cizme de piele Huntsman. Vorbeau cu acelaşi accent tipic de şcoală publică[1]. Toţi aveau cîte o puşcă pe umăr. Doi fumau. Se uitară la Alex cu un dispreţ pe care cu greu puteau să-l ascundă. Probabil că Fiona le povestise deja despre el, despre londonez.

Fiona îi prezentă în mare grabă. Rufus făcu un pas înainte:

---

[1] *Public schools*– şcoli particulare din Marea Britanie, în care taxele de studiu sînt foarte mari, în ciuda denumirii, care în traducere înseamnă „şcoală publică" (n.tr.).

– Bine ai venit printre noi, spuse el tărăgănat. Apoi, după ce-l privi pe Alex de sus pînă jos: Vrei şi tu să împuşti ceva, da?

– N-am puşcă, zise Alex.

– Mă tem că nu pot să ţi-o împrumut pe a mea.

Rufus îşi armă puşca şi o ridică în sus, ca s-o poată vedea Alex. Avea o ţeavă de optzeci de centimetri din oţel strălucitor, iar patul era din lemn de nuc, închis la culoare, cu ţinte ornamentale din argint masiv.

– E o armă cu ţevi suprapuse şi cu trăgaci demontabil, lucrată manual în atelierul Abbiatico şi Salvinelli, zise el. M-a costat treizeci de miare – sau, mă rog, a costat-o pe mama. Am primit-o cadou de ziua mea.

– Cred că i-a luat ceva pînă a împachetat-o. Unde a pus fundiţa?

Lui Rufus îi pieri zîmbetul:

– Nu ştii nimic despre arme, zise el.

Făcu un semn din cap către un alt băiat care îi dădu lui Alex o puşcă mult mai obişnuită, veche şi cam ruginită.

– Poţi să o foloseşti pe asta, îi spuse. Şi dacă te porţi frumos şi nu ne încurci, poate îţi dăm şi un cartuş.

Toţi izbucniră în rîs. Apoi cei doi care fumau îşi stinseră ţigările şi intrară cu toţii în pădure.

Peste o jumătate de oră Alex îşi spunea că n-ar fi trebuit să vină. Băieţii trăgeau în stînga şi-n dreapta, luînd în vizor tot ce mişca. Un iepure se transformă într-un ghem de blană care sîngera. Un porumbel se

rostogoli printre crengile unui copac şi căzu cu zgomot pe stratul de frunze de dedesubt. Oricît de grozave le-ar fi fost armele, puştii habar n-aveau să tragă. Multe din animalele în care trăgeau erau doar rănite şi Alex simţea o silă care creştea mereu în faţa acestei băi de sînge.

Ajunseră într-un luminiş şi se opriră să-şi încarce armele. Alex se întoarse către Fiona:

– Mă întorc acasă, zise el.

– De ce? Nu suporţi să vezi puţin sînge?

Alex aruncă o privire spre iepurele aflat la vreo cincizeci de metri. Zăcea pe spate şi zvîcnea neputincios din labele din spate.

– Mă mir că aveţi voie să folosiţi arme de foc, zise el. Credeam că vîrsta minimă e de şaptesprezece ani.

Rufus îl auzi, înaintă spre el şi se uită urît:

– Aici, la ţară, nu prea ne pasă de reguli, zise el printre dinţi.

– Vai, poate că Alex vrea să anunţe poliţia! adăugă Fiona.

– Cea mai apropiată secţie de poliţie e la vreo şaizeci de kilometri distanţă.

– Nu vrei să suni de pe mobilul meu?

Din nou izbucniră cu toţii în rîs. Alex se săturase. Fără să mai scoată o vorbă, se întoarse şi plecă.

Pînă să ajungă în luminiş durase o jumătate de oră, dar după alte treizeci de minute Alex era tot în pădure, înconjurat din toate părţile de copaci şi tufişuri sălbatice.

Își dădu seama că s-a rătăcit. Își blestema neglijența. Ar fi trebuit să fie atent la drum, în timp ce se ținea după Fiona și trupa ei. Pădurea era enormă. Dacă mergea în direcția greșită, putea foarte ușor să se piardă în zona mlaștinilor... și ar fi trecut poate zile bune pînă să fie găsit.

În plus, vegetația de primăvară era atît de deasă, încît nu vedea mai departe de zece metri în orice parte s-ar fi uitat. Cum să găsească drumul bun? Oare cum era mai bine – să se întoarcă pe propriile urme sau să meargă mai departe, în speranța că va da din întîmplare peste cărarea bună?

Alex simți că îl pîndește un pericol înainte să audă primul foc de armă. Poate că tot ce auzise era o ramură care trosnea sau zgomotul unei puști armate. Încremeni – și asta l-a salvat. Auzi o împușcătură – foarte tare, foarte aproape – și un copac aflat chiar în fața lui se clătină; așchii de lemn sărîră în toate direcțiile.

Alex se întoarse căutîndu-l pe cel care trăsese.

– Ai grijă! strigă el. Era să mă împuști!

În clipa următoare se auzi un nou foc de armă urmat îndeaproape de un hohot puternic de rîs. De-abia atunci Alex înțelese. Nu rataseră vreun animal, ci trăgeau chiar după el, ca să se distreze!

Se aruncă înainte și o luă la goană. I se părea că trunchiurile copacilor îl apasă din toate părțile, amenințînd să-i taie calea. Pămîntul jilav din cauza ploilor recente i se lipea de tălpi și parcă încerca să-l țină pe loc. Auzi și a treia împușcătură. Se lăsă în jos și

simți glonțul cum îi trece pe deasupra capului și se pierde în frunziș.

În oricare alt colț al lumii, așa ceva ar fi fost o nebunie. Dar se afla chiar în inima Angliei, la țară, și avea de-a face cu niște adolescenți bogați și plictisiți, care erau obișnuiți să facă absolut tot ce voiau.

Alex îi insultase. Poate că nu le plăcuse gluma cu împachetatul puștii. Poate că motivul real era refuzul lui de a-i spune Fionei cine era de fapt. În orice caz, se hotărîseră să-i dea o lecție, fără să se gîndească însă la consecințe.

Oare aveau de gînd să-l ucidă? Își aminti vorbele lui Rufus: „Aici, la țară, nu ne prea pasă de reguli". Chiar dacă Alex ar fi fost grav rănit – sau, de ce nu, ucis – ei ar fi reușit să scape cu fața curată. Un accident îngrozitor. Că el, din neatenție, intrase chiar în bătaia puștii.

Nu! Nu se putea așa ceva!

Voiau doar să-l sperie, nimic mai mult.

Se mai auziră două focuri de armă. De la pămînt țîșni un fazan, ca un ghem de pene surprins în mișcare, și zbură spre cer, țipînd.

Alex gonea înainte; aerul inspirat îl zgîria pe gît. Trecu pe lîngă o tufă de măceș în care se zgîrie și își agăță hainele. Își croi drum, folosindu-se de pușca pe care o primise. Mai încolo se împiedică de niște rădăcini și aproape căzu.

– Alex? Unde ești?

Vocea lui Rufus, ascuțită și batjocoritoare, se auzi de după o perdea de frunze. Mai trasera un foc de armă, care însă îi trecu mult pe deasupra capului. Nu-l mai vedeau. Oare scăpase?

Alex se opri, lac de sudoare, și picioarele îi tremurau. Ieșise din desișul pădurii, dar habar n-avea unde se află. Ba mai mult – era prins în capcană. Ajunsese pe malul unui lac întins, cu apa murdară, de un maro mizerabil; arăta ca o materie solidă. Pe suprafața lacului nu erau nici rațe, nici altfel de păsări sălbatice. Soarele aflat la asfințit se oglindea în apă, și în aer se simțea pătrunzător duhoarea putrefacției.

– Pe acolo a luat-o!

– Ba nu... pe aici!

– Hai să mergem spre lac...

Alex le auzi vocile și își dădu seama că nu trebuia cu nici un preț ca ei să-l găsească aici. O clipă îi trecu prin minte imaginea cadavrului său, tras la fund de pietre, pe fundul lacului. Dar, în același timp, îi veni și o idee. Trebuia să se ascundă.

Intră în apă. Îi trebuia ceva prin care să poată respira. Văzuse în filme cum poți să stai ascuns în apă și să respiri printr-o tulpină goală de trestie. Dar aici el nu avea de unde să ia trestie. Pe malul lacului nu era decît iarbă și un strat gros de alge scîrboase.

Un minut mai tîrziu, la malul lacului apăru și Rufus, cu pușca pe umăr. Se opri și privi în jur cu ochii unuia care cunoaște bine locurile. Dar nu văzu nici o mișcare.

– Cred că a găsit drumul înapoi, zise el.

Ceilalţi vînători apăruseră şi ei în spatele lui. Erau destul de încordaţi, în aer plutea o tăcere vinovată. Îşi dădeau seama că merseseră prea departe cu joaca.

– Dă-l încolo, zise unul dintre ei.

– Chiar aşa.

– L-am învăţat noi minte.

Acum se grăbeau să se întoarcă acasă. Dispărură toţi pe acelaşi drum pe care veniseră. Rufus rămase singur, cu mîna pe armă, căutîndu-l în continuare pe Alex. Mai aruncă şi el o ultimă privire spre lac, apoi se întoarse şi o luă după ceilalţi.

În clipa aceea Alex atacă. Pînă atunci stătuse ascuns sub apă, privind siluetele neclare ale adolescenţilor de pe mal, ca printr-un geam de sticlă groasă, maro. Ţinuse ţeava armei în gură; capătul celălalt era deasupra apei. Respirase prin ţevile goale. Acum ieşi la suprafaţă – o creatură de coşmar, mustind de mîl şi de apă, cu privirea plină de furie. Rufus îl auzi, dar era deja prea tîrziu. Alex îl lovi cu puşca în şale. Băiatul gemu şi căzu în genunchi, scăpînd arma din mînă. Alex o luă de jos. Avea două cartuşe în încărcător. Le încărcă pe ţeavă.

Rufus se uita la el. Toată aroganţa îi dispăruse ca prin farmec; nu mai era decît un puşti prostănac şi îngrozit, care se străduia să se ridice din genunchi.

– Alex! scînci el, privindu-l de parcă acum îl vedea prima oară. Te rog, iartă-mă, se smiorcăi el. Nu voiam să-ţi facem nici un rău. A fost o glumă,

atîta tot. Fiona ne-a pus. Am vrut doar să te speriem. Te rog!

Alex se opri, cu respirația tăiată:

– Pe unde se iese de aici? întrebă el.

– Ocolești lacul, zise Rufus, și o să dai de o cărare...

Era încă în genunchi. Cu ochii în lacrimi. Alex își dădu seama că ține arma cu ținte de argint îndreptată spre el. O întoarse, scîrbit de propria reacție. Băiatul ăsta nu-i era dușman. Nu valora nimic pentru el.

– Nu te ține după mine, zise Alex, îndepărtîndu-se.

– Te rog...! strigă Rufus după el. Îmi dai pușca înapoi? Mă omoară mama dacă o pierd.

Alex se opri. Cîntări arma în mîini, apoi o aruncă cu toată puterea. Pușca de vînătoare lucrată manual în Italia se roti de două ori în lumina slabă a asfințitului, înainte de a dispărea însoțită de un pleoscăit în mijlocul lacului.

– Ești prea mic ca să te joci cu pușca, îi zise el.

Apoi se îndepărtă spre inima pădurii.

TUNELUL

Bărbatul aşezat pe scaunul auriu – o piesă valoroasă de mobilier – întoarse încet capul şi se uită pe fereastră la văile acoperite de zăpadă ale masivului Point Blanc.

Doctorul Hugo Grief avea aproape şaizeci de ani; părul alb îi era tuns scurt, iar faţa aproape că nu avea pic de culoare. Avea pielea albă, buzele arătau ca nişte umbre abia vizibile. Pînă şi limba îi era gri. Şi totuşi, pe acest fundal incolor, purta ochelari rotunzi, cu rama subţire şi cu lentile roşu-închis. Efectul era izbitor, iar el vedea întreaga lume în culoarea sîngelui. Avea degete lungi, cu unghii frumos îngrijite. Purta un costum închis la culoare, încheiat pînă la gît. Dacă ar exista vampiri, probabil că ar arăta exact ca Hugo Grief.

– M-am hotărît să iniţiem ultima fază a Proiectului Gemini, spuse el.

Vorbea cu accent sud-african, accentuînd fiecare cuvînt:

– Nu mai putem întîrzia.

– Înţeleg, domnule doctor.

În fața doctorului Grief stătea o femeie, îmbrăcată într-un costum mulat din lycra, cu o bentiță pe cap. Era Eva Stellenbosch. Tocmai își terminase antrenamentul de dimineață – două ore de ridicat greutăți și de gimnastică aerobică – și încă nu-și recăpătase ritmul normal al respirației; musculatura ei impresionantă se relaxa și se contracta ritmic. Trăsăturile feței sale nu erau tocmai omenești: buzele îi ieșeau mult în afară, iar pe fruntea puternic bombată îi cădeau șuvițe de păr roșcat-aprins. Ținea în mînă un pahar plin cu un lichid verde, care avea consistența laptelui. Avea degete groase. Trebuia să fie atentă să nu spargă paharul.

Sorbi o înghițitură din pahar, apoi se încruntă:

– Sînteți sigur că sîntem pregătiți? întrebă ea.

– Nu avem de ales. Am avut două rezultate nemulțumitoare în ultimele cîteva luni. Mai întîi Ivanov, apoi Roscoe, la New York. Lăsînd la o parte cheltuielile făcute cu cele două lichidări, e posibil să fi făcut cineva legătura între cele două decese.

– E posibil, dar, puțin probabil, zise doamna Stellenbosch.

– Serviciile de informații lucrează încet și ineficient, e adevărat. În America, CIA, în Anglia, MI6. Chiar și KGB-ul! Nu mai sînt decît umbrele a ceea ce au fost odinioară. Dar chiar și așa, există posibilitatea ca o persoană de acolo să descopere din întîmplare ceva. Cu cît încheiem mai repede această

etapă a operațiunii, cu atît cresc șansele să rămînem... neobservați.

Doctorul Grief își împreună mîinile și își sprijini bărbia de vîrfurile degetelor:

– Cînd sosește ultimul băiat? întrebă el.

– Alex?

Doamna Stellenbosch își goli paharul și apoi îl puse pe masă. Scoase din geantă o batistă cu care se șterse la gură.

– Mîine plec în Anglia, zise ea.

– Excelent! Vă opriți și la Paris înainte să vă întoarceți?

– Sigur, domnule doctor, dacă așa doriți.

– Exact așa doresc, doamnă Stellenbosch! Acolo se pot face toate operațiunile preliminare și astfel economisim timp. Ce se mai aude cu tînărul Sprintz?

– Mă tem că mai e nevoie de cîteva zile.

– Asta înseamnă că el și Alex vor petrece o vreme împreună aici.

– Da.

Doctorul Grief căzu pe gînduri. Pe de o parte, exista riscul întîlnirii celor doi băieți, pe de alta, pericolele unei acțiuni pripite. Ce noroc că avea o minte de savant! Nu greșea niciodată la calcule.

– Foarte bine, zise el. Tînărul Sprintz poate să mai rămînă aici cîteva zile.

Doamna Stellenbosch încuviință.

– Alex Friend este o partidă excelentă pentru noi, spuse doctorul Grief.

– Supermarket-uri?

Femeia nu părea prea convinsă.

– Tatăl lui e consilierul personal al primului-ministru. E un om impresionant. Sînt sigur că fiul lui se va ridica la înălțimea așteptărilor noastre.

Doctorul Grief zîmbi și ochii îi luciră în roșu.

– Foarte curînd Alex va ajunge la academia noastră. Și atunci, în sfîrșit, Proiectul Gemini se va finaliza.

*

– Nu stai bine, zise Fiona. Nu îți ții spatele drept. Mîinile se țin mai jos. Și vîrfurile picioarelor îți sînt îndreptate în direcția greșită.

– Ce mai contează, important e să te distrezi! îi zise Alex printre dinți.

Era a patra lui zi la Haverstock Hall și Fiona îl luase cu ea să călărească. Alex nu se distra deloc. Înainte să încalece fusese nevoit să îndure inevitabila predică – dar nu prea ascultase. Caii erau din Iberia – sau din Ungaria? Cîștigaseră o găleată de medalii de aur. Nu-l interesa, oricum. Ce știa sigur era că stătea călare pe un animal mare și negru care atrăgea muștele. Și că stilul lui de călărie era la fel de grațios ca al unui sac cu cartofi care saltă pe o trambulină.

Cei doi nu vorbiseră aproape deloc despre ceea ce se întîmplase în pădure. Cînd Alex intrase șchiopătînd în casă, ud pînă la piele și tremurînd de frig, Fiona, politicoasă, îi adusese un prosop și îi oferise o ceașcă cu ceai.

– Ați încercat să mă omorîți! a zis Alex.

– Nu fi prostuț!

Fiona îl privise cu un soi de milă:

– Cum să facem așa ceva? Rufus e un băiat de gașcă.

– Ce...?

– A fost o joacă, Alex! Ne-am distrat și noi puțin.

Și gata, asta fusese tot. Fiona i-a zîmbit de parcă totul era în regulă și s-a dus să înoate. Alex își petrecuse restul serii citind dosarele. Încerca să asimileze o falsă biografie care se întindea pe durata a paisprezece ani. Erau unchi, mătuși, prieteni de la Eton, o mulțime de oameni pe care se presupunea că trebuie să-i cunoască, deși nu îi văzuse niciodată. În plus, încerca să se deprindă cu gustul vieții de lux. De asta ieșise acum cu Fiona să călărească – ea, în față, stînd dreaptă, în costum de călărie, el poticnindu-se în urma ei.

După vreo oră și jumătate, ajunseră la un tunel. Fiona încercase să-l învețe pe Alex cîteva detalii tehnice – de exemplu, diferența dintre pas, trap și galop. Dar el hotărîse deja că sportul ăsta nu-i deloc pe placul lui. Se simțea de parcă fiecare oscior îi fusese mișcat din locul lui; îl durea fundul atît de tare, încît se întreba dacă va mai putea vreodată să se așeze. Fionei îi plăcea grozav să-l vadă cum se chinuie. Lui Alex îi trecu chiar prin minte că poate ea alesese intenționat drumul acesta atît de denivelat ca să se pricopsească el cu cît mai multe vînătăi. Sau poate calul era mai săltăreț de felul lui.

În fața lor era o linie de cale ferată și o barieră automată cu avertizare sonoră și luminoasă. Fiona își struni calul – un sur de talie mai mică – și o luă într-acolo. Calul lui Alex o urmă automat. Credea că vor traversa linia ferată, dar Fiona se opri la barieră.

– Știu o scurtătură spre casă, dacă vrei, zise ea.

– Ar fi excelent! încuviință Alex.

– E pe acolo.

Fiona arătă în susul căii ferate, către un tunel, o gaură neagră ce se căsca într-o coastă de deal, înconjurată de un brîu de cărămidă victoriană, roșu-închis. Alex se uită la ea și încercă să-și dea seama dacă glumește. Dar era cît se poate de serioasă. Se mai uită o dată și la tunel. Semăna cu o țeavă de pistol care era îndreptată spre el, parcă avertizîndu-l să nu se apropie. Parcă și vedea un deget uriaș pe trăgaci, undeva, de cealaltă parte a dealului. Oare cît de lung era? Privind mai atent, văzu o geană de lumină la capătul celălalt. Putea fi un kilometru.

– Glumești! îi zise.

– De fapt, Alex, eu de felul meu nu prea glumesc. Dacă spun ceva înseamnă că vorbesc serios. Sînt exact ca tata.

– Tatăl tău nu e sărit de pe fix, murmură Alex.

Fiona se prefăcu perfect că nu-l aude:

– Tunelul are exact un kilometru, îi explică ea. În partea cealaltă e un pod și apoi încă o barieră. Dacă o luăm pe acolo, ajungem acasă în jumătate de oră. Pe unde am venit facem o oră și jumătate.

– Bine, hai să ne întoarcem pe unde am venit.

– Haide, Alex, ce eşti aşa fricos? se bosumflă Fiona. Pe aici nu trece decît un tren pe oră. Următorul va trece de-abia peste – se uită la ceas – douăzeci de minute. Am mai mers prin tunel de o sută de ori; nu durează mai mult de cinci minute. Chiar mai puţin, dacă mergi la galop.

– Dar e o nebunie să călăreşti mergînd pe linia ferată.

– Bine, dacă o iei înapoi n-ai decît să găseşti singur drumul.

Dădu pinteni calului care ţîşni înainte, trecu de barieră şi intră pe linia ferată:

– Ne vedem mai tîrziu.

Dar Alex se luă după ea. N-ar fi reuşit în vecii vecilor să ajungă singur acasă pe unde veniseră. Nu ştia drumul şi îşi stăpînea cu greu calul. Chiar şi acum acesta o urmă pe Fiona fără ca el să facă ceva. Dar oare vor intra animalele în tunelul întunecos? Părea greu de crezut, dar Fiona spusese că mai trecuse prin tunel; şi, într-adevăr, calul intră sub peretele dealului fără să ezite.

Pe Alex îl trecu un fior cînd lumina pieri în spatele lui. Tunelul era răcoros şi umed. Se simţea miros de funingine şi de motorină. Ecoul era foarte puternic. Tropotul cailor pe pietrişul dintre traverse era amplificat din toate părţile. Şi dacă se împiedică? Alex îşi alungă din minte acest gînd. Şeile din piele scîrţîiau. Ochii i se obişnuiră treptat cu întunericul.

Venea puţină lumină şi din spate, iar capătul tunelului se vedea clar în faţă, ceea ce avea darul să-l mai liniştească; cercul de lumină se făcea din ce în ce mai mare cu fiecare pas. Încercă să nu-şi mai facă griji. Poate că, pînă la urmă, nu va fi chiar aşa de rău.

În acel moment, auzi vocea Fionei. Încetinise, astfel ca Alex să o poată ajunge din urmă:

– Tot îţi mai e teamă să nu vină trenul, Alex? Poate vrei s-o iei mai repede...

Auzi cravaşa şfichiuind prin aer; lovit pe crupă de Fiona, calul lui se cabră, necheză şi ţîşni înainte. Alex era să cadă din şa din cauza inerţiei. Căutînd să se ţină cu picioarele în scări, reuşi să rămînă în şa, dar cu partea de sus a corpului înclinată într-un unghi ciudat; zăbala intrase adînc în gura calului. Fiona rîdea. Alex nu mai simţea decît vîntul biciuindu-i faţa şi întunericul dens care se rotea în jurul lui, nu mai auzea decît tropotul copitelor izbite de pietriş în galopul nebun al calului. Îi intra praf în ochi şi nu mai vedea nimic. Avu senzaţia că o să cadă.

Dar chiar atunci, ca prin minune, ieşiră la lumină. Alex se strădui să-şi recapete echilibrul; reuşi să stăpînească animalul cu frîiele şi apăsîndu-l puternic cu genunchii. Respiră adînc, trase o înjurătură şi aşteptă să apară Fiona.

Calul se oprise pe podul despre care îi spusese ea. Un pod susţinut de piloni groşi de metal, care traversa un rîu. Plouase mult în luna aceea şi, la vreo cincisprezece metri în jos, apa adîncă, verde-închis, curgea

învolburată. Se întoarse cu grijă cu faţa spre tunel. Trebuia să fie foarte atent să nu cadă de pe pod. Balustradele nu aveau mai mult de un metru înălţime.

O auzi pe Fiona cum se apropie. Venea la trap pe urmele lui, probabil rîzînd în hohote. Aruncă o privire în tunel şi în aceeaşi clipă surul ţîşni afară, trecu în goană pe lîngă el şi dispăru dincolo de bariera aflată la capătul podului.

Dar Fiona nu era!

Calul ieşise singur.

Lui Alex îi trebuiră cîteva clipe pînă să înţeleagă. Totul începu să se învîrtă în jurul lui. Probabil că a căzut de pe cal. Poate că animalul s-a împiedicat şi poate că ea zace acum, undeva, în tunel. Pe şine! Cît timp mai era pînă la venirea trenului? Ea spusese că douăzeci de minute. Dar trecuseră deja cel puţin cinci, şi poate că şi ea exagerase. Ce să facă? Avea doar trei posibilităţi.

Să intre înapoi în tunel pe jos.

Să intre călare.

Sau să se ducă acasă şi s-o lase baltă pe Fiona.

Nu! De fapt, nu avea decît două posibilităţi, ştia asta prea bine. Înjură iar, apoi apucă frîiele calului. Trebuia să-l facă să-l asculte. Trebuia s-o scoată pe fata aia de acolo, şi asta repede.

Probabil că disperarea lui i se transmise şi calului. Animalul se întoarse şi încercă să dea înapoi, dar cînd Alex îi dădu pinteni, o luă totuşi înainte şi intră din nou, fără voie, în tunelul întunecos. Alex îl lovi

iar cu călcîiele în burtă. Nu voia să-i provoace durere, dar nici nu ştia cum altfel să-l facă să se supună.

Calul o luă înainte la trap. Alex scruta întunericul din faţă.

– Fiona! strigă el.

Nici un răspuns. Sperase să o vadă înaintînd spre el, dar nu se auzeau paşi. Ce bine ar fi fost să fie mai multă lumină!

Calul se opri şi Alex o văzu, chiar în faţa lui, întinsă la pămînt, cu braţele şi cu pieptul pe şine. Dacă ar fi trecut atunci un tren, ar fi tăiat-o în două. Era prea întuneric pentru a-i vedea faţa, dar, cînd vorbi, se simţi din vocea ei că o doare ceva:

– Alex, zise ea, cred că mi-am rupt glezna.

– Ce s-a întîmplat?

– Am dat, cred, peste o pînză de păianjen. Încercam să mă ţin după tine. Mi-a venit ceva pe faţă şi mi-am pierdut echilibrul.

Încerca să se ţină după el! Părea că dă vina pe el – de parcă uitase cine lovise calul cu cravaşa.

– Poţi să te ridici? întrebă Alex.

– Nu cred.

Alex oftă. Ţinînd strîns frîiele, descălecă. Fiona nici c-ar fi putut să-şi găsească un loc mai bun unde să cadă – se aflau exact la mijlocul tunelului. Se strădui să nu intre în panică. Potrivit calculelor ei, mai erau cel puţin zece minute pînă cînd va trece trenul. Se aplecă să o ajute să se ridice. Puse piciorul pe

şină... şi simţi ceva. O mişcare sub talpă, care i se transmise în picior. Şina vibra.

Venea trenul.

– Trebuie să te ridici, îi spuse el, încercînd să-şi ascundă teama.

Deja vedea trenul, cu ochii minţii, cum vine ca tunetul pe şine. Dacă îi prindea în tunel, bolidul de cinci sute de tone i-ar fi făcut bucăţi. Parcă şi auzea scrîşnetul roţilor, bubuitul locomotivei. Sînge şi întuneric. O moarte înfiorătoare.

Dar încă mai era timp.

– Poţi să-ţi mişti degetele de la picioare? întrebă el.

– Cred că da.

Fiona se agăţase se el.

– Atunci probabil că e doar o entorsă. Haide!

O ajută să se ridice, întrebîndu-se dacă puteau să rămînă totuşi în tunel, dincolo de şine. Poate că, dacă se lipesc de perete, trenul va trece pe lîngă ei. Dar Alex ştia prea bine că nu era destul loc. Şi chiar dacă trenul nu-i lovea pe ei, ar fi lovit, oricum, calul. Putea să deraieze. Zeci de oameni puteau fi ucişi.

– Ce tren trece pe aici? întrebă el. De pasageri?

– Da.

Fiona mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi:

– E trenul Virgin care merge la Glasgow.

Alex oftă. Al naibii noroc mai avea! Tocmai acum dădea peste un tren Virgin care circula regulat.

Fiona încremeni:

– Ce se aude? întrebă ea.

Auzise un semnal sonor. Ce era? Clopotul barierei, bineînțeles; se apropia trenul și bariera se lăsa de-a curmezișul drumului.

În acel moment Alex mai auzi un sunet care îi îngheță sîngele în vine. Preț de o clipă, își pierdu suflul. Era o senzație incredibilă. Suflul i se oprise în plămîni și nu mai voia să iasă. Își simțea întregul corp paralizat, de parcă cineva îi oprise funcționarea sistemului nervos. Era îngrozit pînă în măduva oaselor.

Auzise șuieratul locomotivei. Trenul era cam la vreun kilometru și jumătate distanță, dar tunelul era ca un canal acustic, așa că sunetul îl străbătu din cap pînă în picioare. Și apoi mai auzi ceva: bubuitul locomotivei diesel care se apropia cu repeziciune de ei. Simțea șina vibrîndu-i puternic sub talpă.

Alex trase aer în piept și își forță picioarele să-l asculte.

– Încalecă! strigă el. Te ajut!

Fără să-i pese dacă o doare sau nu, o trase pe Fiona lîngă cal și o împinse în șa. Zgomotul era din ce în ce mai puternic cu fiecare clipă care trecea. Șina zbîrnîia surd, ca un diapazon uriaș. Pînă și aerul din tunel părea să se miște în vîrtejuri, ba la stînga, ba la dreapta, de parcă încerca să se ferească din calea trenului.

Fiona scînci și Alex își simți brațele eliberate de greutatea corpului ei; reușise s-o urce în șa. Calul necheză și păși într-o parte; pentru o clipă, Alex avu senzația îngrozitoare că Fiona va pleca fără el. De-abia distingea silueta calului și pe cea a călăreței, în

lumina slabă. O văzu pe Fiona cum apucă frîiele, stăpînind calul. Alex se întinse şi îl apucă de coamă; ţinîndu-se de ea, urcă în şa în faţa Fionei. Se auzea din ce în ce mai tare şuierul trenului care se apropia. De pe pereţii arcuiţi cădeau funingine şi tencuială. Curenţii de aer erau din ce în ce mai violenţi, iar şinele vuiau. Preţ de o clipă sau două, li se încurcară mîinile, dar în cele din urmă Alex apucă frîiele şi Fiona îl cuprinse cu braţele.

– Hai! strigă el, dînd pinteni calului.

Nici nu i-a trebuit mai mult animalului. O luă la goană spre lumină, galopînd de-a lungul liniei ferate; Alex şi Fiona se loveau unul de altul, aruncaţi cînd înainte, cînd înapoi.

Alex nu îndrăznea să privească în urmă, dar simţi cînd trenul pătrunse în tunel cu o sută şaptezeci de kilometri pe oră. Unda de şoc îi lovi ca un ciocan. Trenul împingea în faţă aerul din tunel pe măsură ce înainta, umplînd golul. Calul simţi primejdia şi îşi spori goana; zbura, în salturi mari, pe deasupra traverselor. În faţa lor era ieşirea din tunel, dar Alex ştia, în disperarea lui, că nu vor reuşi. Chiar dacă ieşeau din tunel, ar fi fost în continuare îngrădiţi între balustradele podului. A doua barieră era la o sută de metri de tunel. Poate că vor reuşi să iasă afară, dar asta nu însemna decît că vor muri în aer liber.

Calul ieşi din tunel. Alex simţi cercul de întuneric trecîndu-i pe deasupra umerilor. Fiona ţipa şi îl ţinea atît de strîns, încît abia mai putea să respire. Dar Alex

o auzea foarte slab. Avea în spate bubuitul locomotivei. Calul începu o cursă nebunească de-a lungul podului şi Alex aruncă o privire în spate. Apucă să vadă bolidul gigantic de metal ieşind din tunel şi înălţîndu-se ameninţător deasupra lor, vopsit în roşu-strălucitor, culoarea companiei Virgin; îl văzu şi pe mecanicul îngrozit care îi privea prin geamul locomotivei. Sirena şuieră din nou, cu puterea unei explozii. Alex ştia ce are de făcut. Trase frîul dintr-o parte şi lovi calul cu piciorul din partea cealaltă. Spera cu toată fiinţa să-i priceapă şi calul intenţia.

Şi reuşi. Calul îşi schimbă direcţia, întorcîndu-se de-a curmezişul podului. Sirena şuieră pentru ultima oară, asurzindu-i. Fură înconjuraţi de fum de motorină.

Calul sări.

Trenul trecu înainte ca tunetul, aproape lovindu-i. Dar ei erau acum în aer, în cădere de pe pod. Vagoanele treceau mai departe cu zgomot, ca un vîrtej roşu. Fiona începu iar să ţipe. Căderea lor părea a desprinsă dintr-un film, unde fusese filmată cu încetinitorul. Acum erau chiar lîngă pod, în clipa următoare sub el, se prăbuşeau. Apele verzi ale rîului se deschiseră ca să-i primească.

Calul şi cei doi călăreţi zburară prin aer şi plonjară în rîu. Alex de-abia apucă să tragă aer în piept. Se temea că apa nu e destul de adîncă şi că îşi vor rupe oasele toţi trei. Dar cînd atinseră suprafaţa apei, se scufundară complet într-un vîrtej verde-închis şi rece ca gheaţa, care îi cuprinse lacom, de parcă nu

mai voia să-i lase să scape. Brațele Fionei se desprinseră de el. Simți cum calul dă din picioare ca să se elibereze. Din gură îi ieșiră bule de aer și își dădu seama că țipă fără să vrea.

În cele din urmă, Alex reuși să iasă din nou la suprafață. Curentul de apă înainta repede la vale; incomodat de haine și de pantofi, Alex se chinui să înoate spre malul cel mai apropiat.

Mecanicul nu oprise trenul. Poate întîmplarea îl speriase prea tare. Poate voia să își imagineze că nu se întîmplase nimic. În orice caz, trenul dispăruse.

Alex ajunse la mal și ieși, tremurînd, pe iarbă. Din spate auzi un bolborosit și o tuse, și apăru și Fiona. Își pierduse șapca de călărie și părul lung și negru îi șiroia pe față. Alex privi în urma ei. Reușise și calul să ajungă pe uscat. Făcu vreo cîțiva pași și se scutură; părea să nu fi pățit nimic. Alex se bucură: la urma urmei, calul fusese cel care le salvase viețile amîndurora.

Se ridică în capul oaselor. Hainele îi erau ude leoarcă. Își simțea tot corpul amorțit; oare din cauza apei reci sau a șocului? Se duse spre Fiona și o ajută să se ridice.

– Ești întreagă? o întrebă.

– Da.

Îl privea ciudat. Se clătină, iar Alex îi întinse mîna ca să se țină de el.

– Mulțumesc, zise ea.

– N-ai pentru ce.

– Ba da.

Îl ţinu în continuare de mînă. I se descheiase cămaşa şi îşi dădu capul pe spate, scuturîndu-şi părul din ochi.

– Ai făcut ceva absolut extraordinar. Alex, te rog să mă ierţi că m-am purtat ca o scorpie toată săptămîna asta. Credeam – avînd în vedere că ai venit aici pentru un experiment social – credeam că eşti doar un sărăntoc nespălat. Dar m-am înşelat. Eşti nemaipomenit! Acum ştiu că ne vom împrieteni.

Închise ochii pe jumătate şi se apropie de el, cu buzele întredeschise:

– Poţi să mă săruţi dacă vrei, zise ea.

Alex îi dădu drumul şi se întoarse în partea cealaltă:

– Îţi mulţumesc, Fiona, zise el. Dar mai degrabă aş pupa calul.

EDIȚIE SPECIALĂ

Elicopterul se roti de două ori deasupra conacului Haverstock Hall, apoi începu să coboare. Era un Robinson R44 cu patru locuri, de proveniență americană. Înăuntru se afla o singură persoană – pilotul. Sir David Friend se întorsese de la Londra; acum ieșise împreună cu soția lui să privească elicopterul cum aterizează în fața casei. Zgomotul motorului se opri și elicea își încetini rotirea. Ușa cabinei se deschise și pilotul ieși; purta un costum de zbor de piele, tip salopetă, cască și ochelari de protecție.

Se îndreptă spre ei și le întinse mîna:

– Bună dimineața, zise. Sînt doamna Stellenbosch de la Academia Point Blanc.

Sir David și lady Caroline fuseseră surprinși atunci cînd îl văzuseră prima oară pe Alex; ei bine, la vederea acestei directoare-adjuncte, cum își spunea, rămaseră, pur și simplu, încremeniți. Sir David își reveni primul din uimire.

– Ați pilotat singură elicopterul?

– Da, am brevet.

Doamna Stellenbosch ridicase vocea ca să acopere zgomotul elicei care încă se rotea.

– Poftiți înăuntru, o invită lady Caroline. Pot să vă ofer un ceai?

O conduse în salon. Doamna Stellenbosch se așează, cu picioarele depărtate, și își puse casca lîngă ea, pe canapea. Sir David și lady Caroline se așezară în fața ei. Se aduse tava cu ceai.

– Pot să fumez? întrebă doamna Stellenbosch.

Fără să mai aștepte încuviințarea, scoase din buzunar o cutie cu trabucuri. Își aprinse unul și trase un fum:

– Ce casă splendidă aveți, sir David! Stilul e georgian, aș spune, dar cît de elegant e decorată! Și Alex unde e, dacă îmi dați voie să întreb?

– A ieșit să se plimbe, spuse sir David.

– Poate are emoții.

Zîmbi încă o dată și luă ceașca de ceai oferită de lady Caroline:

– Din cîte înțeleg, sînteți foarte îngrijorați din cauza lui Alex.

Sir David încuviință. Ochii lui nu trădau nimic. Îi vorbi doamnei Stellenbosch despre Alex, preț de cîteva minute; îi spuse că a fost exmatriculat de la Eton, că îl scăpaseră complet de sub control. Lady Caroline asculta fără să spună un cuvînt, luîndu-l din cînd în cînd de braț pe soțul ei.

– Am ajuns la capătul puterilor, încheie sir David. Avem și o fată, mai mare, un copil grozav. Dar Alex? Zace toată ziua în casă. Nu citește nimic. Nu îl

interesează nimic. Arată... ei, o să vedeți și dumneavoastră cum arată. Academia Point Blanc e ultima noastră speranță, doamnă Stellenbosch! Sîntem disperați și nădăjduim din toată inima că dumneavoastră o să-l aduceți pe calea cea bună.

Directoarea-adjunctă împunse aerul cu trabucul, lăsînd o dîră de fum:

– Sînt convinsă că sînteți un tată minunat, sir David, zise ea pe un ton mieros. Dar copiii din ziua de azi.... Ți se rupe inima cînd vezi cum se comportă unii dintre ei. Ați făcut cea mai bună alegere cînd v-ați adresat instituției noastre. Cred că știți cît de multe reușite a înregistrat academia în ultimii unsprezece ani.

– Și cum anume procedați? întrebă lady Caroline.

– Avem metodele noastre. Îi lucirà ochii cînd spuse asta, apoi scutură scrumul în farfurioară și urmă: Vă promit că vom rezolva toate problemele lui Alex. Nu vă mai faceți griji! O să vă aducem înapoi un alt băiat, cu totul schimbat!

Între timp, Alex traversa un cîmp aflat cam la un kilometru de casă. Văzuse elicopterul aterizînd: îi sosise vremea. Dar încă nu era gata de plecare. Doamna Jones îl sunase cu o seară înainte. Nici de data asta MI6 nu îl trimitea cu mîinile goale într-un loc ce se putea dovedi un teritoriu inamic.

Spre el venea huruind o secerătoare, lăsînd în urmă o fîșie de iarbă culcată. Se opri brusc aproape de el și portiera cabinei se deschise. Dinăuntru coborî

un bărbat – cu greu. Era atît de gras, încît se luptă să se extragă din cabină – mai întîi un picior, apoi celălalt şi, în cele din urmă, burta, umerii şi capul. Purta o cămaşă în carouri şi o salopetă albastră – haine obişnuite de fermier. Dar chiar dacă ar fi purtat pălărie de pai şi dacă ar fi ţinut un fir de iarbă între dinţi, Alex tot nu şi l-ar fi putut imagina în vecii vecilor trebăluind pe la vreo fermă.

Bărbatul îi zîmbi:

– Salut, bătrîne!

– Bună ziua, domnule Smithers, răspunse Alex.

Smithers lucra pentru MI6. El realizase diversele dispozitive pe care Alex le folosise în misiunea anterioară.

– Mă bucur mult să te văd din nou! exclamă el şi îi făcu cu ochiul. Ce zici de deghizarea mea? Mi s-a spus să mă integrez în peisajul rural.

– Aţi avut o idee excelentă cu secerătoarea, zise Alex. Cu excepţia faptului că sîntem în aprilie. Nu se recoltează nimic.

– Nu m-am gîndit la asta! Smithers zîmbi larg: Vezi tu, nu prea sînt obişnuit cu munca de teren. De *teren*, chiar aşa! Aruncă o privire de jur împrejur şi izbucni în rîs: Oricum, sincer, mă bucur că lucrăm din nou împreună, Alex! Îmi face plăcere să inventez diverse dispozitive pentru tine. Nu lucrez prea des cu adolescenţi. E mult mai distractiv decît cu oamenii maturi!

Se întinse şi îşi luă valiza din cabină:

– La drept vorbind, de data asta a fost un pic mai complicat.

– Mi-ați mai adus o trusă Nintendo? întrebă Alex.

– Nu. Tocmai asta e problema. La școala asta nu ai voie cu jocuri Nintendo – de fapt, nu ai voie cu nici un fel de computer sau joc computerizat. Elevii folosesc laptop-uri date de școală. Aș fi putut să ascund și zece dispozitive într-un laptop, dar asta e! Așa, hai să vedem... Deschise valiza: Din cîte am înțeles, la Point Blanc încă e multă zăpadă, așa că o să ai nevoie de asta.

– Un costum de schi, zise Alex, căci asta ținea Smithers în mînă.

– Da, dar e un costum de schi antiglonț și rezistent la căldură.

Mai scoase și o pereche de ochelari de protecție cu lentile verzi.

– Ochelarii ăștia de schi sînt dotați cu raze infraroșii, pentru cazul în care ai de mers undeva, pe întuneric. E o baterie în ramă. Nu trebuie decît să apeși pe butonul ăsta și poți să vezi pe o distanță de vreo douăzeci de metri, chiar și în nopțile fără lună.

Smithers mai scoase ceva din valiză:

– Așa... ce ar putea să mai aibă la el un băiat de vîrsta ta? Din fericire, ai voie să duci cu tine acest CD player portabil Sony – cu condiția ca toate CD-urile să fie cu muzică clasică.

Îi dădu aparatul lui Alex:

– Deci, în timp ce se trage în mine în puterea nopții, voi putea să mă delectez cu niște muzică, zise Alex.

– Absolut! Dar să nu asculți discul cu Beethoven! Smithers ridică în sus discul pomenit: CD player-ul se transformă în ferăstrău electric. CD-ul are muchia de diamant, așa că taie aproape orice. Foarte util dacă trebuie să ieși repede de undeva. Mai are încorporat și un buton de alarmă. Dacă situația devine disperată și chiar ai nevoie de ajutor, apasă de trei ori pe butonul de derulare rapidă înainte. Se va emite un semnal pe care satelitul nostru îl va recepționa și vom putea să te luăm imediat de acolo!

– Vă mulțumesc, domnule Smithers, spuse Alex, dar dezamăgirea i se citea pe chip.

Smithers înțelese:

– Știu eu ce ai fi vrut, dar și tu îți dai seama că nu se poate. N-ai voie cu arme! Domnul Blunt e de neînduplecat. Zice că ești prea tînăr.

– Și totuși nu sînt prea tînăr pentru a muri.

– Ei, da, ce să-i faci? M-am gîndit un pic și ți-am improvizat niște... dispozitive de apărare, ca să zic așa. Asta rămîne între noi, da? Nu sînt sigur că domnul Blunt ar fi de acord.

Întinse mîna. În palmă ținea un cercel de aur, desfăcut în două; piesa din față, în formă de diamant, și șurubul cu care se prindea prin dosul urechii. Pe palma uriașă, cercelul părea foarte mic.

– Am aflat că ţi-ai făcut gaură în ureche, zise el, aşa că ţi-am adus asta. Ai mare grijă după ce ţi-l pui în ureche. Se activează cînd îmbini cele două părţi.

– Ce se activează?

– Cercelul e un dispozitiv exploziv mic, dar foarte puternic. Se declanşează cînd îl desfaci a doua oară. După zece secunde, poţi să găureşti aproape orice – sau pe oricine, aş adăuga.

– Sper să nu-mi bubuie mie urechea, mormăi Alex.

– Nu, nu. Eşti sută la sută în siguranţă, atîta timp cît piesele sînt prinse una de alta.

Smithers îi zîmbi:

– În fine – ceva de care sînt *foarte* mîndru. E exact ce te-ai aştepta să primească în dar un băiat care pleacă la şcoală, am cumpărat-o special pentru tine.

Scoase din valiză o carte. Alex o luă: era un exemplar cartonat din *Harry Potter şi Camera Secretelor*.

– Mulţumesc, zise el, dar am citit-o deja.

– E o ediţie specială. În cotor e încorporat un dispozitiv de tragere, iar pe ţeavă ai o mică săgeată cu tranchilizant. Trebuie doar s-o îndrepţi în direcţia dorită şi să apeşi pe numele autorului. Doboară un adult în mai puţin de cinci secunde.

Alex zîmbi. Smithers se urcă înapoi în combină. Preţ de o clipă păru că s-a înţepenit de tot în cadrul uşii, dar apoi reuşi, gîfîind, să se strecoare înăuntru:

– Mult noroc, bătrîne! zise el. Să te întorci cu bine! Zău că-mi eşti tare simpatic!

Era timpul să plece.

Bagajele lui Alex erau urcate în elicopter; el stătea lîngă „părinții" lui, ținînd strîns în mînă exemplarul din *Harry Potter*. Eva Stellenbosch îl aștepta sub paletele elicei. Îl șocase înfățișarea ei și la început încercase să nu-și trădeze sentimentele, dar după aceea se liniștise. Nu trebuia să fie politicos. Poate că Alex Rider cunoștea bunele maniere, dar pe Alex Friend l-ar fi durut în cot de părerea ei. Acum îi aruncă o privire sfidătoare și descoperi că ea îl urmărea atentă cum își ia la revedere de la familia Friend.

Și de data asta, sir David își jucă rolul fără greșeală.

– La revedere, Alex! zise el. O să ne scrii ca să ne dai veşti despre tine?

– Dacă țineți neapărat...

Lady Caroline făcu un pas înainte și îl sărută. Alex se trase înapoi, de parcă l-ar fi făcut de rîs. Trebuia să recunoască, lady Caroline părea cu adevărat întristată.

– Haide, Alex!

Damna Stellenbosch se grăbea. Îi spusese că va trebui să facă o escală la Paris ca să alimenteze elicopterul.

Atunci apăru și Fiona, traversa peluza și se îndrepta spre ei. Alex nu mai vorbise cu ea după aventura din tunel. Nici ea nu-i spusese vreo vorbă. O respinsese și știa că nu-l va ierta în veci. Nu coborîse la micul dejun în dimineața aceea și el credea că n-o va mai vedea înainte de plecare. Și atunci de ce venise acum?

Dintr-o dată, Alex își dădu seama. Venise să-i facă necazuri – să-i aplice o ultimă lovitură sub centură. Vedea asta în ochii ei și în felul hotărît în care mergea, cu pumnii strînși.

Fiona nu știa că el e spion. Dar știa, cu siguranță, că venise acolo cu un anume motiv și probabil ghicise că motivul avea legătură cu femeia de la Point Blanc. Așa că se hotărîse să vină și să-i încurce socotelile. Poate va începe să pună întrebări sau poate îi va spune doamnei Stellenbosch că Alex nu e fratele ei. În orice caz, Alex știa că misiunea lui se va sfîrși înainte de a începe. Tot efortul de memorare a informațiilor din dosare, tot timpul petrecut cu familia asta ar fi fost în van.

– Fiona! murmură sir David.

Avea o privire foarte serioasă. Ajunsese și el la aceeași concluzie ca și Alex.

Fata îl ignoră:

– Ați venit după Alex? i se adresă ea direct doamnei Stellenbosch.

– Da, draga mea.

– Ei bine, cred că trebuie să știți ceva.

Alex nu putea să facă decît un singur lucru. Ridică volumul cu Harry Potter și-l îndreptă spre Fiona, apoi apăsă o dată, cu putere, pe cotor. Nu se auzi nimic, dar simți cum cartea îi vibrează în mînă. Fiona își puse mîna pe picior, în lateral. Se albise la față. Apoi se prăbuși în iarbă.

Lady Caroline alergă spre ea. Doamna Stellenbosch era uimită. Alex se întoarse spre ea, cu chipul golit de orice expresie:

– Aşa e soră-mea, zise el. Se emoţionează cam repede.

Peste două minute, elicopterul decolă. Alex privea pe geam spre Haverstock Hall, care devenea din ce în ce mai mică, pentru ca, în cele din urmă, să dispară cu totul. Aruncă o privire spre doamna Stellenbosch, aplecată deasupra pupitrului de control, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de protecţie. Se aşează mai comod pe scaun şi se lăsă purtat prin cerul care se întuneca. Mai tîrziu, au apărut norii. Peisajul rural dispăruse, ca şi singura lui armă. Alex trebuia să se descurce de unul singur.

CAMERA 13

La Paris ploua. Orașul avea un aer obosit și sumbru; Turnul Eiffel se lupta cu o masă compactă de nori. Nu era nimeni la mesele din fața cafenelelor și, ca niciodată, turiștii treceau nepăsători pe lîngă micile chioșcuri în care se vindeau tablouri și ilustrate, grăbiți să ajungă la hotel. Era cinci după-amiază și se înserа. Magazinele și birourile se goleau, dar orașului nu-i păsa. Nu voia decît să fie lăsat în pace.

Elicopterul aterizase pe o pistă privată de pe Aeroportul Charles de Gaulle, unde îi aștepta o mașină. Alex, care nu scosese o vorbă pe toată durata zborului, stătea acum singur pe bancheta din spate, privind clădirile care defilau prin fața lui. Urmau cursul Senei și înaintau surprinzător de repede pe o autostradă care uneori mergea pe deasupra nivelului apei, alteori cobora sub el. Trecură prin fața Catedralei Notre Dame, apoi ieșiră de pe autostradă și intrară pe niște străduțe lăturalnice unde, pe trotuare, se înghesuiau mici restaurante și magazine.

– Cartierul Marais, zise doamna Stellenbosch.

Alex nu îi arătă nici un fel de interes. De fapt, mai stătuse şi altă dată în cartierul Marais; ştia că e unul dintre cele mai elegante şi mai scumpe cartiere din Paris.

Maşina întoarse într-un scuar larg şi se opri. Alex se uită pe geam. În toate părţile se vedeau clădiri înalte, în stil clasic – mîndria Parisului. Dar imaginea era sluţită de un hotel modern: o clădire pătrată, cu geamuri fumurii prin care nu se vedea nimic înăuntru. Avea patru etaje şi acoperişul plat, iar deasupra intrării scria: „Hotel du Monde" cu litere aurii. Nici dacă ar fi aterizat o navă spaţială în acel scuar, dărîmînd vreo două clădiri ca să-şi facă loc, n-ar fi părut mai nelalocul ei.

– Aici o să stăm, zise doamna Stellenbosch. E hotelul academiei.

Şoferul le scosese valizele din portbagaj. Alex o urmă pe directoarea-adjunctă spre intrarea în hotel; uşa se deschise automat în faţa lor. Holul recepţiei era rece şi impersonal, îmbrăcat în marmură albă şi oglinzi; într-un colţ era o singură plantă într-un ghiveci, care părea că nu se încadrase iniţial în peisaj. În spatele unui mic birou de primire se afla un recepţioner cu o faţă gravă, care purta un costum închis la culoare şi ochelari. Se mai vedeau un computer şi un rînd de spaţii pentru chei. Alex le numără. Erau cincisprezece. Aşadar, probabil că hotelul avea cincisprezece camere.

– *Bonsoir, Madame* Stellenbosch!

Recepționerul dădu ușor din cap. Nici nu-l băgă în seamă pe Alex.

– Sper că a fost plăcută călătoria din Anglia, continuă el, tot în franceză.

Alex se uită în gol, de parcă nu pricepea o vorbă. Se presupunea că Alex Friend nu știa franceza. De ce s-ar fi obosit să învețe? Dar Ian Rider se asigurase că nepotul său învață să vorbească franceza aproape în același timp cu engleza. În plus, mai învățase germană și spaniolă.

Recepționerul luă două chei. Nu le ceru nici să semneze în registru, nici cartea de credit. Era hotelul școlii, așa că nu se factura nimic. Îi dădu lui Alex una din chei.

– Sper că nu ești superstițios, zise el, de data asta în engleză.

– Nu, răspunse Alex.

– Ai camera treisprezece. La etajul unu. Sînt convins că o vei găsi pe gustul tău, spuse recepționerul și îi zîmbi.

Doamna Stellenbosch își luă și ea cheia:

– Hotelul are și restaurant, spuse ea. Haide să luăm cina aici, în seara asta! Afară plouă și, oricum, mîncarea e excelentă. Îți place mîncarea franțuzească, Alex?

– Nu prea.

– Ei, sînt sigură că o să găsim noi ceva care să-ți placă. Ce-ar fi să te răcorești un pic după drum?

Se uită la ceas:

– Vom lua masa la şapte, peste o oră şi jumătate. O să putem să mai stăm şi noi de vorbă. Îmi dai voie să-ţi sugerez să te îmbraci puţin mai elegant la cină? E drept că francezii nu prea ţin la formalităţi, dar – nu mi-o lua în nume de rău, dragul meu – tu cam exagerezi cu lipsa de formalitate. O să te sun la şapte fără cinci. Sper să-ţi placă odaia.

Camera treisprezece se afla la capătul unui coridor lung şi îngust. Uşa ducea într-o încăpere surprinzător de mare, ale cărei ferestre dădeau spre scuar. Camera avea un pat dublu cu o cuvertură în alb şi negru, televizor, minibar, un birou, şi pe perete erau atîrnate vreo două fotografii înrămate care reprezentau imagini din Paris. Un portar îi adusese bagajele sus şi, imediat ce plecă acesta, Alex îşi scoase pantofii şi se aşeză pe pat. Se întreba de ce veniseră aici. Ştia că elicopterul trebuia alimentat, dar pentru atîta lucru nu era nevoie să rămînă peste noapte. De ce nu zburaseră în continuare pînă la şcoală?

Mai avea încă o oră şi ceva de pierdut. Mai întîi se duse la baie – şi aici dădu tot peste marmură albă şi oglinzi – şi făcu un duş prelungit. Apoi, înfăşurat într-un prosop, se întoarse în cameră şi dădu drumul televizorului. Avea de ales dintre vreo treizeci de canale. Trecu de cele franţuzeşti şi se opri la MTV. Se întreba dacă îl supraveghează cineva. Exact deasupra biroului era o oglindă mare; după ea s-ar fi putut ascunde lesne o cameră de luat vederi. Bun, păi atunci ia să le dea el o temă de gîndire! Deschise

minibarul şi îşi turnă un pahar de gin. Apoi se duse la baie, umplu sticla la loc cu apă şi o puse înapoi în frigider. Consum de alcool şi furt pe deasupra! Dacă îl urmărea, doamna Stellenbosch putea să-şi dea seama că nu-i va fi uşor să se descurce cu el.

În următoarele patruzeci de minute se uită la televizor, prefăcîndu-se că bea din gin. Pe urmă duse paharul la baie, îl goli în chiuvetă şi îl lăsă acolo. Era timpul să se îmbrace. Oare să se supună cererii şi să se îmbrace elegant? Pînă la urmă alese o cale de compromis: îşi puse o cămaşă, dar blugii nu şi-i schimbă. În clipa următoare sună şi telefonul: fusese invitat la cină.

Doamna Stellenbosch îl aştepta în restaurant, o încăpere neaerisită aflată în subsolul clădirii. Lumina era slabă şi erau oglinzi peste tot ca să creeze iluzia de spaţiu, dar cu toate astea era ultimul loc pe care l-ar fi ales Alex. Acest restaurant ar fi putut să se afle oriunde, în orice colţ al lumii. În afară de ei, nu mai erau decît două persoane în restaurant – oameni de afaceri, după cum arătau. Doamna Stellenbosch se schimbase; acum purta o rochie de seară neagră, cu gulerul împodobit cu pene şi un colier ce părea foarte vechi şi valoros, din mărgele negre şi argintii. „Cu cît e îmbrăcată mai elegant, se gîndi Alex, cu atît e mai urîtă." Fuma din nou un trabuc.

– Aa, Alex! spuse ea şi suflă fumul. Te-ai odihnit? Sau te-ai uitat la televizor?

Alex nu îi răspunse. Se aşeză şi deschise meniul, apoi îl închise la loc, atunci cînd văzu că e în franceză.

– Dă-mi voie să comand eu în locul tău. Începem cu supă? Şi apoi o să luăm o friptură. N-am cunoscut pînă acum nici un băiat căruia să nu-i placă friptura.

– Vărul meu, Oliver, e vegetarian, zise Alex.

Citite asta într-unul din dosare.

Directoarea-adjunctă încuviinţă, de parcă ar fi ştiut deja acest lucru:

– Habar n-are ce pierde, zise ea.

Apăru un chelner palid; doamna Stellenbosch dădu comanda în franţuzeşte:

– Ce vrei să bei? îl întrebă ea.

– O Cola.

– Ce băutură dezgustătoare! Nu i-am înţeles niciodată pe cei care o beau. Dar, sigur, o să-ţi comand ce vrei.

Chelnerul îi aduse lui Alex o Cola şi un pahar de şampanie pentru doamna Stellenbosch. Alex se uită la bulele de aer care se ridicau din cele două pahare, al lui negru, al ei de un auriu palid.

– *Santé*, zise ea.

– Poftim?

– Înseamnă „sănătate" în franceză.

– Aha! Noroc!

Preţ de o clipă se lăsă tăcerea. Femeia îl fixa cu privirea, de parcă vedea prin el:

– Aşadar, ai fost la Eton, zise ea ca din întîmplare.

– Da, aşa e, răspunse Alex, devenind brusc foarte atent.

– În ce casă[1] ai fost?

– Hopgarden.

Era numele real al unei case de la Eton. Alex citise dosarele cu mare atenţie.

– Am fost şi eu odată în vizită la Eton. Mi-aduc aminte de o statuie. Cred că reprezenta un rege, era chiar după intrarea principală...

Îl testa, Alex era sigur de asta. Oare îl suspecta de ceva sau era o simplă măsură de precauţie, o obişnuinţă?

– Vă referiţi probabil la Henric al VI-lea. Statuia lui se află în College Yard. E fondatorul colegiului Eton.

– Dar nu ţi-a plăcut acolo.

– Nu.

– De ce?

– Nu-mi plăcea uniforma şi nu-mi plăceau nici profii.

Alex avusese grijă să nu folosească vreodată cuvîntul „profesori". La Eton li se spune „profi"[2]. Zîmbi în sinea lui. Putea să-i ofere o mostră de jargon de la Eton.

– Şi nu-mi plăceau nici regulile. Primeam amenzi de la sticleţi, tot timpul mă treceau în registrul întîrzieţilor, primeam bile negre şi bileţele sau mă treceau cap de afiş. Adunările erau plictisitoare...

---

[1] Casă – structură de organizare internă specifică Etonului (n.tr.).

[2] În original, *beaks* – termen ce face parte din jargonul specific colegiului Eton (n.tr.).

– Mă tem că nu înţeleg nimic.

– Adunări li se zice orelor de curs, explică Alex. Bilă neagră e cînd nu-ţi faci treaba bine...

– Bine, bine!

Doamna Stellenbosch ridică mîna în care îşi ţinea trabucul şi îi făcu semn să se oprească:

– Şi de asta ai dat foc bibliotecii?

– Nu, i-am dat foc pur şi simplu pentru că nu-mi plac cărţile.

Se aduse primul fel. Supa lui Alex era galbenă şi plutea ceva în ea. Îşi luă lingura şi începu s-o învîrtă prin farfurie, suspicios:

– Ce-i asta? întrebă el.

– *Soupe de moules.*

O privi fără pic de interes.

– Supă de midii. Sper să-ţi placă.

– Aş fi preferat o supă de roşii Heintz, zise Alex.

După aceea li se aduseră şi fripturile, care, tipic pentru francezi, erau pe jumătate crude. După ce luă de vreo două ori din carnea mustind de sînge, Alex îşi trînti pe masă cuţitul şi furculiţa şi nu mai mîncă decît cartofii prăjiţi, cu mîna. Doamna Stellenbosch îi vorbi despre Alpii Francezi, despre schi şi despre diversele oraşe europene pe care le vizitase. Nu-i era deloc greu lui Alex să se prefacă plictisit, căci chiar aşa şi era. Îl apucase şi somnul. Luă o gură de Cola, în speranţa că băutura rece îl va înviora. Cina părea să nu se mai sfîrşească.

Dar, în cele din urmă, trecu şi desertul – budincă de îngheţată cu sos de ciocolată albă. Alex refuză cafeaua.

– Pari obosit, îi zise Stellenbosch.

Îşi mai aprinsese un trabuc; era înconjurată de vălătuci de fum care începeau să-l ameţească pe Alex:

– Vrei să mergi la culcare?

– Da.

– Mîine plecăm abia la prînz. Dacă vrei, ai timp să vizitezi Muzeul Louvre.

Alex clătină din cap:

– Tablourile mă plictisesc.

– Zău? Ce păcat!

Alex se ridică. Fără să-şi dea seama, lovi cu mîna paharul de Cola şi vărsă ceea ce mai rămăsese din suc, pe faţa de masă albă ca zăpada. Oare ce era cu el? Dintr-o dată se simţea frînt de oboseală.

– Vrei să urc şi eu cu tine, Alex? îl întrebă ea.

Îl privea cu atenţie, cu o sclipire de interes în ochii altfel lipsiţi de orice trăire.

– Nu, mă descurc. Alex se îndepărtă: Noapte bună.

A fost un chin să ajungă pînă sus. Ar fi vrut să ia liftul, dar parcă nu-i venea să intre în spaţiul acela strîmt şi fără ferestre. S-ar fi simţit sufocat. Aşa că urcă pe scări, sprijinindu-se greoi cu umărul de zid, apoi parcurse coridorul, împleticindu-se, şi reuşi cu greu să bage cheia în broască. Cînd intră, în cele din urmă, camera se învîrtea cu el. Ce se întîmpla? Băuse oare mai mult gin decît ar fi trebuit sau era...?

Alex simţi un nod în gît. Fusese drogat. I se pusese ceva în Cola. Simţea pe limbă un gust amar. Patul era la doar trei paşi, dar ar fi putut la fel de bine să fie şi la un kilometru. Nu-l mai ascultau picioarele. Încercă să ridice un picior, dar acest lucru îi solicită toată energia pe care o mai avea. Căzu în faţă, proptindu-se în mîini. Reuşise cumva să-şi ia destul avînt, aşa că ajunse cu pieptul şi umerii pe pat, şi se cufundă în saltea. Camera se rotea din ce în ce mai repede în jurul lui. Încercă să se ridice, să spună ceva, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. I se închiseră ochii şi se lăsă cuprins de întunericul binecuvîntat.

După jumătate de oră, se auzi un clinchet şi camera începu să se transforme.

Dacă Alex ar fi putut să-şi deschidă ochii, ar fi văzut cum biroul, minibarul şi fotografiile înrămate cu imagini din Paris încep să se ridice. Sau, cel puţin, aşa i s-ar fi părut lui. De fapt, pereţii nu se mişcau. Podeaua cobora, acţionată de un motor hidraulic nevăzut, ducînd patul – cu Alex cu tot – în subsolurile hotelului. Toată camera nu era altceva decît un lift uriaş care îl transporta, centimetru cu centimetru, la subsol, apoi mai departe. Pereţii de aici erau metalici. Tapetul, luminile şi tablourile rămăseseră mult deasupra. Cobora într-un spaţiu care părea a fi un puţ de aerisire, de-a lungul a patru piloni de metal. Dintr-o dată, Alex fu inundat de o lumină puternică. Se mai auzi un clinchet slab. Ajunsese.

Patul se oprise în mijlocul unei clinici subterane, scăldate în lumină. De jur împrejur se afla aparatură de laborator. Erau şi camere de luat vederi – digitale, video, cu infraroşu şi cu raze X. Era ticsit de instrumente de toate formele şi mărimile, multe dintre ele imposibil de recunoscut.

Din fiecare aparat ieşeau multe fire conectate la un şir de calculatoare ce zumzăiau şi clipeau, aflate pe o masă de lucru lungă, lipită de perete. Pe peretele opus fusese tăiată o fereastră. Încăperea avea aer condiţionat. Dacă Alex ar fi fost treaz, probabil că ar fi tremurat de frig. Scotea aburi atunci cînd respira.

Un bărbat îndesat, îmbrăcat în halat alb, îl aştepta. Avea în jur de patruzeci de ani, părul blond dat cu gel îi era pieptănat pe spate, iar faţa era cea a unui om trecut de prima tinereţe, cu obraji buhăiţi şi cu gîtul îngroşat de straturile de grăsime. Avea ochelari şi o mustaţă subţire. Avea doi asistenţi, de asemenea îmbrăcaţi în halate albe. Feţele acestora erau complet lipsite de orice expresie.

Cei trei se puseseră imediat pe treabă. Îl ridicară pe Alex ca pe un sac de cartofi – sau ca pe un cadavru – şi îl dezbrăcară pînă la piele. Începură să-l fotografieze, mai întîi cu un aparat obişnuit. De la degetele picioarelor în sus, îi făcură cel puţin o sută de poze; bliţul fulgera fără încetare, aparatul se arma automat după fiecare clişeu. Nu rămase necercetat nici un centimetru din corpul său. Îi tăiară o şuviţă de păr pe care o introduseră într-o pungă de plastic. Îi

fotografiară interiorul ochiului cu un oftalmoscop. Îi făcură şi un mulaj al danturii, folosind o bucată de chit special pe care i-o băgară în gură, apăsîndu-i-l apoi pe bărbie. Notară cu grijă faptul că are un semn din naştere pe umărul stîng şi o cicatrice pe braţ, îi luară chiar şi amprentele. Alex îşi rodea unghiile. Şi asta a fost notat.

În fine, îl cîntăriră pe un cîntar mare şi plat, apoi îi luară măsurile – înălţimea, circumferinţa pieptului, a taliei, a coapselor, lungimea palmei şi aşa mai departe. Toate datele au fost notate în fişe.

În tot acest timp, doamna Stellenbosch privea totul din spatele unei ferestre. Nu s-a mişcat deloc pe tot parcursul operaţiunii. Singurul semn de viaţă era trabucul pe care îl ţinea strîns între buze; din vîrful aprins ieşea un firicel de fum.

Cei trei terminaseră.

– Sîntem gata, spuse cel blond la un microfon.

– Spuneţi-mi ce părere aveţi, domnule Baxter, se auzi vocea femeii răsunînd dintr-un difuzor ascuns.

– O să fie floare la ureche.

Bărbatul pe nume Baxter era englez. După accent, s-ar fi zis că provenea din pătura de sus a societăţii. Manifesta o mulţumire de sine evidentă.

– Structura osoasă e bună. E într-o formă fizică excelentă. Un chip interesant. Vedeţi gaura din ureche? Şi-a făcut-o de curînd. Altceva nu prea mai e de spus.

– Cînd veţi opera?

– Cînd spuneţi voi, fătuco! Îmi daţi de ştire şi s-a făcut.

Doamna Stellenbosch se întoarse spre ceilalţi doi bărbaţi:

– *Rhabillez-le!*[1] şuieră ea.

Cei doi asistenţi îl îmbrăcară la loc pe Alex, ceea ce le luă mai mult timp decît le trebuise ca să-l dezbrace. Îşi notară cu grijă toate mărcile hainelor pe care le purta Alex. Cămaşă Quiksilver. Ciorapi Gap. Cînd terminară cu îmbrăcatul, ştiau despre el la fel de mult cît ştie un pediatru despre un nou-născut. Totul fusese notat. Informaţiile aveau să fie transmise mai departe.

Domnul Baxter se îndreptă spre masa de lucru şi apăsă pe un buton. Instantaneu, covorul, patul şi mobila de hotel începură să se ridice. Dispărură prin tavan şi urcară în continuare. Alex continua să doarmă, în timp ce era purtat înapoi prin puţ, ajungînd, în cele din urmă, în locul pe care el îl ştia drept camera treisprezece.

Nu rămăsese nici o dovadă, nici un semn în urma celor petrecute. Experienţa se evaporase, aidoma unui vis.

---

[1] „Reîmbrăcaţi-l!" – (în limba franceză în original) (n.tr.).

„MĂ NUMESC GRIEF[1]“

Academia de la Point Blanc fusese concepută de un nebun şi pentru o vreme chiar fusese folosită ca azil. Alex îşi aminti ce-i spusese Alan Blunt, cînd elicopterul începu să coboare spre pista de aterizare colorată în roşu şi alb. Fotografia din broşură fusese făcută de un profesionist. Acum, că vedea clădirea în realitate, singurul cuvînt care îi venea în minte era chiar... nebunie.

Era o aglomerare haotică de turnuri şi creneluri, de acoperişuri oblice de culoare verde şi ferestre de toate formele şi mărimile. Nici un element nu se potrivea cu cele din jurul său. În ansamblu, arhitectura clădirii era simplă – sau aşa ar fi trebuit să fie: avea o aripă centrală de formă circulară şi două aripi laterale. Dar una din aripile laterale era mai lungă decît cealaltă. Partea stîngă era diferită de cea dreaptă. Clădirea avea patru etaje, dar ferestrele erau astfel aşezate, încît era greu să-ţi dai seama unde se termină

[1] *Grief* – „durere, tristeţe“ (engl.) (n.tr.).

un etaj şi unde începe următorul. Era şi o curte interioară de formă pătrată, dar cu laturile strîmbe. În curte se afla o fîntînă arteziană care îngheţase bocnă. Pînă şi pista de aterizare pentru elicopter, ieşită din acoperiş, era urîtă şi arăta straniu, de parcă o navă extraterestră ar fi intrat în zid şi s-ar fi cuibărit acolo.

Doamna Stellenbosch opri motorul elicopterului.

– Mergem jos, să te prezint domnului director, strigă ea, încercînd să acopere zgomotul elicei. O să ţi se aducă şi bagajul mai încolo.

Pe acoperiş era frig; zăpada ce acoperea muntele încă nu se topise şi, cît vedeai cu ochii, totul era alb.

Clădirea academiei fusese construită pe versantul unei pante abrupte. Puţin mai jos Alex văzu o limbă uriaşă de fier înfiptă în pămînt şi care ieşea în afară deasupra pantei. Era o trambulină pentru sărituri cu schiurile – văzuse aşa ceva la Jocurile Olimpice de Iarnă. Capătul trambulinei era la cel puţin cincizeci de metri deasupra solului; undeva jos, departe, Alex zări o zonă plată, în formă de potcoavă, pentru aterizare.

Rămăsese cu ochii lipiţi de trambulină şi încerca să-şi imagineze senzaţia pe care o simţi cînd te avînţi în gol şi nu ai altceva decît două schiuri care să-ţi amortizeze prăbuşirea; doamna Stellenbosch îl întrerupse din visare şi îl prinse de braţ:

– Nu folosim trambulina, zise ea. E interzis. Haide, să nu mai stăm în frig!

Intrară pe o uşă într-unul dintre turnuri şi coborîră o scară îngustă în formă de spirală – ale cărei trepte

erau toate la distanţe diferite unele faţă de altele – pînă cînd ajunseră la parter. Acum se aflau pe un coridor lung şi îngust; de o parte şi de alta se aflau o sumedenie de uşi, dar nici o fereastră.

– Aici sînt sălile de clasă, îi explică doamna Stellenbosch. O să le vezi mai tîrziu.

Alex o urmă prin clădirea în care domnea o liniştestranie. Încălzirea centrală era dată la maximum în academie şi atmosfera era caldă şi apăsătoare. Se opriră în faţa unei uşi duble moderne, din sticlă, care dădea în curtea interioară pe care Alex o văzuse de sus. Ieşind de la căldură înapoi în frig, doamna Stellenbosch îl conduse în curte, pe lîngă fîntîna îngheţată. Alex privi în sus, simţind o mişcare undeva, deasupra. Asta nu observase. În vîrful unuia dintre turnuri era o santinelă, care avea la gît un binoclu şi un pistol-mitralieră atîrnat de umăr.

Paznici înarmaţi? Într-o şcoală? După doar cîteva minute petrecute aici, pe Alex îl cuprinsese deja neliniştea.

– Pe aici.

Doamna Stellenbosch deschise o uşă şi Alex se pomeni în holul de primire al academiei. Într-un şemineu masiv ardea un foc de lemne, străjuit de doi dragoni de piatră. Se vedea o scară impunătoare. Salonul era luminat de un candelabru cu cel puţin o sută de becuri. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri. Pe jos era un covor gros, roşu-închis. O duzină de perechi de ochi îl urmăriră pe Alex care se îndrepta

împreună cu doamna Stellenbosch spre un alt coridor. Salonul era decorat cu capete de animale împăiate. Un rinocer, o antilopă, un bizon de apă și, cel mai trist, un leu. Alex se întrebă cine le împușcase.

Ajunseră în fața unei uși simple, ceea ce însemna probabil că periplul luase sfîrșit. Pînă acum nu văzuse nici un băiat; în schimb, aruncă o privire pe fereastră și mai văzu două santinele înarmate cu mitraliere care patrulau încet.

Doamna Stellenbosch ciocăni la ușă.

– Intră!

Fusese un singur cuvînt, dar Alex simți imediat accentul sud-african.

Ușa se deschise și cei doi intrară într-o încăpere uriașă, din care nu înțelegeai nimic. La fel ca și restul clădirii, forma era neregulată, iar pereții nu erau paraleli. Tavanul era la vreo șapte metri; de jur împrejur erau ferestre ce ofereau priveliști impresionante ale versanților muntoși. Camera era modernă, luminată discret cu spoturi mascate în pereți. Mobila era hidoasă, dar și mai hidoase erau capetele de animale împăiate ce se găseau și aici, și pielea de zebră întinsă pe podeaua de lemn. Erau trei scaune în apropierea unui mic șemineu. Unul era auriu, o piesă de valoare. Aici stătea un bărbat care întoarse capul în momentul cînd Alex intră.

– Bună ziua, Alex, zise el. Te rog, vino aici și ia loc!

Alex înaintă degajat și își trase un scaun. Doamna Stellenbosch se așeză pe cel de-al treilea.

– Mă numesc Grief, continuă bărbatul. Doctorul Grief. Sînt încîntat să te cunosc şi să-ţi urez bun venit la noi.

Alex îl privi îndelung pe directorul Academiei Point Blanc; se uită la pielea albă ca zăpada şi la ochii ce ardeau în spatele lentilelor roşii. Era ca şi cum ar fi făcut cunoştinţă cu un schelet şi, pentru o clipă, nu fu în stare să scoată nici un cuvînt. Dar îşi reveni repede:

– Drăguţ loc, zise el.

– Aşa crezi?

În vocea lui Grief nu se simţea nici urmă de emoţie. Nu-şi schimbase deloc poziţia, îşi mişca doar gîtul:

– Clădirea a fost proiectată în 1857 de un francez, cu siguranţă cel mai prost arhitect din lume. A fost singurul lui contract. Cînd s-au mutat aici primii proprietari, au pus să-l împuşte.

– Am văzut că şi acum se plimbă pe aici destui oameni înarmaţi.

Alex se uită pe fereastră şi zări alte două santinele care patrulau:

– Point Blanc este un loc unic, îi explică doctorul Grief. După cum vei vedea şi singur, curînd, toţi băieţii trimişi aici provin din familii deosebit de înstărite şi de influente. Au fost aici fii de împăraţi şi de mari industriaşi. Băieţi ca şi tine. Aşa că am putea deveni foarte uşor ţinta teroriştilor. Gărzile se află aici ca să vă protejeze pe voi.

– Ce drăguţ din partea dumneavoastră!

Alex simți că e prea politicos. Era momentul să-și arate presupusa „față adevărată":

– Dar, ca să fiu sincer, eu nu doresc deloc să stau aici. Așa că vă rog să-mi spuneți cum ajung în oraș, poate reușesc să prind următorul tren spre casă.

– Nu ai cum să ajungi în oraș!

Doctorul Grief ridică mîna ca să nu fie întrerupt. Alex se uită la degetele lui lungi, descărnate și la ochii ce străluceau în spatele ochelarilor. Omul ăsta se mișca de parcă fiecare oscior i-ar fi fost rupt și apoi lipit la loc; părea și tînăr, și bătrîn în același timp și, într-un fel, părea că are în el ceva inuman.

– Sezonul de schi s-a încheiat... acum e prea periculos să mai schiezi. Nu se poate pleca decît cu elicopterul. Iar elicopterul te va duce de aici doar cînd voi cere eu acest lucru. Mîna coborî: Te afli aici, Alex, pentru că ți-ai dezamăgit părinții. Ai fost exmatriculat. Ai avut probleme cu poliția...

– N-a fost vina mea, la naiba! protestă Alex.

– Nu-l întrerupe pe domnul doctor, îi spuse doamna Stellenbosch.

Alex o privi amenințător.

– Ai o înfățișare supărătoare și un limbaj așijderea, continuă doctorul Grief. Datoria noastră e să te transformăm într-un băiat care să fie mîndria părinților lui.

– Eu mă simt foarte bine așa cum sînt, zise Alex.

– Asta nu are nici un fel de relevanță, mai spuse doctorul Grief și apoi tăcu.

Alex fu străbătut de un fior. Camera în care se afla îi dădea o senzaţie ciudată: era foarte mare, cu mobilă puţină, şi mai avea şi forma aceea ciudată – nici o formă, de fapt.

– Şi ce aveţi de gînd să faceţi cu mine? îl întrebă el.

– La început, nu o să participi la lecţii, spuse doamna Stellenbosch. În primele săptămîni trebuie să fii asimilat.

– Ce înseamnă asta?

– Să fii asimilat. Să te conformezi... să te adaptezi... să devii similar cu...

Parcă citea o definiţie din dicţionar.

– În acest moment, la academie sînt şase băieţi. O să-i cunoşti şi o să petreci ceva timp în compania lor. Vei putea să faci sport şi să socializezi. Avem o bibliotecă bună, aşa că o să şi citeşti. În curînd vei afla ce metode avem.

– Vreau să-i sun pe ai mei, zise Alex.

– Convorbirile telefonice sînt interzise, îi explică doamna Stellenbosch.

Încercă să-i zîmbească înţelegător, dar cu faţa pe care o avea, acest lucru era imposibil.

– Ne-am dat seama că, dacă vorbesc la telefon, elevilor noştri li se face dor de casă, continuă ea. Dar, dacă vrei, poţi să scrii scrisori.

– Prefer mesajele electronice, zise Alex.

– Din acelaşi motiv sînt interzise şi calculatoarele personale.

Alex ridică din umeri, înjurînd printre dinţi.

Doctorul Grief îl văzuse:

– Nu fi nepoliticos cu doamna director-adjunct! rosti el scurt. Deşi nu ţipase, tonalitatea fusese cît se poate de acidă: Dă-mi voie să-ţi spun, Alex, că doamna Stellenbosch colaborează cu mine de douăzeci şi şase de ani. Cînd am cunoscut-o, fusese aleasă Miss Africa de Sud timp de cinci ani la rînd.

Alex se uită la faţa ei de maimuţă:

– Într-un concurs de frumuseţe? întrebă el.

– La campionatele de haltere.

Doctorul Grief aruncă o privire spre şemineu:

– Arată-i, zise el.

Doamna Stellenbosch se ridică şi se îndreptă spre şemineu. Pe grilaj se afla un vătrai pe care îl apucă hotărîtă cu amîndouă mîinile. Preţ de o secundă păru că se concentrează. Alex rămase cu gura căscată. Vătraiul din metal, gros de cel puţin doi centimetri, începuse să se îndoaie încet. Acum ajunsese în formă de U. Doamna Stellenbosch nici măcar nu transpirase. Uni cele două capete şi trînti vătraiul la loc pe grătar. Lovit de suprafaţa de piatră, acesta zăngăni.

– Aici, la academie, impunem o disciplină strictă, zise doctorul Grief. Stingerea se dă la ora zece seara, nici un minut mai tîrziu. Nu tolerăm limbajul vulgar. Îţi este interzis să ai vreo legătură cu lumea din afară fără permisiunea noastră. Îţi este interzis să încerci să pleci de aici. Şi te vei supune acestor reguli începînd chiar din clipa aceasta, fără întîrziere. În fine – spuse aplecîndu-se spre Alex – accesul îţi este permis doar

în anumite părți ale clădirii. Făcu un semn cu mîna și abia atunci Alex observă că mai era o ușă în capătul îndepărtat al camerei: Acolo este apartamentul meu personal. Nu ai voie să te plimbi decît la parter și la etajul unu, unde sînt dormitoarele și sălile de clasă. Accesul la etajele doi și trei îți este interzis, și la subsol, de asemenea. Pentru propria siguranță.

– Vă temeți să nu cad pe scări? întrebă Alex.

Doctorul Grief nici nu-l băgă în seamă:

– Poți pleca, zise el.

– Așteaptă afară, Alex! spuse și doamna Stellenbosch. Va veni cineva să te conducă.

Alex se ridică.

– Te vom transforma în băiatul pe care și-l doresc părinții tăi, zise doctorul Grief.

– Poate că nu mă mai vor deloc.

– Se poate aranja și asta.

Alex plecă.

– Ce băiat nesuferit... cîteva zile... mai repede decît de obicei... Proiectul Gemini... încheierea...

Dacă ușa n-ar fi fost atît de groasă, Alex ar fi auzit mai bine. Imediat după ce ieșise din cameră, își și lipise urechea de gaura cheii, sperînd să audă ceva care le-ar fi folosit celor de la MI6. Ce-i drept, doctorul Grief și doamna Stellenbosch vorbeau de zor de partea cealaltă, dar Alex auzea doar frînturi și nu înțelegea mai nimic.

Simți cum o mînă îl prinde de umăr și se întoarse, furios pe sine însuși. Un așa-zis spion să fie prins ascultînd la gaura cheii! Dar nou-venitul nu făcea parte din personalul de pază. În fața lui Alex se afla un băiat cu fața rotundă, cu părul lung și negru, ochii tot negri și tenul palid. Purta un tricou foarte vechi cu *Războiul Stelelor*, o pereche de blugi uzați și o șapcă de base-ball. Se bătuse de curînd cu cineva și, după toate aparențele, o cam încasase. Avea un ochi vînăt și buza crăpată.

– Ăștia te împușcă dacă te prind că asculți pe la uși, îi zise băiatul.

Avea o privire ostilă. Alex ghici că are de-a face cu un băiat a cărui încredere nu se cîștiga tocmai ușor.

– Pe mine mă cheamă James Sprintz. Mi s-a spus să-ți arăt locurile de pe aici.

– Alex Friend.

– Tu ce-ai făcut de te-au trimis în fundătura asta? îl întrebă James, în timp ce parcurgeau coridorul în sens invers.

– M-au dat afară de la Eton.

– Pe mine dintr-o școală din Düsseldorf, spuse James și oftă. Atunci am crezut că nici nu putea să mi se întîmple ceva mai bun... pînă m-a trimis tata aici.

– Cu ce se ocupă tatăl tău? întrebă Alex.

– E bancher. Investește pe piețele financiare. Îi plac grozav banii și are o mulțime.

Vocea lui James era stearsă și nu trăda nici o emoție.

– Dieter Sprintz?

Alex își amintea numele acesta. Cu cîțiva ani înainte ajunsese pe prima pagină a tuturor ziarelor din Anglia. „Omul-de-o-sută-de-milioane-de-dolari"! Atît cîștigase în doar douăzeci și patru de ore. În aceeași perioadă se prăbușise lira sterlină și guvernul fusese la un pas de dizolvare.

– Da. Să nu-mi ceri să-ți arăt o poză cu el, pentru că n-am nici una. Pe aici!

Ajunseseră în holul de la intrare, cel cu șemineul cu dragoni. De aici, James îl conduse în sufragerie, o încăpere lungă și înaltă în care se aflau șase mese și o deschizătură în perete care dădea în bucătărie. Mai vizitară apoi două camere de zi, o cameră cu jocuri și o bibliotecă.

Alex se gîndea că academia asta seamănă cu un hotel de lux dintr-o stațiune de schi – și asta nu doar din cauza locului în care se afla.

Atmosfera era apăsătoare, locul părea rupt complet de lumea reală. Era cald și domnea liniștea și, în ciuda camerelor vaste, pe Alex îl încerca o senzație de claustrofobie. Dacă ar fi fost într-adevăr un hotel, probabil că n-ar fi fost unul prea frecventat. Grief spusese că locuiau doar șase băieți aici, dar în clădire ar fi încăput lesne șaizeci. Oriunde te uitai vedeai spațiu gol, nefolosit.

În camerele de zi nu era nimeni – doar fotolii, birouri și mese – dar în bibliotecă dădură peste doi băieți.

Biblioteca era o încăpere lungă și îngustă, cu rafturi demodate de stejar, acoperite cu cărți în diverse

limbi. Într-o nișă aflată în capătul celălalt al camerei era o armură medievală elvețiană.

– El e Tom, iar el, Hugo, zise James. Probabil că fac teme suplimentare la matematică sau ceva de genul ăsta, așa că ar fi mai bine să nu-i deranjăm.

Cei doi băieți își ridicară privirile din cărți și dădură scurt din cap. Unul citea într-un manual, celălalt scria ceva. Erau îmbrăcați mult mai îngrijit decît James și nu păreau deloc prietenoși.

– Ciudații naibii! zise James în clipa în care ieșiră din cameră.

– De ce sînt ciudați?

– Cînd mi s-a spus prima dată despre locul ăsta, am înțeles că *toți* copiii de aici au probleme. M-am gîndit că o să mă distrez. Ai o țigară?

– Nu fumez.

– Grozav! Ei bine, am ajuns aici ca să descopăr că locul e parcă un muzeu sau o mînăstire, sau... nici eu nu știu ce. Ai zice că doctorul Grief a fost destul de ocupat. Toți sînt cuminți, harnici, plictisitori. Dumnezeu știe ce le-a făcut. Probabil că le-a supt creierii cu paiul. Acum vreo două zile m-am luat la bătaie cu unul așa, de-al naibii. Își arătă fața cu degetul: M-au bătut de mi-au mers fulgii, după care s-au apucat iar de lecții. Te trec toți fiorii!

Intrară în sala cu jocuri, unde era o masă de tenis, un panou de *darts*, un televizor cu ecran mare și o masă de biliard.

– N-are rost să încerci să joci biliard, zise James. Masa e înclinată şi ţi se rostogolesc toate bilele într-o parte.

Urcară apoi la etaj. Aici erau dormitoarele băieţilor, care serveau şi drept camere de studiu. În fiecare se afla cîte un pat, un televizor („Nu poţi să te uiţi decît la ce vrea doctorul Grief", îi spuse James), un şifonier şi un birou. Mai era şi o uşă care dădea într-o baie mică, cu toaletă şi duş. Nici una din camere nu era încuiată.

– Nu avem voie să le încuiem, îi explică James. Oricum nu putem să plecăm nicăieri de aici, aşa că nu se deranjează nimeni să se apuce de furat. Hugo Vries – băiatul pe care l-ai văzut în bibliotecă – şutea tot ce prindea. A fost arestat pentru furt din magazine la Amsterdam.

– Dar acum s-a lăsat?

– Ei, şi el e o poveste cu final fericit. Săptămîna viitoare pleacă acasă. Tatăl lui are mine de diamant. Oare de ce se chinuie unii să fure din magazine cînd ar putea să cumpere magazinul cu totul?

Camera lui Alex se afla la capătul coridorului; ferestrele dădeau spre rampa de schi. I se aduseseră deja valizele sus: îl aşteptau pe pat. Camera era rece şi goală, dar James îi spuse că aveau voie să-şi decoreze singuri dormitoarele – singura parte din clădire în care aveau voie să intervină, de altfel. Puteau să-şi aleagă modelul preferat de plapumă şi să-şi pună postere pe pereţi.

– Ei spun că e important să te exprimi, îl informă James. Dacă nu ţi-ai adus nimic cu tine, Madam Stomac-pe-dos o să te ducă la Grenoble la cumpărături.

– Madam Stomac-pe-dos?

– Doamna Stellenbosch, adică. Aşa îi spun eu.

– Şi ceilalţi băieţi cum îi spun?

– Ei îi spun doamna Stellenbosch. James se opri o clipă lîngă uşă: Locul ăsta e al dracului de ciudat, Alex! Am fost în multe şcoli, pentru că m-au dat afară din toate. Dar asta e cea mai rea dintre toate. Sînt aici de şase săptămîni şi n-am făcut lecţii aproape deloc. Se ţin seri de muzică, tot felul de seminare şi se tot chinuie să mă convingă să citesc. Dar în rest m-au lăsat de capul meu.

– Vor să fii asimilat, zise Alex, amintindu-şi vorbele doctorul Grief.

– Aşa spun *ei*. Dar locul ăsta... i-or fi zicînd ei „şcoală", dar seamănă mai degrabă a puşcărie. Doar ai văzut şi tu paznicii.

– Credeam că paznicii sînt aici ca să ne protejeze.

– Dacă aşa crezi, atunci eşti mai tîmpit decît mi-am imaginat. Ia gîndeşte-te! Sînt vreo treizeci. Treizeci de paznici înarmaţi ca să apere şapte băieţi. Asta nu se mai cheamă protecţie, ci intimidare.

James se mai uită o dată la Alex:

– Ce bine ar fi să ştiu că a venit, în sfîrşit, cineva cu care să mă pot înţelege, zise el.

– Poate că aşa e, răspunse Alex.

– Da, dar cît o să dureze?

James ieşi închizînd uşa după el.

Alex începu să despacheteze. Costumul de schi antiglonţ şi ochelarii de protecţie cu raze infraroşii erau chiar deasupra, în prima valiză. Se părea că nu va avea nevoie de ele. Nici măcar schiuri nu avea. Pe urmă găsi CD player-ul. Îşi aminti instrucţiunile lui Smithers: „Dacă situaţia devine disperată, apasă de trei ori pe butonul de derulare rapidă înainte". Aproape că îi venea să apese butonul chiar acum. Era ceva neliniştitor în această academie. Simţea asta şi aici, în camera lui. Se simţea ca un peşte prins într-un acvariu. I se părea că, dacă s-ar uita în sus, ar vedea doi ochi uriaşi aţintiţi asupra lui; nişte ochi cu ochelari roşii. Cîntări CD player-ul în mînă. Dar nu – încă nu putea să apese butonul de alarmă. Nu avea ce să le raporteze celor de la MI6. Nu găsise nici o dovadă că şcoala avea vreo legătură cu decesele celor doi bărbaţi, unul la New York, altul pe Marea Neagră.

Dar dacă exista totuşi vreo legătură între aceste tragedii, ştia unde s-o caute. De ce era accesul interzis la cele două etaje? Poate că acolo locuiau paznicii; dar deşi doctorul Grief părea să aibă în serviciu o mică armată, tot mai rămîneau o grămadă de camere libere. Etajul al doilea şi al treilea. Dacă avea loc ceva necurat la academie, cu siguranţă acolo se petrecea!

Se auzi un clopot de jos. Alex închise valiza, părăsi camera şi o luă înainte pe coridor. Mai văzu doi băieţi în faţa lui, şuşotind. Ca şi băieţii pe care îi văzuse în bibliotecă, şi aceştia erau curaţi şi îngrijit

îmbrăcați, cu părul tuns scurt și corect pieptănat. „Ultraciudați", așa le spusese James. Alex nu putea decît să fie de acord, chiar de la prima vedere.

Ajunse la scara principală. Cei doi băieți coborîseră deja. Alex aruncă o privire după ei, apoi începu să urce. Scara se termina după colț. În fața lui se afla o tăblie de metal care acoperea complet trecerea; nu putea să vadă ce e în partea cealaltă. Zidul de metal fusese recent construit, ca și pista de aterizare a elicopterului. Cineva despărțise intenționat și cu multă grijă clădirea în două.

În peretele de metal era o ușă; alături, un mic panou cu nouă butoane pe care trebuia să formezi un cod. Alex prinse mînerul ușii. Ce-i drept, nu se aștepta să se deschidă ușa, dar ceea ce se petrecu îl luă complet prin surprindere. În clipa în care degetele lui atinseră mînerul se declanșă o alarmă: țipătul ascuțit al unei sirene răsună în toată clădirea. Peste cîteva clipe, auzi pași pe scări și cînd se întoarse, dădu nas în nas cu doi paznici cu armele îndreptate spre el.

Nu-i adresară nici un cuvînt. Unul din ei îl împinse la o parte și formă un cod pe panou. Alarma se opri. Apoi sosi și doamna Stellenbosch, care aproape alerga mișcîndu-și ciudat picioarele ei scurte și solide.

– Alex! exclamă ea, privindu-l suspicioasă. Ce cauți aici? Doar ți-a spus domnul director că e interzis să urci la etajele de sus.

– Mda... am uitat.

Alex o privi drept în față:

– Am auzit clopotul şi mă duceam spre sufragerie.

– Sufrageria e jos, la parter.

– A, da.

Alex trecu pe lîngă cei doi paznici, care se dădură la o parte ca să-i facă loc. Simţi cum privirea doamnei Stellenbosch îl urmăreşte. Uşi metalice, alarme şi paznici cu mitraliere. Ce aveau, oare, de ascuns? Atunci îşi mai aminti ceva. Proiectul Gemini! Auzise aceste cuvinte în timp ce trăgea cu urechea la uşa cabinetului doctorul Grief.

Gemini. Gemenii! Una dintre cele douăsprezece zodii.

Dar ce însemna?

Cu această întrebare în minte, Alex coborî pentru a face cunoştinţă cu restul şcolii.

ZGOMOTE ÎN NOAPTE

După o săptămînă petrecută la Point Blanc, Alex începu să facă o listă cu toţi cei şase băieţi care se mai aflau acolo, împreună cu el. Era după-amiază, iar el era singur în camera lui. Avea în faţă o agendă deschisă. Îi luase cam jumătate de oră să noteze numele băieţilor şi puţinele date pe care le avea despre ei. Ar fi vrut să ştie mai multe.

HUGO VRIES (14), olandez, locuieşte la Amsterdam. Păr şaten, ochi verzi. Numele tatălui: Rudi – proprietar de mine de diamant. Nu vorbeşte bine engleza. Îi place să citească şi să cînte la chitară. Foarte retras. Motivele trimiterii la PB: furt din magazine, incendiere.

TOM McMORRN (14), canadian, din Vancouver. Părinți divorțați. Mama conduce un imperiu mediatic (presă scrisă, televiziune). Păr roșcat, ochi albaștri. Bine făcut. Joacă șah. Furt de mașini și conducere sub influența alcoolului.

NICOLAS MARC (14), francez, din Bordeaux? Exmatriculat dintr-o școală particulară din Paris – motivul necunoscut (consum de alcool?). Păr șaten, ochi căprui, foarte atletic, sportiv. E bun la sport, dar nu-i place să piardă. Tatuaj cu un diavol pe umărul stâng. Tatăl: Anthony Marc – companie aeriană, industria muzicii pop, lanț hotelier. Nu pomenește niciodată de mama lui.

CASSIAN JAMES (14), american. Păr blond, ochi căprui. Mama: Jill, regizor de studio la Hollywood. Părinții divorțați. Vorbește tare, înjură mult. Cîntă jazz la pian. Exmatriculat din trei școli. Implicat în diverse incidente cu droguri – trimis la PB în urma unei arestări pentru contrabandă, dar refuză să vorbească despre asta. Unul din cei care l-au bătut pe James. Mai puternic decît pare.

JOE CANTERBURY (14), american. Petrece mult timp cu Cassian (l-a ajutat să-l bată pe James). Păr șaten, ochi albaștri. Mama (nu știu numele) – senator de New York. Tatăl – funcție importantă la Pentagon. Vandalism, chiul, furt din magazine. Trimis la PB după ce a furat și a lovit o mașină. Vegetarian. Mestecă gumă tot timpul. Oare s-a lăsat de fumat?

JAMES SPRINTZ (14), german, locuieşte la Düsseldorf. Păr şaten, ochi căprui, palid. Tatăl: Dieter Sprintz, bancher, faimos om de afaceri („omul-de-o-sută-de-milioane-de-dolari"). Mama locuieşte în Anglia. Exmatriculat pentru că a rănit un profesor cu un pistol cu aer comprimat. Singurul meu prieten la PB! Şi singurul căruia nu-i place deloc aici.

Întins pe pat, Alex recitea lista. Ce concluzii putea să tragă? Nu prea multe.

Mai întîi, toţi băieţii erau de aceeaşi vîrstă – paisprezece ani. Ca şi el. Părinţii a cel puţin trei dintre ei, poate chiar patru, erau divorţaţi sau separaţi. Toţi proveneau din familii extraordinar de bogate.

Blunt îi spusese deja acest lucru, dar ce îl surprindea pe Alex era faptul că părinţii băieţilor activau în domenii extrem de variate. Companii aeriene, mine de diamant, politică, filme. Franţa, Olanda, Canada şi America. Toţi părinţii erau lideri în cîte un domeniu, iar domeniile acopereau în întregime toată paleta activităţilor umane. El însuşi era pretinsul fiu al unui rege al supermarket-urilor. Industrie alimentară. Încă o industrie mondială bifată pe listă.

Cel puţin doi dintre băieţi fuseseră arestaţi pentru furt din magazine. Doi fuseseră consumatori de droguri. Alex îşi dădea seama că în spatele listei se ascundeau multe mistere. Cu excepţia lui James, era greu de spus prin ce anume se diferenţiau ceilalţi băieţi unul de altul. Era straniu, dar parcă toţi semănau între ei.

Aveau părul şi ochii de culori diferite. Nu semănau nici la faţă: Tom avea trăsături frumoase şi o expresie încrezătoare, Joe avea o figură calmă şi atentă. Nici vocile nu le erau la fel, ba mai vorbeau şi în limbi diferite. James zisese că doctorul Grief le-a supt creierii cu paiul; Alex avea aceeaşi senzaţie. Păreau controlaţi de o conştiinţă comună. Deveniseră nişte marionete ce dansau trase de o singură sfoară.

De jos se auzi clopotul. Alex se uită la ceas. Era unu fix – ora prînzului.

Asta era o altă ciudăţenie a şcolii. Totul se făcea la secundă. Lecţii de la nouă la douăsprezece. Prînzul de la unu la două. Şi aşa mai departe.

James întîrzia voit de fiecare dată şi Alex începuse să facă şi el la fel. Era o revoltă minoră, dar le făcea bine. Îşi manifestau astfel dramul de control pe care încă îl mai aveau asupra vieţii lor. Ceilalţi, bineînţeles, apăreau mereu la timp, cu o precizie de ceasornic. Probabil că acum se aflau deja în sufragerie şi aşteptau să li se servească mîncarea.

Alex se rostogoli pe pat şi se întinse să ia stiloul. Mai scrise doar două cuvinte în blocnotes, sub lista cu nume:

Spălarea creierelor?

Poate acesta era răspunsul. După spusele lui James, ceilalți băieți sosiseră la academie cu două luni înaintea lui. El era acolo de șase săptămîni. În total erau paisprezece săptămîni – și Alex știa că e imposibil să transformi o adunătură de delincvenți în băieți buni în acest interval, doar punîndu-i să citească ce trebuie. Doctorul Grief le făcuse ceva, cu siguranță. Poate îi droga? Sau îi hipnotiza? Ceva trebuia să fie la mijloc.

Mai așteptă cinci minute, apoi își ascunse agenda sub saltea și părăsi camera. Ar fi vrut să poată încuia ușa. Nu avea pic de intimitate la Point Blanc. Nici măcar ușa de la baie nu se putea încuia. Și nu putea să scape de senzația că tot ce face, ba chiar și tot ce gîndește, este cumva monitorizat, înregistrat, transformat în dovezi care vor putea fi folosite împotriva lui.

Era deja unu și zece cînd ajunse în sala de mese și, așa cum prevăzuse, ceilalți băieți erau deja acolo, mîncînd și vorbind încet între ei. Nicolas și Cassian mîncau împreună, iar Hugo, Tom și Joe erau la o altă masă. Nici unul nu azvîrlea cu boabe de mazăre. Nici unul nu-și ținea coatele pe masă. Tom le povestea despre un muzeu pe care îl vizitase la Grenoble. Deși nu erau decît vreo cîteva clipe de cînd intrase în sală, lui Alex îi pieri pofta de mîncare aproape instantaneu.

James ajunsese chiar înaintea lui și acum se afla în dreptul ferestrei de la bucătărie și își lua de mîncare.

De obicei mîncarea sosea aici deja gătită şi o încălzea unul din paznici. Astăzi aveau tocană. Alex îşi luă şi el o farfurie şi se aşeză lîngă James. Cei doi aveau masa lor. Se împrieteniseră foarte repede. Ceilalţi nu le dădură nici o atenţie.

– Vrei să ieşim după ce mîncăm? întrebă James.

– Sigur, de ce nu?

– Vreau să-ţi spun ceva.

Alex privi dincolo de James, spre ceilalţi băieţi. Tom, aşezat în capul mesei, tocmai se întindea după o cană cu apă. Purta un pulover pe gît şi blugi. Lîngă el era Joe Canterbury, americanul. Acesta vorbea cu Hugo, gesticulînd cu degetul ca să-şi sublinieze vorbele. Oare unde mai văzuse Alex mişcarea asta? Chiar în spatele lor se afla Cassian, cu faţa lui rotundă şi cu părul mătăsos, şaten-deschis; rîdea – cineva spusese probabil o glumă.

Diferiţi, dar la fel! Privindu-i cu atenţie, Alex încerca să înţeleagă ce însemna asta.

Era vorba de mici detalii, lucruri pe care nu le puteai observa decît dacă îi vedeai pe toţi laolaltă, aşa cum stăteau acum. Felul cum şedeau toţi la masă cu spatele drept şi cu coatele apropiate de corp. Felul cum îşi ţineau tacîmurile. Începu şi Hugo să rîdă şi Alex îşi dădu seama că, pentru o clipă, parcă ar fi privit imaginea lui Cassian. Acelaşi rîs! Îl privi pe Joe cum îşi duce furculiţa la gură, apoi pe Nicolas. Erau doi băieţi diferiţi, fără îndoială, dar mîncau la fel, de parcă s-ar fi imitat unul pe altul.

Se auzi o mişcare la uşă şi apăru, dintr-o dată, doamna Stellenbosch.

– Bună ziua, băieţi! zise ea.

– Bună ziua, doamnă Stellenbosch!

Îi răspunseseră cinci persoane, dar Alex nu auzi decît o singură voce. El şi James nu spuseseră un cuvinţel.

– Lecţiile vor începe la ora trei, în după-amiaza asta. Latină şi franceză.

Lecţiile aveau să fie ţinute fie de doctorul Grief, fie de doamna Stellenbosch. Alţi profesori nu existau pe-aici. De cînd venise, Alex nu învăţase nimic. James se ducea sau nu la ore, după cum avea chef.

– Diseară se va organiza o dezbatere în bibliotecă, continuă doamna Stellenbosch. Tema discuţiei este „Violenţa la televiziune şi în filme". Domnul McMorin va deschide dezbaterea. După aceea se va servi ciocolată caldă şi doctorul Grief va ţine o prelegere despre Mozart. Sînteţi invitaţi cu toţii.

James se prefăcu atunci că-şi bagă un deget pe gît. Alex zîmbi. Ceilalţi băieţi ascultau în linişte.

– De asemenea, doctorul Grief doreşte să-l felicite pe Cassian James pentru cîştigarea concursului de poezie. Lucrarea lui se află pe panoul din holul de la intrare. Asta e tot.

Se întoarse şi ieşi. James îşi dădu ochii peste cap:

– Hai să ieşim să luăm o gură de aer, spuse el. Mi s-a făcut greaţă.

Cei doi urcară şi îşi luară hainele. Dormitorul lui James era lîngă cel al lui Alex; băiatul se străduise să

şi-l aranjeze cît mai plăcut. Avea pe pereţi postere din filme SF mai vechi; de plafon era suspendat un sistem solar în miniatură. Pe noptieră avea o veioză ce imita o lampă în formă de rachetă, una dintre cele umplute cu un lichid prin care trec bule de aer, care bolborosea şi scotea aburi, aruncînd o lumină portocalie. Peste tot erau haine împrăştiate. Era evident că James nu e adeptul punerii hainelor pe umeraş. Reuşi, într-un final, să găsească un fular şi o mănuşă desperecheată. Îşi băgă atunci o mînă în buzunar:

– Să mergem!

Coborîră din nou şi străbătură coridorul, trecînd pe lîngă sala de jocuri. Nicolas şi Cassian jucau tenis de masă, şi Alex se opri o clipă la uşă ca să se uite la ei. Mingea sărea dintr-o parte în alta, şi Alex rămase pe loc, ca hipnotizat. Îi privi pe cei doi preţ de un minut întreg. Ping, pong, ping, pong – nici unul din băieţi nu reuşea să marcheze. Iar vedea acelaşi lucru ca şi la masă. Erau doi băieţi, asta era clar. Dar felul în care loveau mingea, stilul de joc, *totul* era identic. Puteai să-ţi imaginezi că e un singur băiat ce se joacă la perete – un perete cu oglindă. Pe Alex îl străbătu un fior. James era lîngă el. Se îndepărtară.

Hugo era în bibliotecă. Băiatul care fusese trimis la Point Blanc pentru că furase de prin magazine citea acum o ediţie în limba olandeză a revistei *National Geographic*. Cei doi ajunseră în holul de la intrare şi văzură poezia lui Cassian, pusă la vedere, pe panou. Cassian fusese trimis la Point Blanc pentru

că făcuse contrabandă cu droguri, iar acum scria poezii despre narcise!

Alex împinse uşa de la intrare şi simţi o rafală rece de vînt care îi biciuia faţa. Se simţi recunoscător pentru acest contact brutal cu realitatea: avea nevoie să i se aducă aminte că există o altă realitate în afara şcolii.

Începuse iar să ningă. Cei doi băieţi trecură de colţul clădirii, plimbîndu-se încet. Doi paznici se îndreptară spre ei; vorbeau în şoaptă, în nemţeşte. Alex numărase treizeci de paznici la Point Blanc. Toţi erau nemţi tineri, toţi purtau aceleaşi pulovere negre pe gît şi veste vătuite, tot negre. Nu li se adresau niciodată băieţilor. Aveau chipuri palide şi bolnăvicioase şi erau tunşi foarte scurt. Doctorul Grief spusese că erau angajaţi pentru protecţia băieţilor, dar Alex nu era deloc convins. Oare datoria lor era să nu lase intruşii să intre – sau să nu-i lase pe băieţi să iasă?

– Pe aici, zise James, şi o luă înainte.

Picioarele i se afundau în zăpada groasă. Alex îl urmă aruncînd o privire peste umăr spre ferestrele de la al doilea şi al treilea etaj. Simţea că înnebuneşte! Nu avea voie să intre în jumătate din castel – poate şi mai mult – şi încă nu reuşise să găsească o soluţie pentru a pătrunde acolo. Nu putea să urce pe zid. Cărămida era prea netedă şi nu era nici măcar iederă, de care ar fi putut să se ţină. Burlanele păreau prea fragile ca să-l poată susţine.

Ceva se mişcă. Alex se opri.

– Ce-i? întrebă James.

– Uite! Alex arătă spre etajul al treilea.

Preţ de o clipă, parcă zăriseră o siluetă care îi privea de la fereastra aflată chiar deasupra camerei lui, mai sus cu două etaje. Părea să aibă faţa acoperită – era un fel de mască albă, cu nişte fante înguste în dreptul ochilor. Dar în clipa în care întinse mîna să i-o arate lui James, silueta se trase înapoi şi dispăru din raza vederii lor.

– Nu văd nimic, îi zise James.

– A dispărut.

Merseră mai departe, îndreptîndu-se spre trambulina abandonată. După spusele lui James, aceasta fusese construită chiar înainte ca Grief să cumpere academia. Pe atunci se plănuia transformarea clădirii într-un centru de antrenament pentru sporturi de iarnă. Trambulina nu fusese folosită niciodată. Cei doi ajunseră la barierele de lemn care blocau drumul spre pista de schi şi se opriră acolo.

– Vreau să te întreb ceva, zise James. Aburii respiraţiei îi pluteau în aer: Ce crezi despre locul ăsta?

– De ce trebuie să vorbim aici, afară? întrebă Alex.

Deşi avea haina pe el, începuse să tremure de frig.

– Pentru că înăuntru am senzaţia că cineva ascultă fiecare cuvînt pe care îl spun.

Alex încuviinţă:

– Şi eu la fel.

Se gîndi la întrebarea lui James:

– Cred că ai avut dreptate în ziua cînd ne-am cunoscut: locul ăsta chiar îţi dă fiori.

– Atunci hai să plecăm de aici!

– Ştii să pilotezi elicopterul?

– Nu, dar o să plec oricum.

James se opri o clipă şi privi în jur. Cei doi paznici intraseră în clădire. Nu se mai vedea nimeni.

– În tine pot să am încredere, Alex, pentru că eşti aici de foarte puţin timp şi el încă nu ţi-a făcut nimic.

El era doctorul Grief. James nici nu trebuia să îi rostească numele.

– Dar crede-mă, continuă el, că nu va mai dura mult. Dacă rămîi aici, o să ajungi exact ca şi ceilalţi. Elevi model – ce bine îi descrie termenul ăsta! Parcă ar fi modelaţi toţi din plastilină! Mie, unul, mi-a ajuns ce-am văzut. N-o să-i las să mă transforme şi pe mine într-o legumă!

– Vrei să fugi?

– Nu trebuie să fug. James aruncă o privire spre pîrtie: O să cobor cu schiurile.

Alex se uită şi el la pîrtie. Era foarte abruptă, şi părea nesfîrşită.

– Se poate? întrebă el. Credeam...

– Ştiu, Grief zice că e prea primejdios. Dar te-ai putea aştepta să auzi altceva de la el? E adevărat că pîrtia are un grad maximum de dificultate, de sus pînă jos şi că sînt o grămadă de moguli[1]...

– Dar nu s-a topit zăpada?

– E topită doar jos de tot, zise James, arătînd cu mîna spre poale. Am fost pînă jos, continuă el, în

[1] Mogul – movilă naturală sau artificială, întîlnită pe pîrtiile de schi (n.tr.).

prima săptămînă după ce am venit. Toate pîrtiile duc în aceeaşi vale, numită La Valée de Fer. Nu poţi să ajungi cu schiurile chiar pînă în oraş, pentru că pîrtia e traversată de o cale ferată. Dar, dacă ajung pînă acolo, cred că mai departe o să pot merge şi pe jos.

– Şi pe urmă?

– Iau trenul spre Düsseldorf. Dacă tata încearcă să mă trimită înapoi, o să plec la mama, în Anglia. Iar dacă nici ea nu mă vrea, o să-mi pierd urma. Am prieteni la Paris şi la Berlin. Dar asta contează mai puţin. Important e că am de gînd s-o tai de aici şi, dacă eşti băiat deştept, ar trebui să vii şi tu cu mine.

Alex se gîndi. Îl tenta să fugă cu James, fie şi numai ca să-l ajute. Dar avea o misiune de îndeplinit.

– N-am schiuri, spuse el.

– Nici eu.

James scuipă cu silă în zăpadă.

– Grief ne-a luat schiurile cînd s-a încheiat sezonul. Le-a încuiat pe sus, pe undeva.

– La etajul trei?

– Poate că da. Dar o să le găsesc. Şi după aia am tăiat-o.

Întinse mîna fără mănuşă spre Alex:

– Vino cu mine!

Alex clătină din cap:

– Îmi pare rău, James! Du-te tu, îţi ţin pumnii. Dar eu o să mai rămîn pe aici. Nu vreau să-mi rup gîtul.

– Faci cum vrei. O să-ţi trimit o vedere.

Cei doi se întoarseră spre şcoală. Arătînd în sus, spre fereastra unde văzuse silueta mascată, Alex întrebă:

– Te-ai întrebat vreodată ce se petrece acolo, sus?

– Nu, zise James, ridicînd din umeri. Presupun că acolo locuiesc paznicii.

– Şi ocupă două etaje întregi?

– Mai e şi un subsol. Plus apartamentul lui Grief. Crezi că se culcă cu Madam Stomac-pe-dos?

James se strîmbă:

– Ce imagine scîrboasă – ăştia doi împreună! Darth Vader[1] şi King Kong. În fine, eu o să-mi găsesc schiurile şi o şterg de aici, Alex! Iar tu, dacă ai vreun dram de minte, o să vii cu mine.

Alex şi James coborau împreună pe pîrtie. Schiurile pătrundeau uşor în pojghiţa superficială de zăpadă de la suprafaţă. Era o noapte perfectă. Totul îngheţase şi încremenise. Lăsaseră în urmă clădirea academiei. Dar în clipa aceea, Alex zări în faţă o siluetă. Era doctorul Grief! Îi aştepta nemişcat, îmbrăcat în costumul lui închis la culoare; ochii aproape că nu i se vedeau deloc de după ochelarii cu lentile roşii. Alex schimbă direcţia, îndepărtîndu-se de el, dar pierdu controlul schiurilor. Cobora din ce în ce mai repede, agitînd beţele în aer, fără să reuşească să îşi întoarcă schiurile. În faţă vedea trambulina. Cineva îndepărtase barierele din faţa ei. Simţi cum schiurile i se desprind de pe zăpadă şi intră în viteză pe o

[1] Darth Vader – personaj negativ din seria *Războiul Stelelor* (n.tr.).

porțiune cu gheață lucie. Și apoi o cădere și mai rapidă, țipătul lui care străpunse noaptea, drumul fără de întoarcere. Se auzi hohotul de rîs al doctorului Grief și, în același timp, un declic. Alex ajunse la capătul trambulinei, se rostogoli de cîteva ori prin aer la un kilometru jumătate deasupra pămîntului, apoi căzu, căzu, căzu...

În acel moment se trezi.

Era în patul lui; așternutul era scăldat în razele lunii. Se uită la ceas. Era două și un sfert. Avea încă visul limpede în cap: cum încercase el să evadeze împreună cu James, cum îi așteptase doctorul Grief. Trebuia să recunoască, situația de la academie începea să-i afecteze nervii. De obicei, nu avea coșmaruri. Dar școala asta și cei de aici pătrundeau în ființa lui, i se strecurau în gînduri.

Se gîndi la zgomotele din vis. Rîsul doctorul Grief – și mai fusese ceva... un declic. Asta era ciudat. Ce provocase oare acel zgomot? Fusese doar în visul lui? În clipa următoare, Alex se trezi de-a binelea. Coborî din pat, se duse la ușă și răsuci mînerul. Avusese dreptate: sunetul nu făcea parte din vis. În timp ce dormea, ușa camerei lui fusese încuiată pe dinafară.

Se petrecea ceva – și Alex era decis să afle ce anume. Se îmbrăcă repede, după care îngenunche în fața ușii și se apucă să studieze încuietoarea. Erau două zăvoare cilindrice cu diametrul de cel puțin un centimetru, unul sus și unul jos. Probabil că

încuietoarea fusese activată automat. Un lucru era sigur: pe uşă nu avea nici o şansă să iasă.

Îi mai rămînea fereastra. Toate ferestrele dormitoarelor erau blocate cu o vergea de oţel şi nu se puteau deschide mai mult de zece centimetri. Alex îşi luă CD player-ul, puse CD-ul cu Beethoven înăuntru şi îl porni. CD-ul începu să se învîrtă cu o viteză ameţitoare, apoi începu să înainteze încet, tot rotindu-se, pînă cînd pătrunse prin carcasa aparatului. Alex puse marginea CD-ului pe bara de oţel şi apăsă. Operaţiunea dură doar cîteva secunde. CD-ul tăia în oţel ca-n brînză. Bara căzu şi Alex deschise complet fereastra.

Ningea. Alex opri CD player-ul şi îl aruncă înapoi pe pat. Apoi îşi luă haina şi încălecă geamul. Era la etajul unu. În mod normal, sărind de la înălţimea aceea, ar fi putut să-şi luxeze glezna sau chiar să-şi rupă piciorul. Dar ningea de vreo zece ore şi dedesubt, lîngă perete, se formase un strat gros de zăpadă. Alex se lăsă cît de jos putu, ţinîndu-se în mîini, apoi îşi dădu drumul. Se afundă în zăpadă pînă la brîu. Era ud şi murea de frig, chiar înainte să-şi fi început treaba. Dar, cel puţin, nu era rănit.

Ieşi din movila de zăpadă şi o luă pe lîngă zidul clădirii, îndreptîndu-se spre intrarea din faţă. Spera să nu fie şi aceasta încuiată. Dar asta era puţin probabil. Uşa camerei lui fusese încuiată automat. Bănuise că se acţionase un întrerupător pentru treaba asta şi că fuseseră deci încuiate toate uşile dormitoarelor.

Probabil că toți ceilalți băieți dormeau și, chiar dacă era vreunul treaz, oricum, nu putea să plece nicăieri, așa că doctorul Grief avea cale liberă să facă ce voia, să se plimbe pe unde poftea.

Cînd ajunse în dreptul aripii laterale a clădirii, Alex auzi niște ghete care scîrțîiau pe zăpadă: se apropiau paznicii. Nu avea unde să se ascundă, așa că se trînti cu fața în zăpadă, în umbră. Erau doi. Îi auzea vorbind încet în germană, dar nu îndrăzni să își înalțe capul. Și cea mai mică mișcare l-ar fi trădat. Puteau să-l vadă oricum, dacă veneau prea aproape. Își ținu respirația; inima îi bătea nebunește.

Paznicii trecură de el și dispărură după colț. Drumul lor trecea pe sub camera lui. Oare au să vadă geamul deschis? Alex lăsase lumina stinsă. Spera că paznicii nu vor avea nici un motiv să privească în sus. Dar, oricum, probabil că nu avea prea mult timp la dispoziție. Trebuia să se miște – acum!

Se ridică și o luă la goană înainte. Hainele îi erau pline de zăpadă și de sus cădeau întruna fulgi mari care îl orbeau. Era ceasul cel mai rece al nopții și, pînă să ajungă la intrare, Alex tremura. Și dacă totuși ușa era încuiată? Ce-o să facă? În nici un caz nu ar fi rezistat afară pînă dimineața.

Dar ușa era descuiată. Alex o împinse și pătrunse în holul cald, cufundat în întuneric. Șemineul cu dragoni era în fața lui. Se făcuse foc în cursul serii și niște resturi de bușteni ardeau mocnit în cămin. Alex întinse mîinile, încercînd să absoarbă din căldură. Era

o liniște de mormînt. Coridoarele pustii se întindeau tăcute, luminate din loc în loc de cîteva becuri slabe. De-abia acum lui Alex îi trecu prin minte că poate se înșelase. Poate ușile se încuiau în fiecare seară, din motive de securitate. Poate se grăbise să tragă o concluzie greșită, și, de fapt, nu se petrecea nimic.

– Nu...!

Se auzise vocea unui băiat. Un țipăt prelung și tremurător care răsună în toată școala. După o clipă, Alex auzi pași grăbiți și îndesați de-a lungul unui coridor de lemn, undeva deasupra lui. Căută un loc unde să se ascundă și îl și găsi: în șemineu, chiar lîngă bușteni. Vatra focului era un coș de metal. Între acesta și pereții de cărămidă ai șemineului era destul loc, și de o parte și de alta. Alex se ghemui; căldura îl bătea dintr-o parte, pe față și pe picioare. Privea în față, din spatele dragonilor, să vadă ce se întîmplă.

Trei persoane coborau scările. Prima era doamna Stellenbosch, urmată de doi paznici care cărau ceva. Un băiat! Era întors cu fața în jos, îmbrăcat numai cu pijamaua; picioarele goale i se tîrau pe treptele de piatră. Doamna Stellenbosch deschise ușa bibliotecii și intră, apoi o urmară cei doi paznici. Ușa se închise cu zgomot, apoi se lăsă din nou liniștea.

Totul se petrecuse foarte repede. Alex nu-l văzuse la față pe băiat, dar știa precis cine e. Își dăduse seama în clipa cînd auzise țipătul.

James Sprintz!

Alex ieşi din ascunzătoare, traversă holul, şi se îndrepta spre bibliotecă. Din partea cealaltă a uşii nu se auzea nimic. Se lăsă în genunchi şi se uită pe gaura cheii, dar luminile erau stinse. Nu vedea nimic. Ce să facă? Dacă se întorcea sus, ar fi putut ajunge în camera lui fără să-l vadă nimeni, apoi să aştepte să se descuie uşile şi să se bage în pat. N-ar fi ştiut nimeni că ieşise din cameră.

Însă, de partea cealaltă a uşii, se afla singura persoană din toată şcoala asta care se purtase frumos cu el. Fusese tîrît pînă aici. Poate chiar acum îi spălau creierul... poate îl şi băteau. Alex nu putea, pur şi simplu, să plece şi să-l lase aici.

Alex se hotărîse. Dădu uşa de perete şi intră.

În bibliotecă nu era nimeni.

Rămase în prag, clipind năuc. Biblioteca avea o singură uşă. Toate ferestrele erau închise. Nu era nici un semn că ar fi trecut cineva pe acolo. Armura stătea cuminte în nişa ei, privindu-l pe Alex cum înaintează. Oare se înşelase? Să fi intrat doamna Stellenbosch şi paznicii în altă cameră?

Alex se duse pînă la nişă şi se uită în spatele armurii, întrebîndu-se dacă nu cumva era o ieşire secretă pe-acolo. Nu era nimic. Ciocăni în perete. Curios, suna a metal, dar, spre deosebire de peretele de sus, dintre etaje, acesta nu avea nici un mîner, nimic care să sugereze că se putea trece dincolo.

Nu mai avea ce să facă aici. Alex se hotărî să se întoarcă în camera lui, înainte să-l găsească cineva.

Dar nici nu ajunsese bine la etajul întîi, cînd auzi iarăşi voci... alţi paznici, care mergeau încet pe coridor. Alex zări o uşă şi se strecură înăuntru, scăpînd şi de data asta fără să fie văzut. Intrase în spălătorie. Erau acolo o maşină de spălat, un uscător de rufe şi două mese de călcat. Aici cel puţin era cald, dar mirosea puternic a detergent.

Paznicii trecuseră. Se auzi un declic metalic ce păru că se propagă de-a lungul coridorului şi Alex ştiu că fuseseră descuiate uşile – toate deodată. Putea să se întoarcă în pat.

Ieşi tiptil din spălătorie şi o luă grăbit înainte. Trecu prin faţa camerei lui James Sprintz, aflată chiar lîngă a lui. Uşa de la camera lui James era deschisă. Apoi auzi şi o voce care îl striga dinăuntru:

– Alex?

Era vocea lui James.

„Nu, asta nu se putea. Cu toate astea, în cameră era cineva."

Alex băgă capul pe uşă şi atunci se aprinse lumina.

Chiar *era* James. Era în pat, ridicat în capul oaselor, cu ochii împăienjeniţi, de parcă tocmai se trezise. Purta aceeaşi pijama ca şi băiatul pe care Alex îl văzuse adineauri, tîrît în bibliotecă... dar acela nu *avea cum* să fie James. Probabil fusese altcineva, asta era singura explicaţie.

– Ce faci? întrebă James.

– Mi s-a părut că aud ceva, zise Alex.

– Dar eşti îmbrăcat. Şi ud leoarcă!

James se uită la ceas.

– E aproape trei...

Alex fu surprins cînd auzi ce mult timp trecuse. El se trezise la două şi un sfert.

– Te simţi bine? întrebă el.

– Da.

– N-ai...

– Ce?

– Nimic. Ne vedem mai tîrziu.

Cu paşi uşori, Alex se duse la el în cameră. Închise uşa, îşi scoase hainele ude, se şterse cu un prosop şi se băgă iar în pat. Dacă băiatul de jos nu era James, atunci cine era? Şi totuşi, James fusese, era sigur. Auzise doar bine ţipătul lui, îi văzuse silueta neînsufleţită pe scări. Dar atunci de ce minţise?

Alex închise ochii şi încercă să adoarmă la loc. Întîmplările din noaptea asta, în loc să rezolve misterul, îl complicaseră şi mai mult. Dar, cel puţin, se alesese şi el cu ceva.

Acum ştia cum să ajungă la etajul al doilea.

CÎND VEZI DUBLU

James îşi lua deja micul dejun atunci cînd Alex coborî în sufragerie: ouă, şuncă, pîine prăjită şi ceai. Ridică mîna în chip de salut, dar în clipa în care îl văzu, Alex avu senzaţia că totuşi ceva nu e în regulă. James zîmbea, dar avea o expresie distantă, de parcă se gîndea la altceva.

– Ia zi, ce s-a întîmplat azi-noapte? îl întrebă James.

– Nu ştiu...

Lui Alex îi venea să-i spună totul lui James – chiar şi că, de fapt, e un spion şi că a venit aici sub un nume fals. Dar nu putea. Nu aici, atît de aproape de ceilalţi băieţi.

– Cred că am avut un coşmar.

– Ai mers în somn pînă afară, în zăpadă?

– Nu. Am avut impresia că văd ceva, dar cred că a fost doar o părere. A fost o noapte mai ciudată, atîta tot. Schimbînd vorba, întrebă pe un ton scăzut: Te-ai mai gîndit la planul tău?

– Ce plan?

– Cu schiurile.

– Nu avem voie să schiem.

– Nu, ştii tu... evadarea.

James îi zîmbi, de parcă de-abia atunci îşi amintise la ce se referea Alex.

– A... m-am răzgîndit, zise el.

– Cum adică?

– Chiar dacă scap, tata o să mă trimită oricum înapoi. N-are nici un rost! Mai bine strîng din dinţi şi merg mai departe, cu zîmbetul pe buze. Oricum n-o să reuşesc să ajung pînă la poalele muntelui, zăpada e prea subţire.

Alex îl privi lung. Vorbele lui se băteau cap în cap cu tot ce-i spusese în ajun. Aproape că se întreba dacă stă de vorbă cu acelaşi băiat, dar bineînţeles că era acelaşi – era la fel de dezordonat ca de obicei. Vînătăile – acum mai şterse – se mai vedeau totuşi pe faţa lui. Părul închis la culoare, ochii căprui, tenul palid – *era* James. Şi totuşi i se întîmplase ceva. Era sigur de asta.

În clipa aceea, James se întoarse şi Alex văzu că intrase şi doamna Stellenbosch; purta o rochie verde-citron, deosebit de urîtă, care îi ajungea pînă la genunchi.

– Bună dimineaţa, băieţi! anunţă ea. Vom începe lecţiile de azi peste zece minute. Prima oră avem istoria, în camera din turn.

Se îndreptă spre masa lui Alex:

– James, sper că vii şi tu astăzi?

James ridică din umeri:

– Bine, doamnă Stellenbosch.

– Excelent! Vom discuta despre viaţa lui Adolf Hitler. O persoană atît de interesantă! Sînt sigură că veţi găsi discuţia folositoare.

Se îndepărtă. Alex se întoarse spre James:

– Te duci la ore?

– De ce nu?

James isprăvise de mîncat:

– Trebuie să stau aici şi altceva mai bun, oricum, n-am de făcut. Poate că ar fi trebuit să încep mai de mult să particip la lecţii. Nu mai fi aşa de negativist, Alex!

Îşi sublinia vorbele gesticulînd cu degetul:

– Îţi pierzi timpul, Alex!

Alex încremeni. Mai văzuse mişcarea asta undeva – felul în care James gesticulase cu degetul. Ieri îl văzuse pe Joe Canterbury, băiatul american, făcînd exact aceeaşi mişcare.

Marionete dansînd pe o singură sfoară.

Ce se întîmplase noaptea trecută?

Alex îl privi pe James cum pleacă împreună cu ceilalţi. Simţea că şi-a pierdut şi singurul prieten pe care-l avea la Point Blanc şi îşi dori dintr-o dată să fie undeva, departe de şcoala asta, de muntele ăsta, să se întoarcă în lumea lipsită de pericole a Şcolii Brookland. Chiar dacă îşi dorise aventura asta cîndva, acum nu mai voia decît să scape de ea. Dacă apăsa de trei ori pe butonul de derulare înainte al CD player-ului,

cei de la MI6 ar fi venit după el. Dar nu putea face asta, pentru că nu avea nimic de raportat.

Alex știa ce are de făcut. Se ridică și părăsi sala de mese.

Văzuse calea noaptea trecută, atunci cînd stătea ascuns în șemineu. Coșul urca, într-o serie de îndoiri și răsuciri, pînă pe acoperiș – văzuse de jos o geană de lumină. Lumina lunii. Dacă pe dinafară zidurile academiei erau netede ca-n palmă, imposibil de escaladat, cărămizile din interiorul coșului erau ciobite și denivelate, oferind destule puncte de sprijin pentru mîini și picioare. Poate erau șeminee și la etajul al doilea sau al treilea. Iar dacă nu, urcînd prin coș va ajunge oricum pe acoperiș și – dacă nu dădea peste niște paznici – de acolo putea să găsească o cale să coboare.

Alex ajunse la șemineul cu cei doi dragoni de piatră. Se uită la ceas. Era ora nouă. Lecțiile aveau să țină pînă la douăsprezece; pînă atunci, nimeni nu se va întreba unde e el.

Focul se stinsese în cele din urmă, dar cenușa era caldă încă. Oare va veni unul din paznici să o curețe? Nu putea decît să spere că treaba asta se făcea după-amiaza.

Privind în sus pe coș, văzu o mică pată de cer de un albastru intens, ce părea foarte departe. Coșul era mai îngust decît crezuse. Dacă rămînea înțepenit? Alungîndu-și acest gînd din minte, se întinse pînă ajunse la o crăpătură din zid și se ridică.

Interiorul coșului mirosea ca o mie de focuri la un loc. Aerul era plin de funingine care îi intra lui Alex în nas și în gură atunci cînd respira.

Reuşi să găsească un punct de sprijin pentru picioare şi se împinse în sus cam cu un metru. Acum era prins înăuntru, forţat să stea într-o poziţie chircită, cu tălpile sprijinite de un perete şi cu spatele lipit de peretele opus; picioarele şi şezutul îi erau suspendate în aer. Nici nu avea nevoie de mîini. Nu trebuia decît să întindă genunchii ca să se împingă în sus, sprijinindu-se cu tălpile de perete ca să nu cadă. Să împingă cu picioarele, apoi să se ridice cu spatele lipit de perete. Trebuia să fie atent. La fiecare mişcare, de sus cădea funingine. O simţea în păr. Nu îndrăznea să se uite în sus. Dacă îi intra funingine în ochi, n-ar mai fi văzut nimic.

Continuă să se împingă şi să se ridice de-a lungul peretelui. Nu se grăbea. Dacă îi alunecau picioarele, ar fi căzut în vatra focului. Deja ajunsese destul de sus. Ce distanţă parcursese oare? Cel puţin un etaj... ceea ce însemna că se apropia de etajul al doilea. Să cadă de aici ar fi însemnat să-şi rupă amîndouă picioarele.

Înăuntrul coşului se făcea din ce în ce mai întuneric, iar spaţiul devenea din ce în ce mai îngust. Lumina de sus nu părea să fie mai aproape. Alex înainta din ce în ce mai greu. Abia putea să respire. I se părea că tot gîtul îi e plin de funingine. Mai împinse o dată, dar se lovi cu genunchii de cărămidă. Durerea ascuţită îi ajunse pînă în tălpi. Sprijinindu-se bine în picioare, Alex întinse mîna, încercînd să pipăie drumul.

Deasupra lui era un zid în formă de L. Genunchii săi loviseră partea de jos a zidului, dar capul îi

ajunsese deja în dreptul părții verticale. Zidul – la ce-o fi servit? – tăia pur și simplu coșul în două. Alex ar fi încăput cu greu prin spațiul rămas liber.

Iar îl cuprinse groaza că va rămîne înțepenit. Nu avea cum să-l găsească nimeni acolo. Va muri sufocat, în întuneric.

Trase aer în piept și mai înghiți niște funingine.

O ultimă încercare!

Se mai împinse o dată, cu brațele întinse deasupra capului. Spatele îi alunecă pe perete și simți cum cărămida aspră îi sfîșie cămașa. Apoi se prinse cu mîinile de ceva – nu putea fi decît partea de sus a zidului în formă de L. Se trase în sus cu ajutorul brațelor și privind în jos, văzu vatra unui alt șemineu. Acum știa ce e cu zidul pe lîngă care tocmai trecuse. Alex se aplecă peste marginea zidului și își dădu drumul greoi în jos. Căzu peste niște bușteni și multă cenușă. Ajunsese la etajul al doilea!

Ieși în patru labe din șemineu. Cu doar cîteva săptămîni în urmă, pe cînd era la Brookland, citise despre hornarii din epoca victoriană, despre faptul că băieți chiar și de șase ani erau obligați să muncească precum sclavii. Dar nu-și închipuise că va ajunge să afle și cum se simțeau acei băieți.

Începu să tușească și scuipă în palmă. Saliva îi era neagră. Se întreba oare cum arată. Trebuia neapărat să facă un duș înainte să-l vadă cineva.

Se ridică. Și la etajul al doilea era la fel de liniște ca și jos. I se scurse niște cenușă din păr, orbindu-l

pentru o clipă. Se sprijini de o statuie ca să se şteargă la ochi, apoi îi deschise iar. Statuia de care se sprijinise era un dragon de piatră, identic cu cel de la parter. Se uită şi la şemineu. Era identic. Şi, de fapt...

Alex se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală pe undeva. Se afla într-un hol identic pînă la ultimul detaliu cu acela de la parter. Aceleaşi coridoare, aceeaşi scară, acelaşi şemineu – pînă şi capetele de animale ce păreau să îl privească jalnic de pe pereţi cu ochii lor de sticlă erau aceleaşi.

Parcă ar fi parcurs un drum în cerc şi ajunsese în acelaşi punct din care plecase. Se întoarse.

Ba nu! Era totuşi o diferenţă. Aici lipsea uşa de la intrare. De la geam se vedea curtea din faţa clădirii; era şi un paznic sprijinit de zid, care fuma o ţigară. Se afla, fără urmă de îndoială, la etajul al doilea. Dar acesta era o copie perfectă a parterului.

Alex înaintă pe vîrfuri, îngrijorat că cineva ar fi putut să-l audă cînd ieşise din şemineu, dar nu era nimeni acolo. Merse de-a lungul coridorului pînă la prima uşă, aflată exact deasupra uşii bibliotecii de la parter. Încet, centimetru cu centimetru, o deschise. Dădea într-o a doua bibliotecă – şi aceasta absolut la fel cu aceea de jos. Aceleaşi mese, aceleaşi scaune, aceeaşi armură aflată într-o nişă identică. Aruncă o privire spre unul din rafturi. Pînă şi cărţile erau aceleaşi.

Dar era totuşi o diferenţă – sau, cel puţin, una pe care Alex o sesizase. Se simţea de parcă ar fi intrat într-un joc din genul celor pe care le găseşti în reviste de

benzi desenate, cu două imagini asemănătoare, dar în care există zece diferențe pe care trebuie să le găsești.

Diferența pe care o văzuse Alex aici era un televizor aflat pe o consolă din perete. Televizorul era aprins. Privind ecranul, Alex văzu imaginea unei alte biblioteci. Simțea că-l ia cu amețeală.

Ce bibliotecă se vedea pe ecran? Nu putea să fie asta de aici, pentru că el nu apărea nicăieri. Așadar, nu putea fi decît cea de la parter.

Două biblioteci identice. Puteai să stai în una și să o privești pe cealaltă la televizor. Dar de ce? Care era scopul?

După vreo zece minute de cercetări, Alex descoperise că întreg etajul al doilea era o copie la indigo a parterului; sala de mese, camera de zi și sala cu jocuri erau toate la fel cu cele de jos. Alex se duse chiar și la masa de biliard și așeză o minge la mijloc. Mingea se rostogoli în gaura din colț. Camera era înclinată pe aceeași parte, în același unghi. Și aici era un televizor la care puteai vedea sala cu jocuri de la parter. Ca și în bibliotecă, din camera de sus se putea spiona sora ei geamănă de jos.

Se întoarse în hol și urcă scările pînă la etajul al treilea. Voia să intre în camera ce corespundea cu a lui, dar mai întîi intră în cea a lui James.

Și aici găsi o replică perfectă; aceleași postere SF, aceeași machetă atîrnată deasupra patului, aceeași veioză-vulcan pe o masă identică. Nu lipseau nici hainele împrăștiate pe jos.

Prin urmare, camerele nu fuseseră doar construite şi amenajate identic, ci asemănarea se întregea în mod constant. Tot ce se schimba jos se schimba şi sus. Dar asta însemna oare că aici, sus, locuia cineva care îi urmărea toate mişcările lui James Sprintz, care făcea tot ce făcea şi James? Şi dacă aşa era, oare şi cu el se întîmpla la fel?

Alex se duse şi alături. Parcă ar fi intrat chiar în camera lui. Patul, toate celelalte lucruri din cameră – la fel. Şi un televizor. Îl deschise. Pe ecran apăru camera lui de la etajul întîi. Se vedea CD player-ul pe pat, precum şi hainele ude pe care le purtase cu o noapte înainte.

Oare îl văzuse cineva cînd tăiase bara de la geam şi ieşise din cameră? Alex simţi cum îl cuprinde panica, dar încercă să se calmeze. Camera asta – sora geamănă a camerei lui – era altfel. Aici încă nu locuia nimeni. Putea să-şi dea seama de asta atunci cînd se uita în jur. Nu dormise nimeni în patul de aici, iar micile amănunte nu fuseseră copiate. În camera-duplicat nu era nici un CD player. Nu erau haine ude. Cînd plecase din camera lui lăsase uşa şifonierului deschisă. Cea de aici era însă închisă.

Toată situaţia era ca o problemă de logică extrem de complicată. Alex îşi storcea creierii, încercînd să găsească un răspuns.

Fiecare dintre băieţii care veneau la academie era urmărit. Toate acţiunile le erau copiate. Dacă îşi punea un poster pe perete, la el în cameră, într-o cameră

identică de sus se agăța un poster identic. În camera asta va veni cineva care îi va copia toate mișcările lui Alex. Își aminti de silueta pe care o zărise în ajun, care avea pe față ceva ca o mască albă. Poate acel cineva fusese pe cale să se mute aici, în camera asta. Dar totul în jur arăta că, din cine știe ce motiv, încă nu o făcuse.

Dar la întrebarea cea mai importantă tot nu găsise răspuns. La ce foloseau toate astea? Că-i spionau pe băieți era una, dar să le copieze toate acțiunile părea de-a dreptul absurd.

Undeva se trînti o ușă și se auziră vocile a doi bărbați pe coridor. Alex se duse tiptil pînă la ușă și aruncă o privire afară. De-abia avu timp să-l vadă pe doctorul Grief intrînd pe o ușă împreună cu un alt bărbat, scund și îndesat, îmbrăcat într-un halat alb. Intraseră în spălătorie. Alex se strecură afară din duplicatul camerei sale și se luă după cei doi.

– ...Ați terminat întreaga lucrare. Vă sînt recunoscător, domnule Baxter!

– Vă mulțumesc, doctore Grief!

Lăsaseră ușa deschisă. Alex se lăsă pe vine și aruncă o privire înăuntru. În fine, vedea o cameră de la etajul al treilea care nu era copia celei de la unu.

Aici nu erau mașini de spălat și mese de călcat. Camera în care se uita Alex avea un șir de chiuvete; dincolo de încă o ușă se vedea o sală de operații complet utilată, cel puțin de două ori mai mare decît spălătoria de la primul etaj. În mijloc, se afla o masă

de operație. Pereții erau plini cu rafturi cu instrumente chirurgicale, substanțe chimice și, i se păru lui Alex, niște fotografii alb-negru.

O sală de operații! Oare ce rol juca în acest joc bizar și diavolesc?

Cei doi bărbați intraseră în sală și discutau; Grief stătea cu mîna în buzunar. Alex așteptă un moment prielnic, apoi intră în anticameră și se ghemui lîngă una din chiuvete. De aici îi vedea și îi auzea pe cei doi.

– Sper că sînteți mulțumit de ultima operație.

Cel care vorbea era domnul Baxter. Se întorsese pe jumătate spre ușă și Alex îi vedea fața rotundă și flască, părul galben și mustața subțire. Baxter purta papion și un costum în carouri pe sub halatul alb. Alex nu-l mai văzuse niciodată pe acest om. Era sigur de asta. Și totuși îi părea cunoscut. Altă dilemă!

– Perfect mulțumit, răspunse doctorul Grief. L-am văzut imediat după ce i-ați scos bandajele. Ați reușit de minune.

– Întotdeauna am fost cel mai bun în meseria asta. În plus, pentru asta mă plătiți.

Baxter chicoti, apoi urmă cu o voce mieroasă:

– Că tot veni vorba, poate e timpul să discutăm despre ultima tranșă a plății, ce ziceți?

– Vi s-a plătit deja suma de un milion de dolari.

– Da, doctore Grief, spuse Baxter, zîmbind, dar mă gîndeam că ați putea să luați în calcul și posibilitatea unui... bonus.

– Parcă aveam o înțelegere.

Doctorul Grief întoarse încet capul. Din spatele ochelarilor roşii, ochii i se aţintirã asupra celuilalt ca nişte proiectoare.

– Sigur, am avut o înţelegere referitoare la munca pe care am prestat-o. Dar mai trebuie sã-mi cumpãraţi şi tãcerea. Mã gîndeam sã plusaţi cu un sfert de milion. Avînd în vedere amploarea şi orizonturile Proiectului Gemini, nu vã cer prea mult. Daţi-mi aceşti bani şi mã voi retrage în cãsuţa mea din Spania, şi nu veţi mai auzi niciodatã de mine.

– Niciodatã?

– Vã promit.

Doctorul Grief încuviinţã:

– Da. Cred cã e o idee bunã.

Îşi scoase mîna din buzunar. Alex vãzu cã ţinea în ea un pistol automat din ţeava cãruia ieşea un amortizor gros. Baxter încã mai zîmbea atunci cînd Grief îi trase un singur glonţ chiar în mijlocul frunţii. Se prãbuşi pe masa de operaţie şi rãmase acolo, nemişcat.

Doctorul Grief lãsã pistolul în jos. Se duse la un telefon, aflat puţin mai încolo, ridicã receptorul şi formã un numãr. Aşteptã cîteva clipe pînã cînd i se rãspunse:

– Grief sînt. E nişte gunoi de luat din sala de operaţii. Vã rog sã le daţi de ştire celor de la evacuare.

Puse receptorul în furcã şi, dupã ce mai aruncã o ultimã privire spre cadavrul de pe masa de operaţie, se duse în partea cealaltã a camerei. Alex vãzu cum apãsã un buton. O porţiune din perete se dãdu la o

parte şi de partea cealaltă apăru un lift. Doctorul Grief se urcă în el şi uşile se închiseră.

Alex se ridică. Era atît de şocat, încît nu mai putea să gîndească limpede. Intră împleticindu-se în sala de operaţii. Ştia că trebuie să se mişte repede. Probabil că aceia pe care îi chemase Grief se îndreptau deja spre această sală. Dar voia să ştie ce gen de operaţii se făceau aici. Bănuia că domnul Baxer fusese chirurgul. Dar pentru ce fel de operaţie fusese, oare, plătit cu un milion de dolari?

Încercînd să nu se uite la cadavru, Alex privi în jur. Pe unul din rafturi erau multe bisturie, o imagine absolut îngrozitoare; aveau lamele atît de ascuţite, că Alex parcă le şi simţea tăişul. Mai erau nişte suluri de tifon, seringi, sticle cu tot felul de lichide. Dar nu era un indiciu cu privire la activitatea lui Baxter. Alex înţelese că nu are cum să afle. Nu ştia nimic despre medicină, iar sala asta ar fi putut fi folosită pentru orice tip de operaţie, de la unghii incarnate pînă la operaţii pe cord deschis.

Însă chiar în acel moment văzu fotografiile. Se recunoscu pe sine, întins pe un pat care părea cunoscut. Paris! Camera treisprezece de la Hotel du Monde! Recunoştea cuvertura alb cu negru şi hainele pe care le purtase în seara aceea. Dar în majoritatea fotografiilor era dezbrăcat. Îi fotografiaseră fiecare centimetru al corpului; unele fotografii erau de aproape, altele de la distanţă. În toate avea ochii închişi.

Cînd privi pozele, Alex înţelese că fusese sub efectul somniferelor şi îşi aduse aminte cum se terminase cina cu doamna Stellenbosch.

Se simţea profund dezgustat. Fusese manipulat fără scrupule. Nu-i plăcuse niciodată prea mult pe doctorul Grief şi pe directoarea-adjunctă, dar acum îi ura din toată inima. Nu ştia însă cu ce anume se ocupau, dar era în mod cert, ceva malefic, ceva ce trebuia neapărat oprit.

Şirul gîndurilor îi fu întrerupt de sunetul unor paşi ce urcau scările. Echipa de evacuare! Aruncă o privire în jur şi blestemă în gînd. Nu mai avea timp să iasă şi nici nu avea unde să se ascundă aici. Dar îşi aminti de lift. Se duse acolo şi apăsă grăbit butonul. Paşii se apropiau. Auzi voci. În clipa următoare se deschiseră uşile liftului şi Alex intră.

Cutia liftului era mică şi argintie; erau cinci butoane: S, R, 1, 2, 3. Apăsă pe R. Ştia destulă franceză ca să-şi dea seama că R nu poate să vină decît de la *rez-de-chaussée*, adică „parter". Spera că liftul îl va duce acolo de unde plecase.

Uşile ascensorului se închiseră cu doar cîteva clipe înainte ca paznicii să intre în sala de operaţie. Lui Alex i se strînse stomacul cînd coborî.

Liftul încetini şi Alex îşi dădu seama că putea să se deschidă oriunde. Putea să se trezească înconjurat de paznici – sau de ceilalţi băieţi. Dar era prea tîrziu să se mai gîndească la asta. Făcuse deja o alegere, acum trebuia să se descurce în situaţia dată.

Dar avu noroc. Cînd uşile se deschiseră, văzu că se află în bibliotecă. Alex presupuse că asta era biblioteca cea adevărată, şi nu o altă copie. Încăperea era goală. Coborî din lift şi se întoarse. Se afla în nişa străjuită de armură. Închise, uşile liftului formau peretele nişei. Erau camuflate ingenios: armura era acum tăiată în două părţi egale, una la stînga şi una la dreapta. Uşile se închiseră automat şi jumătăţile armurii se lipiră la loc.

Camuflajul era perfect şi Alex nu putu să nu admire simplitatea mecanismului. Întreaga clădire era o cutie fantastică de scamatorii.

Alex îşi privi mîinile îmbîcsite, uitase că e complet acoperit cu funingine. Se strecură afară din bibliotecă, străduindu-se să nu lase urme de negreală pe covor. Apoi urcă grăbit spre camera lui. Odată ajuns acolo, nu putu să nu se întrebe, o clipă, dacă asta e într-adevăr camera lui şi nu replica aflată mai sus cu două etaje. Dar CD player-ul era acolo – lucrul de care avea nevoie cel mai mult.

Aflase destule. Era timpul să cheme cavaleria. Apăsă de trei ori pe butonul de derulare înainte, apoi se duse la duş.

TACTICI DE TERGIVERSARE

La Londra ploua, o ploaie care părea să nu se mai sfîrşească. Era seară, ora în care se forma blocaj de trafic. Alan Blunt stătea în dreptul ferestrei şi privea afară, cînd auzi un ciocănit în uşă. Se întoarse fără chef, de parcă oraşul, cu toată umezeala şi deprimarea lui, îl fascina. Doamna Jones intră cu o hîrtie în mînă. Cînd se aşeză la birou, Blunt observă că în partea de sus era scris cu roşu *Foarte urgent*.

– Avem veşti de la Alex, zise doamna Jones.

– A, da?

– Smithers i-a dat la plecare un dispozitiv de emisie prin euro-satelit, încorporat într-un CD player. Alex ne-a trimis un semnal azi-dimineaţă... la zece şi douăzeci şi şapte de minute, după ora de acolo.

– Şi ce înseamnă acest semnal?

– Fie că are probleme, fie că a descoperit suficient de multe lucruri ca să putem interveni noi. În orice caz, trebuie să ne ducem după el.

– Mă întreb...

Blunt se sprijini de spătarul scaunului, cufundat în gînduri. În tinerețe absolvise *cum laude* Facultatea de Matematică a Universității Cambridge. Chiar și acum, după treizeci de ani, încă mai privea viața ca pe o serie de calcule complicate.

– De cînd e Alex la Point Blanc?

– De o săptămînă.

– Din cîte țin minte, n-a fost prea încîntat să plece acolo. Din spusele lui sir David Friend, cît a stat la Haverstock Hall comportamentul lui a fost antisocial, ca să folosesc un termen blînd. Știai că a tras în fata lui Friend cu o săgeată cu tranchilizant? Și, din cîte se pare, din cauza lui era cît pe ce să fie ucisă într-un accident într-un tunel de cale ferată.

– Juca un rol, zise doamna Jones. Îți urma întocmai instrucțiunile.

– Și-a jucat rolul poate chiar prea bine, murmură Blunt. E posibil să nu mai putem avea încredere sută la sută în Alex.

– Ne-a trimis un S.O.S., spuse doamna Jones, fără să-și poată ascunde exasperarea. S-ar putea să aibă necazuri serioase. I-am dat acel dispozitiv pe post de semnal de alarmă, ca el să ne poată anunța dacă are nevoie de ajutor. Și acum l-a folosit. Nu putem sta cu mîinile în sîn.

– Nici nu mă gîndeam la asta.

Alan Blunt o privi curios:

– Nu cumva ai început să te atașezi de Alex Rider? întrebă el.

– Nu vorbi prostii, spuse doamna Jones, evitîndu-i privirea.

– Pari îngrijorată pentru soarta lui.

– Are paisprezece ani, Alan! E un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

– Şi tu ai avut copii.

– Da, zise doamna Jones şi se uită la el. Poate că de asta mă port altfel decît tine. Dar chiar şi tu trebuie să recunoşti că Alex e special. Nu mai avem nici un alt agent ca el. Un băiat de paisprezece ani! Arma secretă perfectă. Ceea ce simt eu faţă de el nu are nici o importanţă. Pur şi simplu nu ne permitem să-l pierdem.

– Nu vreau să dăm buzna la Point Blanc fără să avem informaţii precise despre ceea ce se petrece acolo, zise Blunt. În primul rînd, e teritoriu francez – şi ştii şi tu foarte bine cum sînt francezii: dacă li se pare că le invadăm teritoriul, o să iasă un scandal de toată frumuseţea. În al doilea rînd, Grief are acolo nişte băieţi care provin din cele mai bogate familii din lume. Dacă intrăm peste ei cu trupele SSA sau ceva de genul ăsta, am putea să provocăm un incident internaţional de proporţii.

– Voiai dovezi că tipii de la academie sînt implicaţi în moartea lui Roscoe şi a lui Ivanov. E posibil ca Alex să fie în posesia acestor dovezi.

– E posibil şi să nu le aibă. O întîrziere de douăzeci şi patru de ore nu poate să conteze prea mult.

– Douăzeci şi patru de ore?

– Să trimitem o unitate care să stea în expectativă şi să ţină lucrurile sub control. Dacă Alex are probleme, o vom afla destul de repede. S-ar putea să fie în avantajul nostru dacă Alex a reuşit deja să provoace agitaţie în academie. Exact asta şi vrem: ca Grief să dea cărţile pe faţă.

– Şi dacă Alex mai trimite un semnal?

– Atunci vom interveni.

– S-ar putea să fie prea tîrziu!

– Prea tîrziu pentru Alex? întrebă Blunt fără pic de emoţie. Sînt sigur că nu trebuie să fii îngrijorată din cauza lui, doamnă Jones! Ştie să-şi poarte singur de grijă.

Se auzi telefonul sunînd şi Blunt răspunse. Întrevederea se încheiase. Doamna Jones se ridică şi se duse să dea dispoziţiile necesare pentru trimiterea unei unităţi SSA la Geneva. Sigur că da, Blunt avea dreptate. Această tactică de tergiversare nu putea decît să îi ajute. Aveau timp să rezolve cu francezii şi să afle ce se petrece la Point Blanc. Şi, la urma urmei, nu era vorba decît de douăzeci şi patru de ore.

Nu îi mai rămînea decît să spere că Alex va supravieţui acestui interval.

*

Alex îşi dădu seama că a rămas singur la micul dejun. Pentru prima oară, James se aşezase la masă cu ceilalţi băieţi. Stăteau toţi şase laolaltă şi deveniseră brusc prieteni la cataramă. Alex îl privi cu atenţie pe băiatul cu care fusese prieten, încercînd să observe

ce anume se schimbase la el. Dar ştia dinainte răspunsul. Totul şi nimic. James era exact la fel înainte şi totuşi complet diferit.

Alex termină de mîncat şi se ridică. James strigă după el:

– Vino şi tu la ore azi, Alex! Avem latină.

Alex clătină din cap:

– Latina e o pierdere de vreme.

– Zău?

Din vocea lui James răzbătuse o nuanţă batjocoritoare şi Alex tresări cînd îl auzi. Preţ de o clipă cel care vorbise nu fusese James. E drept, buzele erau ale lui, dar cuvîntul în sine îi aparţinea doctorului Grief.

– Distracţie plăcută! zise Alex şi ieşi repede din sală.

Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de cînd apăsase pe butonul de alarmă. Alex nu ştia prea bine la ce să se aştepte. Cel mai mult l-ar fi liniştit dacă ar fi văzut sosind un escadron de elicoptere cu steagul Marii Britanii. Dar pînă acum, nu se întîmplase nimic. Se gîndea chiar că, poate, butonul nu funcţionase. Pe de altă parte, era furios pe sine însuşi, i se părea că s-a pripit. Intrase în panică atunci cînd Grief îl împuşcase pe Baxter în sala de operaţii. Bun, ştia că Grief e un ucigaş. Ştia şi că Academia Point Blanc nu e un simplu pension, aşa cum pretindea. Dar încă nu avea toate răspunsurile. Ce anume făcea doctorul Grief? El pusese oare la cale uciderea lui

Michael J. Roscoe şi a lui Viktor Ivanov? Şi dacă da, ce de?

Adevărul era că nu avea destule informaţii. Şi pînă să sosească cei de la MI6, cadavrul lui Baxter ar fi fost deja îngropat undeva, în munţi, şi, împreună cu el, orice dovadă că e ceva în neregulă la Point Blanc. Alex le va părea, cu siguranţă, nebun. Parcă îl şi vedea pe doctorul Grief explicînd cum stau lucrurile de fapt...

– Da, avem o sală de operaţie. A fost construită cu mulţi ani în urmă. Nu folosim niciodată etajele doi şi trei. Da, există şi un lift. A fost construit de foştii proprietari. I-am explicat lui Alex de ce avem paznici înarmaţi – pentru siguranţa lui şi a celorlalţi băieţi. Dar puteţi vedea şi singuri, domnilor, că aici nu se întîmplă nimic neobişnuit. Ceilalţi băieţi se simt foarte bine. Baxter? Nu, nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Este evident că Alex a avut un coşmar, atîta tot. Mă mir că l-aţi trimis să ne spioneze. Vă rog să-l luaţi şi pe el cînd plecaţi...

Trebuia să descopere mai mult – şi asta însemna că trebuia să mai urce o dată la etajul al doilea. Sau poate că era mai bine să coboare. Alex îşi aminti literele din dreptul butoanelor din liftul secret. R de la *rez-de-chausée*. S venea probabil de la *sous-sol*. Adică „subsol", în franţuzeşte.

Se duse pînă în dreptul sălii în care se ţinea ora de latină şi aruncă o privire prin uşa întredeschisă. Doctorul Grief nu se vedea, dar i se auzea vocea:

– Felix qui potuit rerum cognoscere causas...

Se auzea scrîşnetul cretei pe tablă. Îi vedea pe cei şase băieţi, aşezaţi cuminţi în bănci, care ascultau cu atenţie. James lua notiţe, aşezat între Hugo şi Tom. Alex se uită la ceas, lecţia se va termina abia peste o oră. Avea cale liberă.

Se întoarse pe coridor şi se strecură în bibliotecă. Cînd se trezise, încă mai mirosea a funingine şi în nici un caz nu avea de gînd s-o ia din nou prin şemineu. Se îndreptă către armură. Acum ştia că peretele din spatele nişei era, de fapt, uşa liftului. În ajun, uşile se deschiseseră dinăuntru. Logica spunea că trebuie să se poată deschide şi pe dinafară.

După cîteva minute, reuşi să găsească dispozitivul de deschidere. Pe platoşa armurii se aflau trei butoane. Chiar şi privite de aproape, butoanele păreau că fac parte din armură – ca un fel de ţinte cu care cavalerul medieval îşi fixa armura. Dar cînd Alex îl apăsă pe cel din mijloc, armura se mişcă; după o clipă se desfăcuse din nou în două, iar în spatele ei apăru cabina liftului.

De data asta Alex apăsă pe butonul cel mai de jos. Liftul coborî mult timp; subsolul clădirii părea să fie săpat adînc în pămînt.

În cele din urmă, uşile se deschiseră din nou, şi Alex văzu un culoar de trecere boltit, cu pereţii acoperiţi cu plăci de gresie – semănau puţin cu pereţii unei staţii de metrou londoneze şi era destul de frig.

Culoarul era luminat de becuri simple ce atîrnau din loc în loc din tavan.

Scoase capul din lift, dar se trase repede înapoi. La capătul culoarului era un paznic care stătea la o masă şi citea un ziar. Oare auzise cînd s-au deschis uşile liftului? Alex mai scoase capul o dată. Paznicul era cufundat în lectura paginilor sportive. Nici nu se clintise.

Băiatul se strecură afară din lift şi înaintă tiptil pe culoar, în direcţia opusă paznicului. Ajunse la o cotitură şi pătrunse pe un alt culoar; de-o parte şi de alta se vedeau uşi de oţel. Aici nu mai era nimeni.

Unde se afla oare? Sigur era ceva important aici, jos, pentru că, altfel, n-ar fi fost nevoie de pază.

Alex se duse la prima uşă, în care era tăiată o ferestruică de observaţie. Privind înăuntru, Alex văzu o celulă văruită în alb, cu două paturi suprapuse, closet şi chiuvetă. Înăuntru erau doi băieţi. Pe unul nu-l mai văzuse niciodată, dar pe celălalt îl recunoscu imediat. Era băiatul roşcat pe nume Tom McMorin. Dar îl văzuse pe Tom la ora de latină acum cîteva minute! Ce căuta aici?

Alex trecu la celula următoare. Şi aici erau doi băieţi: unul era blond, atletic, cu ochi albaştri şi cu pistrui. Şi aici, îl recunoscu pe al doilea, era James Sprintz! Alex cercetă uşa. Era închisă cu zăvor, dar, din cîte vedea, nu era încuiată. Trase zăvoarele şi apăsă pe clanţă. Uşa se deschise şi Alex intră.

James se ridică atunci uluit cînd îl văzu:

– Alex! Ce cauţi aici?

Alex închise uşa:

– Nu avem prea mult timp la dispoziție, zise el.

Vorbea în șoaptă, deși era puțin probabil să-l audă cineva.

– Ce s-a întîmplat cu voi?

– Pe mine m-au luat alaltăieri noapte, zise James. M-au scos cu forța din pat și m-au dus în bibliotecă. M-au băgat într-un fel de lift...

– Cel din spatele armurii.

– Da. Nu știam ce vor să-mi facă. Am crezut că au de gînd să mă omoare. Dar m-au băgat aici.

– Așadar, ești aici de două zile?

– Da.

Alex clătină din cap:

– Dar te-am văzut la micul dejun acum un sfert de oră!

– Au creat cîte o dublură pentru fiecare dintre noi, spuse și celălalt băiat, care avea accent american. Pentru fiecare dintre băieții de aici! Habar n-am cum și de ce, dar știu că asta au făcut.

Aruncă o privire plină de mînie spre ușă:

– Stau închis aici de luni de zile. Mă cheamă Paul Roscoe.

– Roscoe? Tatăl tău e...

– Michael Roscoe.

Alex tăcu. Nu putea să-i spună ce se întîmplase cu tatăl lui; se uită în altă parte, de teamă că Paul îi va citi în ochi adevărul.

– Cum ai reușit să cobori aici? întrebă James.

– Ascultați-mă, zise Alex și începu să le explice repede. Am fost trimis aici de MI6. Numele meu

adevărat nu e Alex Friend, ci Alex Rider. O să se rezolve totul. O să vină o echipă de intervenţie de la MI6 şi veţi ieşi cu toţii de aici.

– Eşti... *spion?*

James era vizibil surprins.

Alex încuviinţă:

– Da, cred că sînt un fel de spion, zise el.

– Ai deschis uşa. Hai să ieşim de aici!

Paul Roscoe se ridicase, gata să plece.

– Nu!

Alex ridică mîinile ca să-l oprească:

– Trebuie să aveţi răbdare. Nu se poate coborî de pe munte. Aşteptaţi deocamdată aici şi eu mă voi întoarce cu ajutoare. Vă promit. Altfel nu se poate.

– Dar nu mai pot...

– Trebuie. Ai încredere în mine, Paul! O să încui uşa la loc ca să nu-şi dea seama nimeni că am fost pe aici. Dar nu va mai rămîne încuiată mult timp. O să mă întorc!

Alex nu mai avea timp să stea la discuţii. Se duse înapoi la uşă şi o deschise.

Din prag îl privea doamna Stellenbosch.

Abia dacă avu timp să-şi manifeste surprinderea la vederea ei. Încercă să ridice o mînă ca să se apere şi să se răsucească într-o poziţie de karate. Dar era deja prea tîrziu. Braţul ei fu mai iute – îl lovi cu muchia palmei în faţă. Alex se simţi de parcă l-ar fi lovit un perete de cărămidă. Îşi simţi toate oasele trosnind. Îl străfulgeră ceva ca o lumină albă şi apoi leşină.

CUM SĂ CONDUCI LUMEA

—Deschide ochii, Alex! Doctorul Grief dorește să-ți vorbească.

Vorbele veneau parcă tocmai de pe malul celălalt al unui ocean. Alex gemu și încercă să-și ridice capul. Mîinile îi erau legate la spate, în poziție șezîndă. Își simțea jumătate din față dureroasă și umflată, iar în gură simțea gust de sînge. Deschise ochii și așteptă să i se limpezească privirea. În fața lui era doamna Stellenbosch, care își ținea pumnul în palmă. Alex își aminti cu cîtă forță îl lovise. Simțea cum îi zvîcnește tot sîngele din cap; își trecu limba peste dinți ca să vadă dacă nu-i lipsește vreunul. Bine că se lăsase să cadă cînd îl lovise, căci altfel ar fi putut să-i rupă gîtul.

Doctorul Grief stătea în scaunul lui auriu și îl privea pe Alex cu o expresie amestecată de curiozitate și dezgust. Nu mai era nimeni în încăpere, în afară de ei. Afară ningea în continuare și în cămin ardea un foc mic; dar ochii doctorului Grief erau mai roșii decît flăcările.

– Ne-ai provocat multe neplăceri, zise el.

Alex își ridică fruntea. Încercă să-și miște mîinile, dar îi erau legate de spătarul scaunului.

– Nu te numești Alex Friend. Nu ești fiul lui sir David Friend. Te numești Alex Rider și te afli în serviciul Serviciilor Secrete Britanice. Doctorul Grief înșiruia faptele, fără pic de emoție în glas: Avem microfoane ascunse în celule, explică doamna Stellenbosch. Cîteodată ne e de folos să auzim ce vorbesc tinerii noștri oaspeți între ei. Un paznic a auzit tot ce le-ai spus celor doi și m-a chemat de urgență.

– Ne-am pierdut timpul și banii cu tine, continuă doctorul Grief. Din acest motiv acum vei fi pedepsit. Și va fi o pedeapsă mortală.

Alex simți din plin teama pe care o răspîndeau cuvintele lui reci, irevocabile. Îi îngheță sîngele în vine și își simți inima prinsă ca într-un cerc de fier. Trase adînc aer în piept și încercă să se controleze. Trimisese semnalul de alarmă la MI6. Cei de acolo puteau să apară în orice clipă. Trebuia deci să tragă de timp.

– Nu puteți să-mi faceți nimic, zise el.

Cu o mișcare fulgerătoare, doamna Stellenbosch îl lovi cu dosul palmei în cap. Alex fu aruncat pe spate și, dacă n-ar fi fost legat de scaun, ar fi căzut grămadă pe podea.

– Cînd vorbești cu domnul director, i te adresezi cu „domnule doctor Grief", îi zise ea.

Alex se uită iar la el; ochii îi lăcrimau de durere.

– Nu puteţi să-mi faceţi nimic, domnule doctor Grief, zise el iar. Ştiu totul. Am aflat de Proiectul Gemini şi am transmis deja la Londra toate informaţiile. Dacă îmi faceţi rău, cei de acolo vă vor ucide. Deja sînt pe drum încoace.

Doctorul Grief surîse şi în aceeaşi clipă Alex înţelese că soarta îi era pecetluită, orice ar fi spus. Omul din faţa lui era prea sigur pe el. Era ca un jucător de pocher care nu numai că a văzut cărţile tuturor, ci a reuşit şi să fure toţi aşii.

– E foarte posibil ca prietenii tăi să fie pe drum, zise el. Dar nu cred că le-ai spus nimic. Ţi-am căutat în bagaje şi am descoperit emiţătorul ascuns în CD player. Am mai văzut şi că aparatul se transformă într-un ingenios ferăstrău electric. Cît priveşte emiţătorul, cu el se poate transmite doar un simplu semnal, nu un mesaj. Nu mă interesează cum ai reuşit să afli despre Proiectul Gemini. Presupun că ai auzit acest nume pe cînd ascultai la uşă. Ar fi trebuit să fim mai atenţi – dar nu aveam cum să ne imaginăm că Serviciul de Informaţii Britanic va trimite un copil să ne spioneze. Să presupunem că prietenii tăi ajung aici. Nu vor găsi nici o neregulă. Tu vei fi dispărut pînă atunci. Le voi spune că ai fugit, că oamenii mei te caută, dar că mă tem că ai murit de frig, într-un chip cît se poate de neplăcut, pe coasta muntelui. Nimeni nu va putea să-şi dea seama ce am făcut eu aici. Proiectul Gemini va reuşi. *Deja* a reuşit. Şi chiar

dacă prietenii tăi mă omoară, nu va conta. Nu pot fi ucis, Alex! Lumea e deja a mea.

– Adică a băieţilor pe care i-ai angajat pe post de dubluri, zise Alex.

– Pe care i-am „angajat"?

Doctorul Grief îi murmură cîteva vorbe doamnei Stellenbosch într-o limbă aspră, guturală. Alex presupuse că e afrikaans. Buzele ei groase se despărţiră şi începu să rîdă, arătîndu-şi dinţii mari şi fără culoare.

– Asta crezi? întrebă doctorul Grief. Chiar asta crezi?

– I-am văzut.

– Habar n-ai ce ai văzut. Nu ai nici cea mai vagă idee despre geniul meu. Micul tău creier nu are cum să priceapă măreţia operei mele.

Doctorul Grief respira sacadat. Părea să fi luat o hotărîre:

– Foarte rar mi se întîmplă să stau faţă în faţă cu duşmanul, zise el. Singura mea frustrare este că nu voi putea niciodată să împărtăşesc lumii întregi geniul lucrării mele. Ei bine, dacă tot eşti aici – şi am un public fascinat, ca să zic aşa – o să-mi acord plăcerea de a-ţi descrie Proiectul Gemini. Şi atunci cînd vei muri în chinuri, îţi vei da seama că erai pierdut chiar de la bun început. Vei înţelege că din lupta cu mine nu aveai cum să ieşi învingător. Şi poate că astfel vei muri cu cugetul împăcat.

– Sper că nu vă deranjează dacă fumez, domnule doctor, zise doamna Stellenbosch.

Își scoase cutia cu trabucuri și își aprinse unul. Fumul începu să-i danseze în fața ochilor.

– După cum sînt convins că ți-ai dat seama, sînt din Africa de Sud, începu doctorul Grief. Trofeele de vînătoare din hol și de aici sînt amintiri din perioada pe care am petrecut-o acolo – din partide de safari. Și acum mi-e dor de țara mea. E cel mai frumos loc de pe pămînt. Ceea ce s-ar putea să nu știi este că timp de mulți ani am fost unul dintre cei mai de seamă biochimiști din Africa de Sud. Am fost șeful catedrei de biologie de la Universitatea din Johannesburg. Apoi am condus Institutul Cyclops de cercetare în domeniul geneticii de la Pretoria. Dar reușita cea mai însemnată a carierei mele a venit în 1960 cînd, deși nu împlinisem încă treizeci de ani, John Vorster, primul-ministru sud-african, m-a numit Ministru al Științei...

– Am înțeles că o să mor, zise Alex, dar nu credeam că de plictiseală.

Doamna Stellenbosch se înecă brusc cu fumul trabucului și făcu un pas spre Alex, cu pumnul strîns. Dar doctorul Grief o opri:

– Lasă băiatul să glumească cît mai poate, zise el. Mai încolo n-o să-i mai ardă de glume.

Directoarea-adjunctă se retrase, aruncîndu-i lui Alex o privire amenințătoare.

Doctorul Grief continuă:

– Îți spun toate astea, Alex, ca să poți înțelege ceea ce urmează. Presupun că nu știi aproape nimic

despre Africa de Sud. Am ajuns la concluzia că şcolarii englezi sînt cei mai leneşi şi mai ignoranţi din lumea asta. Situaţia aceasta, de altfel, se va schimba în curînd! Dă-mi voie, deci, să-ţi spun cîte ceva despre ţara mea – aşa cum era în vremea tinereţii mele. Populaţia albă din Africa de Sud deţinea controlul complet. Era perioada apartheid-ului, şi negrii nu aveau voie să locuiască în apropierea albilor. Căsătoriile interrasiale erau interzise. Negrii nu aveau voie să folosească toaletele albilor, nici să meargă în aceleaşi restaurante, săli sportive sau baruri cu ei. Le trebuia permis de trecere pentru orice. Erau trataţi ca nişte animale.

– Era revoltător, zise Alex.

– Ba era minunat! murmură doamna Stellenbosch.

– Într-adevăr, era perfect, încuviinţă doctorul Grief. Dar o dată cu trecerea timpului mi-am dat seama că perfecţiunea aceasta nu putea să dureze. După revolta de la Soweto, văzînd amploarea pe care a luat-o mişcarea de rezistenţă şi felul în care întreaga lume – inclusiv ţara ta împuţită – s-a coalizat împotriva noastră, mi-am dat seama că se apropie sfîrşitul dominaţiei albe în Africa de Sud, ba chiar am prevăzut că va veni o zi în care puterea va fi preluată de unul ca Nelson Mandela.

– Un criminal! adăugă şi doamna Stellenbosch, scoţînd fum pe nări.

Alex nu zise nimic. Era evident că atît doctorul Grief, cît şi asistenta lui erau nebuni. Şi cu fiecare

vorbă pe care o spuneau își dădea seama de proporțiile nebuniei lor.

– Lumea întreagă, mi-am dat seama atunci, devine cu fiecare zi tot mai neputincioasă și mai patetică, continuă doctorul Grief. Cum a fost posibil ca o țară ca a mea să fie dată pe mîna unor oameni care nu aveau habar cum s-o conducă? Și de ce a ținut morțiș întreaga lume să se întîmple așa? Am privit în jurul meu și am văzut că oamenii din America și din Europa deveniseră proști și slabi. Căderea zidului Berlinului nu a făcut decît să înrăutățească lucrurile. Rușii, pe care îi admirasem întotdeauna, s-au molipsit și ei în curînd de aceeași boală. Și m-am gîndit cît de puternică ar deveni lumea dacă ar fi condusă de mine. Cît de mult s-ar îmbunătăți situația...

– Poate pentru dumneavoastră, doctorul Grief, zise Alex. Dar nu și pentru alții.

Grief nici nu-l băgă în seamă. Ochii îi străluceau în spatele lentilelor roșii:

– Puțini oameni au visat să conducă lumea întreagă, zise el. A fost Hitler, a fost Napoleon, poate și Stalin. Ce oameni măreți! Ce oameni remarcabili! Dar ca să conduci lumea în secolul al douăzeci și unulea ai nevoie nu doar de putere militară. Lumea e mult mai complexă acum. Unde este adevărata putere? În politică. Prim-miniștri, președinți... Dar puterea se află și în industrie, în știință, mass-media, industria petrolului, a Internetului... Viața în ziua de azi e o țesătură complicată, și dacă vrei să ai controlul

suprem trebuie să ţii în mînă toate firele urzelii. Asta m-am hotărît să fac, Alex! Şi dacă am avut ocazia să încerc, a fost tocmai datorită poziţiei speciale pe care o deţineam în ţara aceea unică – Africa de Sud.

Grief răsuflă adînc.

– Ce ştii despre transplanturile de nucleu? întrebă el.

– Nu ştiu nimic, zise Alex. Dar, aşa cum spuneaţi, eu nu sînt decît un şcolar englez. Adică leneş şi ignorant.

– I se mai spune şi altfel. De clonare ai auzit?

Alex aproape că izbucni în rîs.

– Clonare... aşa, ca oaia Dolly?

– Poate că ţie ţi se pare o glumă, Alex. O poveste SF. Dar adevărul e că de peste o sută de ani oamenii de ştiinţă încearcă să realizeze copii exacte după ei înşişi. Termenul vine din greacă – înseamnă „ramură". Ramurile se bifurcă – se desfac în două părţi identice. S-a realizat acelaşi lucru mai întîi cu şopîrle, arici de mare, mormoloci de broască şi broaşte mature, apoi cu şoareci şi, da, pe 5 iulie 1996, s-a reuşit clonarea unei oi. Teoria e destul de simplă. Transplant de nucleu – adică se scoate nucleul dintr-o celulă-ou şi se înlocuieşte cu o altă celulă, prelevată de la un adult. N-am de gînd să te plictisesc cu amănunte tehnice, Alex! Dar nu e deloc o glumă. Dolly era copia exactă a unei oi care murise cu şase ani înainte să se nască ea. Clonarea ei a fost rezultatul a nu mai puţin de o sută de ani de cercetare. Şi în tot acest răstimp, visul comun al tuturor oamenilor de

ştiinţă a fost să cloneze o fiinţă umană adultă. Iar eu am realizat acest vis.

Se opri o clipă.

– Dacă aşteptaţi aplauze, va trebui să-mi scoateţi cătuşele, zise Alex.

– Nu vreau aplauzele tale, mîrîi Grief. Nu, de la tine vreau un singur lucru – viaţa. Şi ţi-o voi lua.

– Şi pe cine aţi clonat? întrebă Alex. Sper că nu pe doamna Stellenbosch. Cred că un singur exemplar din ea e chiar prea mult!

– Pe cine *crezi* că am clonat? Pe mine, bineînţeles!

Doctorul Grief apucă braţele scaunului – un rege care stătea pe tronul propriei imaginaţii.

– Am început lucrul acum douăzeci de ani, continuă el. Ţi-am spus deja că eram Ministrul Ştiinţei. Aveam toată aparatura necesară şi bani suficienţi. Şi, în plus, eram în Africa de Sud! Regulile care îngrădeau activitatea savanţilor din toată lumea nu mi se aplicau şi mie. Am avut posibilitatea de a folosi fiinţe umane – prizonieri de război – pentru experimente. Totul se făcea în secret. Am muncit întruna timp de douăzeci de ani. Apoi, cînd am terminat, am furat o sumă foarte mare de bani de la guvernul sud-african şi m-am mutat aici. Asta se întîmpla în 1981. După şase ani, cu aproape zece ani înainte ca un om de ştiinţă englez să uimească lumea întreagă anunţînd clonarea unei oi, eu reuşisem deja ceva mult, mult mai impresionant – chiar aici, la Point Blanc. M-am clonat pe mine însumi. Şi nu doar o dată, ci de

şaisprezece ori. Am făcut şaisprezece copii fidele ale mele. Cu exact aceeaşi înfăţişare, minte, ambiţie şi hotărîre ca şi mine.

– Aţi reuşit să-i faceţi şi la fel de nebuni? întrebă Alex.

Doamna Stellenbosch îi trase una, dar de data asta în stomac. Dar el asta urmărea – să-i enerveze. Poate că, dacă se enervează, vor începe să facă greşeli.

– În primă fază au fost bebeluşi, zise doctorul Grief. Şaisprezece bebeluşi de la şaisprezece mame diferite – a căror informaţie genetică e complet irelevantă. În urma operaţiunii de clonare, cei şaisprezece au devenit identici cu mine. Paisprezece ani a trebuit să aştept ca bebeluşii să crească şi să se transforme în băieţi, apoi în adolescenţi. Eva s-a ocupat de toţi. Pe o parte din ei i-ai şi cunoscut.

– Tom, Cassian, Nicolas, Hugo, Joe. Şi James...

Acum Alex înţelegea de ce i se păruse că băieţii seamănă toţi între ei.

– Acum înţelegi, Alex? Îţi dai seama ce am realizat? Eu nu voi muri niciodată; chiar dacă acest trup va muri, eu voi trăi mai departe în ei. Sînt una cu ei, iar ei sînt una cu mine. Zîmbi din nou: Cea care m-a ajutat să-mi desăvîrşesc opera este Eva Stellenbosch, cu care am colaborat şi pe vremea cînd făceam parte din guvernul sud-african. Pe atunci ea lucra la SSSA – Serviciile Secrete Sud-Africane. Era unul din anchetatorii principali.

– Ce vremuri! zîmbi nostalgic doamna Stellenbosch.

– Împreună am înfiinţat academia. Vezi tu, aici intervenea cea de a doua parte a planului meu. Reuşisem să creez şaisprezece copii ale mele, dar nu era suficient. Mai ţii minte ce ţi-am spus mai devreme despre firele de urzeală care, împletite, alcătuiesc puterea lumii? Trebuia să le aduc pe toate aici, la mine, ca să le pot împleti...

– Ca să le înlocuiţi cu copiile dumneavoastră!

Dintr-o dată, Alex înţelese totul. Era absurd, era o nebunie totală. Doar în această lumină toate lucrurile pe care le văzuse se legau.

Doctorul Grief încuviinţă:

– Am observat, în timp, că în familiile bogate şi influente apar adesea copii cu... probleme. Părinţii nu mai au timp pentru fiii lor, iar fiii nu-şi mai iubesc părinţii. Pe aceşti copii i-am luat în vizor, Alex. Pentru că, înţelegi tu, îmi doream exact ceea ce aveau ei. Să ne gîndim, de exemplu, la Hugo Vries. Într-o bună zi, tatăl lui îi va lăsa moştenire jumătate din piaţa mondială a diamantelor. Sau la Tom McMorin – mama lui are trusturi de presă în toată lumea. Sau la Joe Canterbury – tatăl lui lucrează la Pentagon, mama lui e senator. Poţi să-ţi imaginezi un mod mai bun de a te lansa în politică, un început mai promiţător pentru un posibil viitor preşedinte al Statelor Unite? I-am înlocuit pe cincisprezece dintre cei mai promiţători copii ai lumii, care au fost trimişi aici, la

Point Blanc, cu clonele mele. Clone pe care le-am modificat prin mijloace chirurgicale, bineînţeles, astfel că, acum, seamănă întocmai cu originalele.

– Baxter, cel pe care l-aţi împuşcat...

– Dar văd că n-ai pierdut deloc timpul, Alex!

Pentru prima oară doctorul Grief părea surprins:

– Domnul Baxter, fie-i ţărîna uşoară, era chirurg plastician. L-am descoperit la Londra, unde avea un cabinet pe Harley Street. Era înglodat în datorii din cauza jocurilor de noroc. Mi-a fost deci uşor să-l controlez şi l-am pus să-i opereze pe băieţii mei: le-a modificat trăsăturile feţei, culoarea pielii – chiar şi corpul, acolo unde a fost nevoie – ca aceştia să semene întocmai cu adolescenţii pe care aveau să-i înlocuiască. Din clipa în care adevăraţii moştenitori au ajuns aici, la Point Blanc, i-am ţinut sub observaţie...

– Din camerele identice de la etajul al doilea şi al treilea.

– Da. Dublurile mele îi vedeau în permanenţă, pe monitoare, pe cei de jos. Au învăţat să le copieze comportamentul, să mănînce şi să vorbească la fel ca ei. Pe scurt, să se transforme în ei.

– Dar n-ar fi mers în vecii vecilor!

Alex se foia pe scaun, încercînd să scape de cătuşe; dar erau prea strînse. Nu putea să se mişte.

– Părinţii şi-ar da seama că acela care s-a întors acasă nu e copilul lor adevărat! insistă el. Orice mamă îşi recunoaşte băiatul şi dintr-o sută care seamănă leit.

Doamna Stellenbosch chicoti şi îşi mai aprinse un trabuc.

– Te înşeli, Alex, zise doctorul Grief. În primul rînd, nu uita că vorbim de nişte oameni foarte ocupaţi, care n-au avut niciodată prea mult timp pentru copiii lor. În plus, aceşti oameni şi-au trimis băieţii aici *tocmai* ca să se schimbe. De asta se trimit copiii la şcoli particulare. Părinţii îşi închipuie că aceste şcoli le vor transforma odraslele în copii mai buni, mai inteligenţi, mai puternici. De fapt, ar fi dezamăgiţi dacă ar vedea că, la întoarcere, copiii sînt la fel ca înainte.

În plus, şi natura e de partea noastră. În şase-şapte săptămîni, un băiat de paisprezece ani se schimbă, fiziologic vorbind. Creşte, slăbeşte sau se îngraşă, pînă şi vocea i se schimbă. Toate transformările astea sînt normale la pubertate, iar părinţii vor spune probabil: „Vai, Tom, ce mult ai crescut!" Şi nu vor bănui nimic. Ba chiar ar fi îngrijoraţi dacă nu ar vedea nici o schimbare.

– Dar Roscoe şi-a dat seama, nu-i aşa?

Alex ştia că descoperise adevărul, că rezolvase misterul pentru care fusese trimis aici. Acum ştia de ce muriseră Roscoe şi Ivanov.

– Au fost două cazuri în care părinţii şi-au dat seama că ceva nu e în regulă, recunoscu doctorul Grief. A fost Michael Roscoe, la New York, şi generalul Viktor Ivanov, la Moscova. Nici unul din ei nu a înţeles ce se întîmplase cu adevărat. Dar erau

nemulțumiți. Se certau mereu cu fiii lor și puneau prea multe întrebări.

– Și băieții v-au spus ce se întîmplă.

– Ai putea zice că *mi-am spus* ce s-a întîmplat. La urma urmei, băieții *sînt* eu. Dar ai dreptate. Michael Roscoe și-a dat seama că ceva nu e în regulă și a sunat la Londra, la MI6. Presupun că de asta ai avut tu ghinionul să nimerești aici. A trebuit să plătesc pe cineva să-l omoare pe Roscoe, cum făcusem, de altfel, și cu Ivanov. Dar era de așteptat că vor fi probleme. Doi din șaisprezece nu e o catastrofă; și de altfel, asta nu mi-a stricat planurile cîtuși de puțin. Ba chiar situația e în avantajul meu. Michael J. Roscoe i-a lăsat fiului său toată averea. Și, din cîte am înțeles, președintele Rusiei s-a atașat destul de mult de Dimitri Ivanov de cînd a murit tatăl lui. Pe scurt, Proiectul Gemini este o reușită pe toate planurile. Peste cîteva zile, ultimii băieți vor pleca de la Point Blanc și își vor relua locul în sînul familiei. După ce voi fi sigur că totul e în regulă, că băieții sînt acceptați, mă tem că va trebui să scap de originale. Vor avea o moarte ușoară. Ceea ce nu se poate spune și despre tine, Alex Rider. Tu mi-ai provocat prea multe neplăceri, așa că trebuie să le servești drept exemplu.

Doctorul Grief scoase din buzunar un dispozitiv de forma unui pager, cu un singur buton, pe care îl apăsă:

– Care e prima lecție de mîine, Eva? întrebă el.

– Biologie, două ore, răspunse doamna Stellenbosch.

– Aşa bănuiam şi eu. Poate că ai asistat la disecţii pe broaşte sau pe şobolani la orele de biologie, Alex, zise el. Băieţii mă tot bat la cap de ceva vreme că vor să vadă o disecţie umană, ceea ce nu mă surprinde deloc. Şi eu am asistat prima oară la o astfel de operaţie tot la paisprezece ani. Mîine dimineaţă, la ora nouă şi treizeci de minute, li se va îndeplini dorinţa. Vei fi dus în laborator, iar noi te vom deschide şi te vom cerceta pe dinăuntru. Nu te vom anestezia; va fi interesant de observat cît de mult poţi supravieţui înainte să-ţi cedeze inima. Iar după aceea îţi vom diseca şi inima.

– Nu sînteţi sănătos! ţipă Alex.

Deja se zbătea de-a binelea în scaun, încercînd să rupă lemnăria, să scape de cătuşe. Dar nu avea cum. Metalul îi intra în carne. Scaunul se legăna, dar nu voia să se rupă.

– Sînteţi complet nebun!

– Sînt un savant! i-o reteză doctorul Grief. Şi de aceea, tu vei muri pe altarul ştiinţei. Cel puţin în ultimele minute ale vieţii îmi vei folosi la ceva. Privi dincolo de Alex: Luaţi-l şi percheziţionaţi-l pînă la piele, apoi încuiaţi-l undeva peste noapte. Mîine dimineaţă la prima oră să mi-l aduceţi!

Alex văzuse cînd doctorul Grief chemase gărzile, dar nu le-a auzit cînd au intrat. Îl prinseră de mîini, din spate, îi desfăcură cătuşele şi îl tîrîră afară. Cînd îl văzu ultima oară pe doctorul Grief, acesta îşi întindea mîinile spre foc să se încălzească; lumina

tremurîndă a flăcărilor se reflecta în lentilele ochelarilor. Doamna Stellenbosch zîmbea înconjurată de un nor de fum.

În clipa următoare, uşa se închise şi Alex se lăsă tîrît pe coridor; ştia că Blunt şi cei de la Serviciile Secrete sînt pe drum, dar se întreba dacă vor reuşi să ajungă înainte să fie prea tîrziu.

ÎN GOANĂ PE PÎRTIA NEAGRĂ

Celula avea doi metri pe patru; înăuntru era un pat suprapus de fier, fără saltea şi un scaun tot de fier. Alex auzise cum se răsuceşte cheia în broască, după ce paznicii închiseseră uşa. Nu i se dăduse nimic de mîncare sau de băut. Deşi era frig în celulă, pe pat nu era nici o pătură.

Cel puţin gărzile nu-i mai puseseră cătuşe. Îl percheziţionaseră pe Alex ca nişte profesionişti şi îi luaseră tot ce avea în buzunare, precum şi cureaua şi şireturile. Poate doctorul Grief se temea ca nu cumva Alex să se spînzure. Avea nevoie de el viu şi nevătămat pentru lecţia de biologie.

Era în jur de două dimineaţa, dar Alex nu putea adormi nicicum. Încercase să-şi alunge din gînd cuvintele doctorului Grief. Acum trebuia să se gîndească la altceva: trebuia să fugă de aici înainte de ora nouă şi jumătate, pentru că – oricît de neplăcut era acest gînd – se părea că trebuie să se descurce de

unul singur. Trecuseră mai bine de treizeci şi şase de ore de cînd apăsase butonul de alarmă pe care i-l dăduse Smithers, dar nu se întîmplase nimic. Fie nu funcţionase aparatul, fie cei de la MI6 se hotărîseră, din cine ştie ce motiv, să nu mai vină. Sigur, mai aveau încă timp să-şi facă apariţia – pînă dimineaţă, mai era ceva timp. Dar Alex nu avea de gînd să se lase în baza lor. Trebuia să evadeze în timpul nopţii.

Pentru a douăzecea oară, se duse la uşă şi se lăsă în genunchi, ascultînd cu atenţie. Gărzile îl tîrîseră înapoi la subsol. Nu se afla pe acelaşi coridor cu ceilalţi prizonieri. Deşi totul se petrecuse foarte repede, Alex încercase să memoreze drumul pe care îl duceau. Făcuseră stînga la ieşirea din lift, dăduseră colţul şi merseseră pe un culoar pînă la ultima uşă. Era singur în celulă şi, ascultînd la uşă, se încredinţase că nici afară nu era nimeni.

Acum trebuia să acţioneze – în puterea nopţii. Gărzile îl percheziţionaseră, dar nu-i luaseră chiar tot. Nici măcar nu-i observaseră cercelul auriu din ureche. Îşi aminti vorbele lui Smithers: „Deşi e un dispozitiv exploziv mic, e foarte puternic. Se declanşează cînd desfaci cele două părţi. După zece secunde, poţi să găureşti aproape orice..."

Era momentul să-l folosească.

Alex deşurubă cercelul. Îl scoase din ureche, îl introduse în broască, se dădu înapoi şi numără pînă la zece.

Dar nu se întîmplă nimic. Oare nici cercelul nu funcţiona, aşa cum nu funcţionase nici emiţătorul din

CD player? Alex era gata să se dea bătut, cînd văzu dintr-o dată o lumină puternică, o flamă de un portocaliu intens. Din fericire, nu se auzi nici un zgomot. Flacăra continuă să ardă preţ de vreo cinci secunde, apoi se stinse. Alex se apropie de uşă. Cercelul reuşise să facă o gaură de mărimea unei monede de două lire. Metalul topit se înroşise, Alex împinse uşa, care se deschise.

Simţi cum îl cuprinde un val de entuziasm, dar se strădui să-şi păstreze calmul. Ieşise din celulă, într-adevăr, dar încă se mai afla în subsolul clădirii academiei. Erau paznici peste tot, clădirea era în vîrful unui munte, iar el nu avea schiuri, şi deci nu avea cum să coboare. Mai avea mult pînă să fie în afara oricărui pericol.

Se strecură afară din celulă şi merse pe coridor pînă la lift. L-ar fi tentat ideea să-i caute şi pe ceilalţi băieţi şi să-i elibereze; dar ei n-aveau cum să-l ajute. Dacă îi scotea din celule, le-ar fi pus vieţile în pericol. Reuşi să găsească liftul. La postul de observaţie pe care îl văzuse de dimineaţă nu era nimeni. Poate că paznicul se dusese să-şi facă o cafea sau, cine ştie, poate că Grief mai slăbise paza în clădire. Dacă Alex şi toţi ceilalţi băieţi erau acum închişi în celule, nu mai era nimeni de păzit. Sau, cel puţin, aşa credeau ei. Alex iuţi pasul. Se părea că norocul îi surîde.

Luă liftul pînă la primul etaj. Singurul lucru care l-ar fi ajutat să coboare muntele se afla în camera lui. Era sigur că Grief îi cercetase minuţios toate lucrurile.

Dar oare ce făcuse cu ele? Alex parcurse neauzit coridorul slab luminat şi se strecură la el în cameră. Erau toate acolo, strînse grămadă pe pat. Costumul de schi. Ochelarii de protecţie. Chiar şi CD player-ul, cu CD-ul cu Beethoven înăuntru. Alex răsuflă uşurat. Avea nevoie de toate astea.

Îşi făcuse deja planul de evadare. Nu putea să coboare pe schiuri, pentru că nu ştia unde să le găsească. Dar pe zăpadă se mai putea merge şi altfel! Alex încremeni cînd auzi un paznic care trecea prin faţa camerei. Aşadar, nu dormea chiar toată lumea! Trebuia să se grăbească. Dacă cineva descoperea că uşa celulei e descuiată, s-ar fi declanşat imediat alarma.

Aşteptă să treacă paznicul, după care se furişă în spălătorie. Cînd ieşi de acolo, puţin mai tîrziu, ducea cu el un obiect lung şi plat, din aluminiu uşor. Se întoarse în camera lui, închise uşa şi aprinse veioza. Deşi se temea ca nu cumva paznicul să se întoarcă şi să vadă lumina aprinsă, nu putea să lucreze pe întuneric. Trebuia să-şi asume acest risc.

Furase o masă de călcat.

Alex mersese cu snowboard-ul doar de trei ori pînă acum. În prima zi se dăduse mai mult pe fund şi căzuse întruna. E mult mai greu să înveţi să mergi cu snowboard-ul decît cu schiurile, dar, o dată ce ai prins mişcarea, totul e foarte simplu. În a treia zi, Alex reuşise deja să se descurce binişor pe pîrtiile de începători. Acum avea nevoie de un snowboard, iar masa de călcat era un bun înlocuitor.

Porni CD player-ul. CD-ul cu Beethoven începu să se învîrtească, apoi se deplasă pînă cînd marginea cu diamant ieşi din carcasă. După ce făcu un calcul rapid în minte, Alex începu să taie. Masa de călcat era mai lată decît şi-ar fi dorit el. Ştia că va înainta mai repede cu o placă mai lungă, dar trebuia să aibă grijă să nu exagereze, pentru că altfel placa ar fi fost prea greu de controlat. Pe de altă parte, masa de călcat era perfect plată. Un snowboard trebuie să aibă vîrful curbat, altfel se răstoarnă la orice movilă sau rădăcină mai proeminentă. Dar Alex trebuia să fie mulţumit cu ce avea. Modelă cu atenţie tăblia mesei cu ajutorul discului, dîndu-i o formă rotunjită. Tăiase placa în două. Ridică jumătatea modelată: îi ajungea pînă la piept, era ascuţită la un capăt şi rotunjită la celălalt. Perfect!

În continuare, tăie picioarele mesei, lăsînd doar nişte cioturi de vreo şase centimetri. Ştia că pentru a putea manevra un snowboard trebuie să ai legături solide, iar el nu avea nimic: nici clăpari, nici legături, nici clapete de fixare pentru călcîie. Nu putea decît să improvizeze. Rupse două fîşii din cearşaf, apoi îşi puse costumul de schi. Va trebui să-şi lege unul din adidaşi de cioturile rămase din picioarele mesei de călcat. Era extrem de periculos. O eventuală cădere ar fi însemnat, cu siguranţă, un picior dislocat.

Dar era aproape gata de plecare. Trase repede fermoarul costumului de schi. Smithers îi spusese că e

un costum antiglonț. „Foarte bine că e așa", se gîndi Alex. Își atîrnă ochelarii de protecție de gît. Vergeaua de la fereastră pe care o tăiase încă nu fusese lipită la loc. Aruncă placa de călcat pe geam, apoi se cățără și el și ieși.

Era o noapte fără lună. Alex apăsă butonul camuflat în rama ochelarilor. Auzi zumzetul ușor al bateriei care se activa, și, dintr-o dată, coasta muntelui fu scăldată într-o stranie lumină verde. Alex putea să vadă acum copacii și pîrtia de schi, pustie.

Cărase placa de călcat pînă în locul unde începea zăpada, apoi și-o legă de picior cu fîșiile rupte din cearșaf. Atent, își luă poziția de coborîre, cu piciorul drept rotit la patruzeci de grade și cu stîngul la douăzeci. Instructorul de snowboarding îi spusese că are labele picioarelor orientate spre exterior. Ar fi trebuit să-și țină invers picioarele. Dar nu prea era timp de pierdut cu tehnica. Alex rămase pe loc cîteva clipe, gîndindu-se la ceea ce are de făcut. Pînă acum coborîse doar pe pîrtii verzi și albastre – pîrtii cu grad mic și mediu de dificultate. Știa de la James că pîrtia asta e neagră de sus pînă jos – o pîrtie destinată exclusiv experților. Aburii respirației îi pluteau prin fața ochilor, ca niște norișori verzi. Oare o să reușească? Putea să aibă încredere în forțele proprii în această încercare?

În spatele lui, soneria unei alarme sparse liniștea nopții. Se aprinseră luminile în toată clădirea academiei. Alex își făcu vînt și începu să coboare, din ce

în ce mai repede, cu fiecare clipă. Altcineva luase decizia în locul lui. Acum, orice s-ar fi întîmplat, cale de întoarcere nu mai era.

Doctorul Grief, îmbrăcat într-un halat lung şi argintiu, se afla în dreptul ferestrei deschise, din camera lui Alex. Şi doamna Stellenbosch era tot în halat, dar al ei era roz, şi arăta de-a dreptul hidos pe trupul ei voluminos. Trei paznici îi priveau şi aşteptau instrucţiunile.

– Cine l-a percheziţionat pe băiat? întrebă doctorul Grief.

Văzuse deja uşa celulei cu broasca găurită.

Nici unul dintre paznici nu răspunse, dar păliră toţi trei.

– Vom afla răspunsul la întrebarea asta mîine dimineaţă, continuă doctorul Grief. Acum trebuie neapărat să-l găsim şi să-l ucidem.

– Probabil că a luat-o pe jos pe coasta muntelui! zise doamna Stellenbosch. Nu are schiuri, aşa că n-are cum să ajungă în vale. Putem să aşteptăm pînă mîine dimineaţă şi să-l căutăm atunci cu elicopterul.

– Cred că băiatul ăsta e mai ingenios decît ne imaginăm noi.

Doctorul Grief luă de jos rămăşiţele mesei de călcat.

– Vezi? Şi-a improvizat un fel de sanie sau de tobogan. Foarte bine...

Luase o hotărîre. Doamna Stellenbosch se simţi uşurată cînd îi văzu iar privirea hotărîtă.

– Să plece după el doi oameni pe snowmobile, acum!

Unul din paznici ieşi grăbit din cameră.

– Mai e şi postul de pază de la poalele muntelui, zise doamna Stellenbosch.

– Într-adevăr!

Doctorul Grief zîmbi. Un om de pază şi un şofer stăteau în permanenţă la poalele ultimei văi, pentru cazul în care cineva ar fi încercat să fugă din academie pe schiuri. Iată că, în sfîrşit, această măsură de precauţie avea să se dovedească întemeiată.

– Alex Rider nu poate să ajungă decît pînă în La Vallée de Fer, dar nu va avea cum să treacă de linia ferată. Acolo îl va aştepta omul nostru, cu o mitralieră. Chiar dacă ajunge pînă jos, în acel punct se va transforma într-o ţintă sigură.

– Excelent! adăugă doamna Stellenbosch.

– Mi-ar fi plăcut să-l văd cum moare. Dar asta e. Oricum nu mai e nici o speranţă pentru tînărul Rider. Putem să ne culcăm la loc.

Alex era pe marginea prăpastiei, într-o cădere ce părea să-l ducă spre o moarte sigură. În termeni de snowboard, asta se cheamă că *lua aer* – adică se desprinsese de la pămînt. Cu fiecare zece metri parcurşi cobora cinci pe verticală. Simţea că totul se învîrteşte în jurul lui. Vîntul îi biciuia faţa. Reuşi cumva să intre din nou pe pîrtie şi ţîşni în jos, tot mai departe de Point Blanc. Înainta cu o viteză înspăimîntătoare; prin ochelarii cu infraroşii, vedea trecînd pe lîngă el copaci şi formaţiuni stîncoase, nişte siluete neclare

scăldate în lumină verzuie. Parcă îi era mai uşor pe pantele mai abrupte. La un moment dat, încercase să se oprească pe un platou ca să mai reducă din viteză. Însă oprirea îi zguduise toate oasele în aşa hal, încît aproape că leşinase, iar următorii douăzeci de metri îi parcursese aproape fără să vadă nimic.

Placa de călcat se zguduia şi vibra nebuneşte, şi trebuia să-şi folosească toată forţa la cotituri. Încerca să coboare de-a lungul liniei naturale a văii, dar erau prea multe obstacole în cale. Cel mai mult se temea de porţiunile în care zăpada era topită. Dacă nimerea cu snowboard-ul pe un petec de pămînt la viteza asta, ar fi zburat cît colo şi, mai mult ca sigur, şi-ar fi găsit moartea. Şi cu cît cobora mai mult, cu atît pericolul creştea.

Dar cobora deja de vreo cinci minute şi nu căzuse decît de două ori – din fericire, fusese protejat de stratul gros de zăpadă. Cît mai era oare pînă jos? Încercă să-şi aducă aminte ce-i spusese James Sprint, dar îi era imposibil să gîndească la viteza asta. Avea nevoie să-şi concentreze atenţia la maximum, doar ca să se ţină drept pe snowboard.

Ajunse pe o buză îngustă şi dreaptă de prăpastie; opri marginea plăcii în zăpadă, clătinîndu-se. În faţă se deschidea o prăpastie ameţitoare. Abia dacă îndrăzni să privească în jos. Vedea trunchiuri groase de copaci şi la stînga, şi la dreapta, dar în jos totul se transforma într-o ceaţă verzuie. Ochelarii nu băteau pînă jos.

Chiar atunci, auzi un zgomot din spate. Erau cel puţin două motoare. Alex privi peste umăr, şi, în prima clipă, nu văzu nimic. Dar apoi zări ceva ce semăna cu două insecte negre, care se îndreptau vertiginos spre el.

Oamenii lui Grief aveau snowmobile speciale, Yamaha Mountain Max cu motoare de 700cc, cu trei cilindri. Zburau pe zăpadă pe şinele lor de 141 de ţoli[1], înaintînd cu uşurinţă de cinci ori mai repede decît Alex. Deja se afla în raza farurilor de 300 de waţi. Cei de pe snowmobile măriră şi mai mult viteza; cu fiecare clipă, distanţa dintre ei şi Alex se micşora.

Alex ţîşni înainte, şi îşi îndreptă snowboard-ul spre următoarea pantă. În aceeaşi clipă, auzi un clănţănit neaşteptat, o serie de pîrîituri îndepărtate, şi în jurul lui zăpada fu spulberată din mai multe părţi. Oamenii lui Grief aveau mitraliere încorporate în snowmobile! Alex se pomeni că ţipă, în timp ce aluneca în jos, controlînd cu greu placa de metal de sub picioare. Legătura improvizată îi rănea glezna. Dispozitivul vibra nebuneşte. Nu vedea nimic. Nu putea decît să înainteze, încercă să-şi ţină echilibrul şi spera să nu dea peste vreun obstacol.

Din spate, îl ajunse lumina farurilor unuia din vehicule şi Alex îşi văzu umbra proiectată în faţă, pe zăpadă. Se mai auzi o rafală de mitralieră, şi Alex se aplecă, parcă simţind mişcarea gloanţelor pe deasupra capului. Cel de-al doilea snowmobil aproape

[1] Aproximativ 3,6 metri (n.tr.).

că îl ajunsese. *Trebuia* să iasă de pe coastă, altfel va fi, cu siguranţă, fie împuşcat, fie călcat, dacă nu cumva şi una, şi alta.

Se lăsă cu toată greutatea într-o parte, şi reuşi să cotească. Văzuse un spaţiu liber printre copaci şi se îndrepta într-acolo. În clipa următoare gonea prin pădure, trecînd într-o viteză nebună printre crengi şi trunchiuri de copaci, de parcă ar fi fost într-un joc pe calculator. Oare snowmobilele puteau să se ţină după el şi pe aici? Primi răspunsul imediat, cînd din spate, veni o nouă rafală de mitralieră; gloanţele trecură şuierînd prin desişul de ramuri şi ace. Alex căută o cărare şi mai îngustă. Placa începu să trepideze puternic şi Alex era cît pe ce să cadă în cap. Stratul de zăpadă se subţiase! Coti îndreptîndu-se către doi copaci foarte groşi, şi trecu printre ei la milimetru. „Na, mai urmăriţi-mă!" se gîndi el.

Cel de pe snowmobilul Yamaha nu avu de ales – nu mai avea pe unde să o ia, şi nici nu putea să se oprească la viteza pe care o avea. Încercă să-l urmeze pe Alex printre cei doi copaci, dar vehiculul lui era prea lat. Se auzi o izbitură înfiorătoare, urmată de un ţipăt şi de o explozie. O flacără portocalie apăru deasupra copacilor, trimiţînd umbre negre într-un dans nebunesc. Alex văzu o colină în faţă, şi, după ea, iarăşi un spaţiu liber printre copaci. Era momentul să iasă din pădure.

Îşi făcu vînt spre vîrful colinei, şi se desprinse din nou de la pămînt. După ce ieşi dintre copaci, zburînd

la doi metri deasupra pământului, văzu cel de-al doilea snowmobil. Îl ajunsese. Preț de o clipă, cei doi coborîră umăr la umăr, dar Alex îl depăși, se aplecă și prinse cu mîna vîrful snowboard-ului său improvizat. Aflat încă în aer, smuci vîrful plăcii într-o parte, astfel că partea din spate descrise un arc de cerc. Calculase la fix. Coada snowboard-ului îl pocni în cap pe cel de-al doilea urmăritor și aproape că îl aruncă din șa. Acesta țipă și pierdu controlul asupra vehiculului. Snowmobilul își schimbă brusc direcția, de parcă ar fi vrut să ia o curbă foarte strînsă, apoi se ridică în aer și se rostogoli de mai multe ori. Cel din șa fu trîntit la pămînt și scoase un urlet de groază atunci cînd snowmobilul, rostogolindu-se pentru ultima oară, căzu exact peste el. Aruncați în zăpadă și omul, și mașina zăceau acum nemișcați. Alex frînă și se opri, aruncînd o trîmbă de zăpadă; aburii verzi ai respirației îi pluteau în fața ochilor.

Dar peste o clipă, își luă din nou avînt și se îndepărtă. În fața lui toate pîrtiile se contopeau într-o singură vale. Probabil aceasta era La Vallée de Fer. Reușise! Ajunsese la poalele muntelui. Dar iată că nimerise într-o capcană pe care nu avea cum să o ocolească. În depărtare, se vedeau luminile unui oraș, luminile salvării. Dar chiar în față, de-a curmezișul văii, era o linie ferată protejată de terasament și de un gard din sîrmă ghimpată. În lumina ce venea dinspre oraș se vedea foarte bine șina care ieșea dintr-un

tunel, mergea drept vreo sută de metri, apoi cotea brusc şi dispărea de partea cealaltă a văii.

Cei doi bărbaţi din camioneta gri îl văzură pe Alex cum coboară cu snowboard-ul spre ei. Camioneta era parcată pe un drum aflat de partea cealaltă a liniei ferate. Ajunseseră acolo doar de cîteva minute. Nu apucaseră să vadă explozia şi se întrebau ce se întîmplase cu cei doi de pe snowmobile. Dar asta nu era treaba lor. Aveau ordin să-l ucidă pe băiat. Şi băiatul tocmai apăruse în faţa lor, coborînd ca un expert pe ultima porţiune de pîrtie neagră. Se apropia din ce în ce mai mult de ei. Nu avea unde să se ascundă. Aveau o mitralieră belgiană, tip FN MAG. O să-l facă bucăţi.

Alex văzu camioneta. Văzu şi mitraliera îndreptată spre el. Nu mai putea să se oprească şi era prea tîrziu ca să-şi schimbe direcţia. Ajunsese, ce-i drept, pînă aici, dar pînă aici îi fusese! Simţi cum îşi pierde toată puterea. Unde erau cei de la MI6? De ce trebuia să moară astfel, singur, de ce nu-i veniseră în ajutor?

Dar în clipa următoare se auzi pe neaşteptate o sirenă şi din tunel ieşi ca tunetul un tren. Era un mărfar ce înainta cu vreo patruzeci de kilometri pe oră. Cele peste treizeci de vagoane trase de o locomotivă diesel se interpuseră între Alex şi mitralieră, formînd un zid mobil de protecţie. Dar zidul avea să dispară în doar cîteva secunde. Trebuia să se mişte repede.

Fără să-şi dea seama prea bine ce face, Alex cîrmi spre o movilă şi, folosind-o drept rampă de lansare,

zbură în aer. Ajunse la înălțimea trenului... și deasupra lui. Își schimbă centrul de greutate și aterizâ pe platforma unui vagon. Suprafața era acoperită cu gheață și, preț de o clipă, Alex crezu că o să cadă pe partea cealaltă, dar reuși să se răsucească, astfel că acum se deplasa cu snowboard-ul pe deasupra vagoanelor, sărind de pe unul pe altul, în timp ce trenul mergea mai departe, scoțîndu-l din raza mitralierei, într-o rafală de vînt înghețat.

Reușise! Scăpase! Aluneca mai departe pe deasupra vagoanelor, iar vitezei lui i se adăuga cea a trenului. Nimeni nu reușise vreodată să meargă atît de repede cu snowboardul. Dar trenul ajunse la o curbă. Pe suprafața înghețată nu era nici un obstacol în care ar fi putut să se oprească snowboardul. Trenul coti, în viteză, la stînga, și forța centrifugă îl aruncă pe Alex la dreapta. Iarăși zbura prin aer, dar de data asta nu mai era zăpadă.

Alex căzu la pămînt ca o păpușă de cîrpă. Snowboard-ul i se desprinse de picior. Se rostogoli prin aer de două ori, apoi se lovi de un gard de sîrmă ghimpată și rămase nemișcat, cu ochii închiși; dintr-o rană adîncă la cap îi curgea sînge.

Trenul gonea mai departe, în noapte.

Iar Alex zăcea fără suflare.

DUPĂ ÎNMORMÎNTARE

Ambulanţa gonea pe Bulevardul Maquis de Gresivaudan, din nordul oraşului Grenoble, îndreptîndu-se spre rîu. Era cinci dimineaţa şi şoseaua era liberă, deci nu era nevoie de sirenă. Chiar înainte să ajungă la rîu, ambulanţa se opri în dreptul unui complex de clădiri moderne şi urîte. Era al doilea spital ca mărime din oraş. Ambulanţa se oprise în faţa intrării, unde scria *Service des Urgences.* O echipă de paramedici se îndreptă în goană spre ea, în timp ce uşile din spate se deschideau.

Doamna Jones coborî din maşina pe care o închiriase şi privi cum paramedicii scot pe targă corpul inert, îl mută pe o masă cu rotile, apoi intră repede cu el în spital, pe uşile batante. Deja îi puseseră o perfuzie, iar faţa îi era acoperită de o mască de oxigen. Deşi în munţi ningea, aici cădea doar o burniţă uşoară, măturată de rafale de vînt. Un doctor în halat alb tocmai se apleca deasupra târgii. Doamna Jones îl văzu cum oftează şi clatină din cap. Traversă aleea şi intră şi ea în spital, ţinîndu-se după cei cu targa.

Dar mai era cineva în fața spitalului: un bărbat slab, tuns foarte scurt, care purta un pulover negru și o vestă vătuită. Acesta o văzuse pe doamna Jones, dar nu știa cine e. Îl văzuse și pe Alex. Își scoase mobilul și dădu un telefon. Pe doctorul Grief îl va interesa cu siguranță ceea ce văzuse el...

După trei ore se luminase de ziuă. Grenoble e un oraș foarte modern și, deși e așezat într-un decor splendid de munte, nu e întotdeauna atrăgător. În ziua aceea umedă și înnorată, era de-a dreptul deprimant.

În fața spitalului se opri o mașină din care coborî Eva Stellenbosch. Purta un costum în carouri argintii și albe și o pălărie de sub care îi ieșea părul roșcat. Avea o poșetă din piele și, ca niciodată, era machiată. Se străduise să se îmbrace elegant, dar arăta ca un bărbat în travesti.

Intră în spital și se îndreptă spre biroul de recepție. Acolo, în spatele unui șir întreg de telefoane și monitoare de calculator, se afla o tînără asistentă. Doamna Stellenbosch i se adresă într-o franceză fluentă:

– Scuzați-mă, zise ea. Am înțeles că a fost adus aici un băiat azi-dimineață. Se numește Alex Friend.

– Un moment, vă rog!

Asistenta introduse numele în calculator. Deveni brusc serioasă cînd văzu ce apăruse pe ecran:

– Cine sînteți dumneavoastră, vă rog?

– Sînt directoarea-adjunctă a Academiei Point Blanc. Alex e unul dintre elevii noștri.

– Ştiţi cît de grav e rănit, doamnă?

– Mi s-a spus că a avut un accident cu snowboard-ul.

Doamna Stellenbosch scoase o batistuţă din poşetă şi îşi tamponă ochii.

– A încercat să coboare muntele pe snowboard în timpul nopţii. A fost lovit şi de un tren! E foarte grav rănit, doamnă! Doctorii îl operează chiar acum.

Doamna Stellenbosch clătină din cap, înghiţindu-şi lacrimile.

– Mă numesc Eva Stellenbosch, spuse ea. Pot să aştept aici ca să aflu ce se întîmplă?

– Poftiţi, doamnă!

Doamna Stellenbosch se aşeză în salonul de aşteptare. Aşteptă o oră, timp în care îi privi pe cei care intrau şi ieşeau. Unii erau în cărucioare cu rotile. Alţii aşteptau veşti despre alţi pacienţi. Printre aceştia din urmă observă o femeie cu o expresie gravă, cu părul negru, tuns aiurea şi cu ochii de un negru intens. Era englezoaică – îşi arunca din cînd în cînd ochii pe un exemplar londonez din *Times*.

În cele din urmă, se deschise o uşă şi apăru un doctor. Doctorii au o anumită expresie atunci cînd trebuie să dea veşti proaste. O expresie pe care o avea şi acesta.

– *Madame* Stellenbosch? întrebă el.

– Da?

– Sînteţi directoarea şcolii...?

– Da, sînt directoarea-adjunctă.

Doctorul se aşeză lîngă ea:

– Îmi pare foarte rău, doamnă! Alex Friend a murit în urmă cu cîteva minute.

Se opri o clipă, dîndu-i răgaz să se obişnuiască cu vestea.

– A suferit multiple fracturi. Braţele, clavicula, un picior. A avut şi craniul fracturat. L-am operat, însă, din nefericire, a avut o hemoragie internă masivă. A intrat în stare de şoc şi nu am mai putut să-l resuscităm.

Doamna Stellenbosch clătina din cap, căutîndu-şi cuvintele:

– Trebuie să-i anunţ familia, şopti ea.

– Sînt aici, în ţară?

– Nu. E englez. Tatăl lui... Sir David Friend... Va trebui să-i dau de ştire.

Doamna Stellenbosch se ridică:

– Vă mulţumesc, domnule doctor! Sînt convinsă că aţi făcut tot ce se putea.

Cu coada ochiului, doamna Stellenbosch văzu că şi femeia cu părul negru se ridicase, scăpînd ziarul pe podea. Auzise convorbirea dintre ea şi doctor, şi părea şocată.

Ambele femei părăsiră spitalul în acelaşi timp, fără o vorbă.

Avionul care aştepta pe pistă era un Hercules Lockheed Martin C-130. Aterizase chiar după prînz. Acum aştepta sub cerul înnorat, în timp ce spre el se îndreptau trei maşini: una a poliţiei, un Jeep şi o ambulanţă.

Aeroportul Saint-Geoirs din Grenoble nu este destinat zborurilor internaţionale, dar acest avion decolase din Anglia de dimineaţă. De dincolo de gardul ce împrejmuia pista, doamna Stellenbosch urmărea ce se întîmplă cu ajutorul unui binoclu foarte performant. Fusese alcătuită o mică escortă militară – patru bărbaţi în uniforme franţuzeşti. Aceştia ridicaseră un sicriu care părea minuscul în comparaţie cu umerii lor laţi. Sicriul era simplu, din lemn de pin, cu mînere argintii. Pe capac se afla, împăturit, steagul Marii Britanii.

În pas cadenţat, cei patru duseră sicriul pînă la avion. Doamna Stellenbosch focaliză lentilele binoclului şi o văzu pe femeia de la spital. Venise cu maşina poliţiei. Aşteptă pînă cînd sicriul fu urcat în avion, după care reveni în maşină, şi demară. Doamna Stellenbosch ştia deja cine e această femeie. Doctorul Grief avea dosare detaliate; o identificase imediat ca fiind doamna Jones, adjuncta lui Alan Blunt – şeful Departamentului de Operaţiuni Speciale al MI6.

Doamna Stellenbosch aşteptă pînă ce se sfîrşi întreaga operaţiune. Uşile avionului se închiseră. Jeep-ul şi ambulanţa plecară. Elicele intrau în funcţiune şi avionul începu să înainteze încet pe pistă. Peste cîteva minute decolă. Pe cînd se ridica în aer cu zgomotul unui tunet, norii se deschiseră parcă să-l primească, şi, preţ de o clipă, aripile argintii fură

scăldate în lumina strălucitoare a soarelui. Apoi norii se închiseră la loc și avionul dispăru.

Doamna Stellenbosch își scoase mobilul. Formă un număr și așteptă să i se facă legătura:

– Am scăpat de șobolanul ăla mic, zise ea.

Se urcă înapoi în mașină și plecă.

De la aeroport, doamna Jones se întoarse la spital și urcă la etajul al doilea. Ajunse la o ușă păzită de un polițist care o salută și îi făcu loc să treacă. Dincolo de ușă se afla un coridor care ducea într-o aripă privată. Se duse la o ușă, și aceasta păzită, și intră fără să bată.

Alex Rider era în picioare, în dreptul ferestrei, și privea partea aflată dincolo de rîul Isère a orașului Grenoble. Afară, mult deasupra lui, erau cinci telecabine din oțel și sticlă ce transportau turiști spre Fort de la Bastille. Se întoarse atunci cînd o auzi pe doamna Jones că intra. Era bandajat la cap, dar în rest părea nevătămat.

– Mare noroc ai avut că ai scapat cu viață, zise ea.

– Pînă și eu am crezut că am murit, răspunse Alex.

– Să sperăm că doctorul Grief va crede același lucru.

I se simțea îngrijorarea în voce, deși făcea tot posibilul să și-o ascundă.

– E, într-adevăr, un miracol că ai scăpat fără nici o fractură.

– M-a protejat costumul de schi, zise Alex, încercînd să rememoreze clipa de vîrtej şi de disperare atunci cînd căzuse de pe tren. Am căzut pe nişte tufe, şi gardul mi-a amortizat căderea. Se frecă pe picior şi se strîmbă: A fost bine venit, chiar dacă era din sîrmă ghimpată.

Se duse înapoi spre pat şi se aşeză. După ce îl examinaseră minuţios, medicii francezi îi aduseseră haine curate. Dar erau haine militare – jachetă şi pantaloni de antrenament. Alex spera ca asta să nu fie vreo insinuare.

– Am trei întrebări, zise el. Dar să începem cu cea mai importantă. V-am chemat în ajutor acum două zile. De ce nu aţi venit?

– Îmi pare foarte rău, Alex, zise doamna Jones. Am avut... probleme logistice?

– Da? Ei bine, aflaţi că în timp ce vă ocupaţi de problemele logistice, doctorul Grief se pregătea să mă transforme în material didactic pentru ora de disecţie.

– Nu puteam să asediem, pur şi simplu, academia. Ţi-am fi pus viaţa în pericol. V-am fi pus tuturor vieţile în pericol. A trebuit să acţionăm în linişte, să încercăm să ne dăm seama ce se întîmplă. Cum crezi că am reuşit să te găsim atît de repede?

– Asta era a doua întrebare.

Doamna Jones ridică din umeri:

– Am trimis o echipă pe munte, imediat după ce am primit semnalul tău. S-au apropiat din ce în ce mai

mult de clădirea academiei. Au auzit focurile de mitralieră ale celor care te urmăreau pe snowmobile şi au mers după tine pînă jos, pe schiuri. Au văzut cum ai căzut de pe tren şi au chemat ajutoare.

– Bine. Dar ce-i cu povestea asta cu înmormîntarea? De ce vreţi să creadă doctorul Grief că am murit?

– E foarte simplu, Alex! Chiar tu ne-ai spus că doctorul Grief ţine cincisprezece băieţi prizonieri în academie – cei pe care vrea să-i înlocuiască.

Clătină din cap:

– Trebuie să recunosc că e cea mai incredibilă poveste pe care am auzit-o vreodată. Dacă mi-ar fi istorisit-o oricine altcineva, nu l-aş fi crezut.

– Mă flataţi! mormăi Alex.

– Dacă doctorul Grief ar şti că ai supravieţuit accidentului de azi-noapte, s-ar grăbi să-i omoare pe băieţi. Sau poate i-ar folosi ca ostatici. Singura noastră speranţă e să-l luăm prin surprindere, aşa că a trebuit să-l facem să creadă că ai murit.

– Aveţi de gînd să-l luaţi prin surprindere?

– Vom ataca în seara asta. Ţi-am spus că am adus o echipă de intervenţie la Grenoble, care a fost azi-noapte în munţi. Planul e să plece în misiune la căderea întunericului. Sînt toţi profesionişti şi înarmaţi. Doamna Jones ezită o clipă, apoi continuă: Un singur lucru le lipseşte.

– Ce anume? întrebă Alex, simţindu-se dintr-o dată cuprins de nelinişte.

– Au nevoie de cineva care cunoaşte clădirea, zise doamna Jones. Biblioteca, liftul secret, unde stau paznicii, culoarul unde sînt celulele...

– Nici nu mă gîndesc! exclamă Alex.

Acum înţelegea de ce îi dăduseră haine militare.

– Nici în ruptul capului nu mă întorc acolo! Era să mor încercînd să scap din clădirea aia! Doar n-am înnebunit!

– Alex, oamenii noştri vor avea grijă de tine. Vei fi complet în siguranţă...

– Nu!

Doamna Jones încuviinţă:

– Bine. Te înţeleg. Dar vreau să-ţi prezint pe cineva.

Ca prin farmec, exact în aceeaşi clipă cineva bătu la uşă. Era un tînăr îmbrăcat şi el în haine militare, bine făcut, brunet, cu umeri laţi, pielea măslinie şi o privire iscoditoare. Se apropia de treizeci de ani. Cînd îl văzu pe Alex, zise clătinînd din cap:

– Măi, măi! Asta zic şi eu surpriză! Ce mai faci, Cub[1]?

Alex îl recunoscu imediat. Era soldatul pe care îl cunoscuse sub numele de cod Lupul. Cînd cei de la MI6 îl trimiseseră să se antreneze timp de cincisprezece zile cu trupele SSA în Ţara Galilor, Lupul fusese comandantul unităţii în care era şi Alex. Antrenamentele fuseseră foarte dure, iar Lupul le

[1] *Cub* – (engl.) pui (al unui animal de pradă); nume dat băieţilor între 8 şi 11 ani din organizaţia cercetaşilor; nume de cod primit de Alex în volumul I al seriei, *Stormbreaker* (n.tr.).

făcuse încă şi mai îngrozitoare – îi făcea numai necazuri şi din cauza lui aproape că fusese dat afară din tabăra de antrenament. Şi totuşi, în cele din urmă, Lupul fusese la un pas de a-şi pierde statutul de membru SSA, iar Alex îl salvase. Dar Alex tot nu ştia care sînt sentimentele Lupului faţă de el şi nici nu putea să-şi dea seama din comportamentul acestuia.

– Lupule! zise Alex.

– Am auzit că te-ai accidentat, zise Lupul şi ridică din umeri. Scuze, dar am uitat să-ţi aduc flori şi fructe.

– Ce faci aici? întrebă Alex.

– Am fost chemat să curăţ mizeria pe care ai lăsat-o tu în urmă.

– Şi cînd eram urmărit pe munte unde ai fost?

– Se pare că te-ai descurcat foarte bine şi singur.

Doamna Jones interveni:

– Alex s-a descurcat minunat pînă acum, zise ea. Dar cincisprezece băieţi sînt ţinuţi prizonieri la Point Blanc şi trebuie să ne grăbim ca să-i salvăm. Ştim de la Alex că sînt cam treizeci de oameni de pază în clădire şi în jurul ei. Singura şansă ca băieţii să scape este intervenţia unei echipe SSA, care va avea loc în această noapte. Se întoarse spre Alex: Lupul va fi comandantul echipei.

Membrilor SSA nu li se menţionează niciodată gradul militar cît timp sînt în serviciu activ. Şi doamna Jones avusese grijă să nu pomenească decît numele de cod al Lupului.

– Şi băiatul ce rol are? întrebă Lupul.

– Alex cunoaşte clădirea. Ştie unde sînt amplasate gărzile şi poziţia celulelor. Poate să vă ducă la lift...

– Poate să ne spună şi de aici tot ce trebuie să ştim, o întrerupse Lupul. Nu ne trebuie şi un copil după noi, n-ar face decît să ne încurce. Mergem cu schiurile, s-ar putea să curgă şi sînge. Nu-mi permit ca unul dintre oamenii mei să nu acţioneze, pentru că trebuie să-l ţină de mînă pe ăsta mic...

– N-am nevoie să mă ţină nimeni de mînă! replică Alex, furios. Doamna Jones are dreptate. Ştiu mai multe despre Point Blanc decît voi toţi la un loc. Am fost înăuntru şi am reuşit să scap – şi asta nu datorită vouă. În plus, îi cunosc pe unii dintre băieţii de acolo. Unul îmi e chiar prieten. I-am promis că o să-l ajut şi exact asta am de gînd să fac.

– N-o să-l ajuţi prea mult dacă te omoară careva.

– Ştiu să-mi port de grijă.

– Bun, deci rămîne aşa, zise doamna Jones. Alex vă va arăta drumul, nu va lua parte la operaţiunea propriu-zisă. Lupule, răspunzi personal de siguranţa lui Alex!

– Răspund personal. Am înţeles, mormăi Lupul.

Alex nu-şi putu reţine un zîmbet. Se ţinuse tare pe poziţie şi reuşise să obţină ce voia – se va duce şi el cu echipa SSA. De-abia pe urmă îşi dădu seama ce se petrecuse. Cu doar cîteva minute în urmă, el fusese cel care refuzase categoric să facă asta. Aruncă o privire spre doamna Jones. Aducîndu-l pe

Lup aici nu urmărise, bineînțeles, decît să-l manipuleze – și reușise.

Lupul încuviință:

– În regulă, Cub, zise el. Se pare că faci parte din echipă. Hai să mergem să ne distrăm puțin!

– Sigur, Lupule, oftă Alex. Să înceapă distracția!

RAID ÎN NOAPTE

Coborîră cu schiurile din vîrful muntelui. Erau şapte, cu Lupul în frunte. Alex mergea lîngă el, ceilalţi cinci veneau în urma lor. Se îmbrăcaseră în alb – pantaloni şi haină cu glugă, ca să nu se observe în zăpadă. Un elicopter îi lăsase la doi kilometri în nord şi cu două sute de metri mai sus de Point Blanc. Dotaţi cu ochelari cu infraroşii, coborîseră repede. Era o noapte liniştită, cu lună. În ciuda destinaţiei spre care se îndreptau, lui Alex îi plăcea drumul – schiurile ce fîşîiau prin zăpadă, coasta pustie a muntelui scăldată în lumină albă. În plus, făcea parte dintr-o echipă SSA. Se simţea în siguranţă.

Dar în clipa în care văzu academia apărînd în vale, îl străbătu un fior. Ceruse să i se dea şi lui o armă înainte de a pleca, dar Lupul clătinase din cap:

– Îmi pare rău, Cub. Astea sînt ordinele. Ne conduci înăuntru, dar după aceea trebuie să te ascunzi.

Luminile erau stinse în toată clădirea. Pe acoperiş, elicopterul sclipea de parcă ar fi fost o insectă uriaşă. Văzură şi trambulina, părăsită în întuneric. Nu se

vedea nici ţipenie de om. Lupul ridică o mînă şi se opriră cu toţii:

– Cîţi paznici sînt?

– Afară patrulează doi, plus unul pe acoperiş.

– Să ne ocupăm mai întîi de acesta.

Doamna Jones le dăduse instrucţiuni cît se poate de clare. Trebuia să evite pe cît posibil vărsarea de sînge. Misiunea lor se rezuma doar la a-i scoate pe băieţi din clădire. SSA-ul putea să se ocupe după aceea de doctorul Grief, doamna Stellenbosch şi de paznici.

Lupul întinse mîna şi unul din ceilalţi îi dădu ceva. Era o arbaletă – nu de felul celor din Evul Mediu, ci o armă sofisticată de înaltă tehnologie, cu o ţeavă îngustă de aluminiu şi ţintă cu laser. Lupul puse pe ţeavă o săgeată cu tranchilizant, ridică arbaleta şi ochi. Alex îl văzu cum zîmbeşte ca pentru sine. Apăsă pe trăgaci şi săgeata ţîşni în noapte cu o sută de metri pe secundă. Se auzi un sunet slab pe acoperişul academiei, ca un fel de tuse. Lupul lăsă arma în jos.

– Am doborît unul, zise el.

– Da, murmură Alex. Şi au mai rămas vreo douăzeci şi nouă.

Lupul le făcu semn şi îşi continuară cu toţii coborîrea, acum într-un ritm mai lent. Cînd ajunseră la vreo douăzeci de metri de clădire, văzură cum uşa din faţă se deschide. Dinăuntru apărură doi bărbaţi, cu mitralierele pe umăr. Ca la comandă, toată echipa SSA coti la dreapta şi dispăru după clădire. Se opriră

foarte aproape de zid şi se întinseră pe burtă. Doi dintre ei erau mai în faţă; pe aceştia, Alex îi văzuse lepădîndu-şi schiurile imediat după oprire.

Cei doi paznici se apropiau. Unul din ei vorbea în germană pe un ton scăzut. Alex stătea cu faţa îngropată în zăpadă. Ştia că, datorită camuflajului, nu pot fi văzuţi. Ridică puţin capul, tocmai la timp pentru a vedea cum două siluete se înălţau brusc de la pământ, ca nişte stafii care ies din mormînt. În acelaşi timp două bîte se rotiră în lumina lunii. Paznicii căzură grămadă. În cîteva secunde fură legaţi şi li se puseră căluşuri. Cu siguranţă nu vor pleca nicăieri în noaptea aceea.

Lupul dădu iarăşi semnalul de plecare. Se ridicară toţi şi o luară la goană spre intrarea principală. Alex îşi scoase şi el grăbit schiurile şi îi urmă. Ajunşi la intrare, se înşiruiră cu spatele la zid. Lupul aruncă o privire înăuntru să vadă dacă aveau drum liber. Făcu un semn din cap şi intrară cu toţii.

Se aflau în antreul cu dragoni de piatră şi cu trofee de vînătoare. Alex îi dădu repede Lupului, care se afla lîngă el, coordonatele locului, indicîndu-i direcţia diferitelor camere.

– Biblioteca? şopti Lupul.

Nu mai zîmbea deloc acum; i se citea în priviri concentrarea.

– Pe aici.

Lupul făcu un pas înainte, dar imediat după aceea se lăsă la pământ, căutînd ceva în buzunarul hainei. Mai apăruse un paznic, care patrula pe coridor.

Doctorul Grief înteţise paza – nu voia să mai rişte. Lupul aşteptă să treacă santinela, apoi făcu un semn din cap. Un alt membru al echipei o luă pe urmele paznicului. Alex auzi o bufnitură şi zdrăngănitul unei arme care căzu pe podea.

– Pînă acum e bine, şopti Lupul.

Intrară în bibliotecă. Alex îi arătă Lupului cum să cheme liftul, şi acesta scoase un fluierat uşor de uimire cînd văzu armura despărţindu-se în două.

– Grozav loc mai e şi ăsta! murmură el.

– Urcăm sau coborîm?

– Coborîm. Să ne ocupăm întîi de băieţi.

Încăpură cu greu toţi şapte în lift. Alex îl avertizase pe Lup că e un post de pază în apropierea liftului şi acesta, pentru orice eventualitate, trase imediat ce ieşi din lift. De data asta erau doi paznici acolo. Unul ţinea în mînă o cană de cafea, iar celălalt tocmai îşi aprindea o ţigară. Lupul le trimise fiecăruia cîte o săgeată cu tranchilizant. Fără vreun zgomot, cei doi paznici se prăbuşiră şi rămaseră nemişcaţi. Echipa SSA ieşi pe coridor.

Dintr-o dată Alex îşi aduse aminte de ceva. Era furios pe sine că nu le spusese asta mai devreme.

– Nu puteţi intra în celule, şopti el. Au microfoane.

Lupul făcu semn că a înţeles:

– Unde sînt celulele?

Alex îi arătă Lupului culoarul cu uşi din oţel. Lupul îi făcu semn unuia dintre oamenii săi.

– Tu rămîi aici. Dacă sîntem descoperiţi, Grief va veni în primul rînd aici.

Omul făcu semn din cap că a înţeles. Ceilalţi se duseră la lift, urcară în bibliotecă şi se întoarseră în antreu.

Lupul se întoarse spre Alex:

– Va trebui să dezactivăm alarma, îi explică el. Ai idee...

– Pe aici. Pe partea cealaltă se află apartamentul lui Grief...

Dar înainte să termine de vorbit, mai apărură trei paznici pe culoar. Lupul trase într-unul cu o săgeată cu tranchilizant, iar de ceilalţi doi se ocupă unul din echipa sa. Dar de data asta se mişcaseră cu o fracţiune de secundă prea încet. Alex îl văzu pe unul dintre paznici cum îşi apucă arma. Probabil că îşi pierduse deja cunoştinţa chiar înainte să tragă, dar în ultima clipă degetul reuşi totuşi să apese pe trăgaci. O rafală de gloanţe ţîşni în sus şi lovi tavanul, de unde căzu o ploaie de bucăţi de tencuială şi aşchii de lemn. Nu fusese rănit nimeni, dar răul era deja făcut. Se aprinseră lumini intermitente şi se auzi soneria alarmei.

Apoi se deschise o uşă aflată la vreo douăzeci de metri şi coridorul se umplu de paznici.

– La pămînt! strigă Lupul.

Avea o grenadă în mînă; îi scoase cuiul şi o aruncă. Alex se aruncă la pămînt; în clipa următoare, se auzi o explozie nu foarte puternică şi capătul coridorului se umplu de gaz lacrimogen. Paznicii înaintau

împleticindu-se, orbiți și neputincioși. Soldații SSA îi scoaseră repede din luptă.

Lupul îl prinse pe Alex de braț și îl trase lîngă el.

– Ascunde-te undeva! îi strigă el. Ne-ai ajutat să intrăm. Mai departe sîntem pe cont propriu.

– Dă-mi și mie o armă! îi strigă și Alex.

Gazul ajunsese pînă la el și îl usturau ochii.

– Nu. Am primit ordine clare. La primul semn de pericol, tu trebuie să te ascunzi. Găsește-ți o ascunzătoare sigură! O să venim după tine mai tîrziu.

– Lupule...!

Dar Lupul o rupsese deja la fugă. Se auzi un foc de mitralieră de undeva, de jos. Așadar, Lupul avusese dreptate! Unul din paznici fusese trimis să îi lichideze pe prizonieri – dar dăduse peste un soldat SSA. Acum regulile jocului se schimbaseră. Cei de la SSA nu-și puteau permite să rişte viețile prizonierilor. Se va lăsa cu sînge. Alex putea să-și imagineze lupta care va urma, dar nu putea să ia parte la ea. Treaba lui era să se ascundă.

Se auziră din nou alte explozii și focuri de armă. Cu un gust amar, Alex se îndreptă înapoi spre scări. Ce se petrecea era tipic pentru politica celor de la MI6. Îl trimiteau în misiuni sinucigașe, dar în același timp îl tratau ca pe un copil.

În fața lui apăru brusc un paznic care se îndrepta în fugă spre locul de unde se auzeau focurile de armă. Lui Alex încă îi lăcrimau ochii din cauza gazului și

se gîndi să profite de asta. Își acoperi fața cu palmele și se prefăcu a plînge.

Paznicul văzu un băiat de paisprezece ani care plîngea. Se opri. În aceeași clipă, Alex se răsuci pe piciorul stîng, lovindu-l cu dreptul în stomac – îi aplicase lovitura rotită sau *mauashi geri*, pe care o învățase la cursurile de karate. Paznicul nu apucă să scoată nici un sunet. Își dădu ochii peste cap și căzu grămadă. Deja Alex se simțea mai bine.

Dar tot nu îi mai rămăsese nimic de făcut. Se mai auzi o rafală de focuri de armă, apoi explozia unei alte grenade cu gaz lacrimogen.

Alex se duse în sala de mese. De aici, vedea pe geam aripa clădirii și elicopterul de pe acoperiș. Observă că elicele se roteau. Era cineva în elicopter. Se apropie și mai mult de fereastră. Era doctorul Grief! Trebuia să-l anunțe pe Lup.

Se întoarse.

În fața lui se afla însă doamna Stellenbosch.

Parcă niciodată nu semănase mai puțin a om. Chipul îi era schimonosit de furie, buzele i se răsfrînseră în afară, ochii îi aruncau flăcări.

– Așadar, n-ai murit! exclamă ea. Trăiești!

Vocea îi era aproape plîngăreață, de parcă i s-ar fi făcut o nedreptate:

– Tu i-ai adus aici! Tu ai stricat totul!

– Mi-am făcut datoria, zise Alex.

– Oare cum de mi-a venit să intru aici?

Doamna Stellenbosch chicoti ca pentru sine. Alex vedea cum îi dispare şi ultima fărîmă de raţiune:

– Ei, cel puţin trebuşoara asta o s-o termin personal.

Alex se încordă, cu picioarele depărtate, lăsîndu-şi centrul de greutate cît mai jos, exact aşa cum învăţase. Dar degeaba. Doamna Stellenbosch ţîşni spre el cu o viteză înspăimîntătoare.

Parcă l-ar fi lovit un autobuz. Alex simţi din plin impactul greutăţii ei, apoi scoase un ţipăt cînd două mîini uriaşe îl apucară şi-l aruncară cu capul înainte spre colţul opus al camerei. Se lovi de o masă care se răsturnă, după care se rostogoli ca să evite cel de-al doilea atac.

Doamna Stellenbosch lovi cu o forţă care i-ar fi zburat capul de pe umeri dacă l-ar fi nimerit, dar îl rată la mai puţin de un centimetru.

Se ridică în picioare cu greu şi rămase pe loc, încercînd să-şi recapete suflul. Din colţul gurii i se scurgea un firicel de sînge.

Doamna Stellenbosch se pregăti din nou de atac. Alex se aruncă înainte, sprijinindu-se de una din mese. Picioarele îi străbătură aerul şi o lovi cu călcîiele în ceafă. Oricine altcineva ar fi leşinat după o astfel de lovitură. Alex simţi reculul în tot corpul, dar doamna Stellenbosch abia dacă se clătină puţin.

Alex se dădu la o parte din faţa mesei exact înainte ca braţele ei să rupă în două tăblia groasă de lemn. Doamna Stellenbosch trecu de-a dreptul prin masă şi îl prinse din nou pe Alex, de data asta de gît.

Îl ridică în aer şi îl izbi de perete, icnind. Alex ţipă, fiindcă avusese impresia că şi-a rupt coloana. Căzu pe podea, fără să se mai poată mişca.

Doamna Stellenbosch se opri, răsuflînd din greu. Aruncă o privire pe fereastră. Elicea elicopterului se rotea acum la viteză maximă. Elicopterul se înclină întîi în faţă, apoi se ridică în aer. Era vremea să plece!

Se aplecă şi îşi luă geanta de jos. Scoase un pistol şi îl îndreptă spre Alex. Acesta se uita la ea, fără să poată face nimic.

Doamna Stellenbosch zîmbi:

– Uite că-mi fac şi *eu* datoria, zise ea.

Uşa sufrageriei se dădu în lături:

– Alex!

Apăruse Lupul, cu o mitralieră în mînă.

Doamna Stellenbosch îşi îndreptă pistolul şi trase trei focuri, nimerind în plin cu toate trei. Lupul primi un glonţ în umăr, unul în braţ şi unul în piept. Dar, în cădere, deschise şi el focul. Gloanţele mari o loviră în plin pe doamna Stellenbosch, care căzu cu spatele în geam. Sticla se sparse sub greutatea ei şi ea dispăru în noapte, căzînd în zăpadă cu capul înainte. Picioarele groase îmbrăcare în ciorapi de mătase dispărură şi ele în secunda următoare.

Şocat de ceea ce se întîmplase, Alex prinse noi puteri. Se ridică şi alergă spre Lup. Nu murise, dar era grav rănit şi respira întretăiat.

– Sînt OK, reuşi el să spună. Am venit să te caut. Bine că te-am găsit!

– Lupule...

– E OK.

Se bătu pe piept şi Alex văzu că purta vestă antiglonţ. Din rana de la braţ îi curgea sînge, dar celelalte două gloanţe nu îl atinseseră.

– Grief... spuse el.

Alex aruncă o privire în direcţia indicată de Lup. Elicopterul se desprinsese de pe pistă. Acum zbura la joasă înălţime, în faţa academiei. În scaunul pilotului, Alex îl văzu pe doctorul Grief, care ţinea în mînă un pistol. Trase şi de undeva, de sus, se auzi un ţipăt şi căzu cineva. Era unul din soldaţii SSA.

Alex se înfurie. Grief era un nebun, un monstru, el era principalul vinovat – şi iată că scăpa. Fără să-şi dea seama prea bine ce face, Alex luă arma Lupului şi ieşi prin fereastra spartă, trecu de cadavrul doamnei Stellenbosch şi înaintă în noapte. Încercă să ochească. Mişcarea elicelor spulbera zăpada, orbindu-l, dar ridică totuşi arma şi trase. Nu se întîmplă nimic. Mai apăsă o dată pe trăgaci. Tot nimic. Ori folosise Lupul toate gloanţele, ori se blocase arma.

Doctorul Grief trase de manete şi elicopterul se îndepărtă spre poalele muntelui. Era prea tîrziu! Nu mai putea fi oprit.

Doar dacă...

Alex aruncă arma la pămînt şi o rupse la fugă. La cîţiva metri mai încolo se afla un snowmobil cu motorul pornit. Cel care îl folosise zăcea în zăpadă cu faţa în jos.

Alex se aruncă în şa şi acceleră motorul la putere maximă. Snowmobilul înainta pe gheaţă, huruind, în urma elicopterului.

Doctorul Grief îl văzuse. Elicopterul încetini şi se întoarse. Grief ridică o mînă şi o clătină în semn de adio.

Alex zări ochelarii roşii şi mîna cu degete subţiri ridicată într-un ultim gest de sfidare. Cu mîinile încleştate pe ghidon, Alex se ridică în picioare, încordat, ştiind foarte bine ce are de făcut.

Elicopterul se îndepărtă din nou şi se ridica din ce în ce mai sus. În faţa lui Alex se profila trambulina de schi. Înainta cu şaptezeci-optzeci de kilometri la oră, într-un vîrtej de vînt şi de zăpadă. Ajunse la bariera de lemn în formă de cruce.

Alex izbi bariera şi trecu prin ea dincolo, apoi se aruncă la pămînt.

Snowmobilul o luă în jos, spre trambulină, cu motorul care urla.

Alex se rostogoli de mai multe ori în zăpadă; avea ochii şi gura pline de zăpadă şi de aşchii de lemn. Reuşi să se ridice în genunchi.

Snowmobilul ajunse la capătul trambulinei.

Alex îl privi cum ţîşneşte în aer, propulsat de toboganul uriaş de metal.

Din elicopter, doctorul Grief mai apucă să vadă un bolid de oţel de două sute douăzeci şi cinci de kilograme, apărut brusc din întunericul nopţii şi care se îndrepta către el cu o viteză ameţitoare, cu farurile

aprinse şi cu motorul urlînd. Ochii roşu-aprins i se deschiseră larg de groază.

Explozia scăldă dintr-o dată tot muntele în lumină. Snowmobilul acţionase ca o torpilă şi îşi lovise ţinta cu maximă precizie.

Elicopterul dispăru în mijlocul unei mingi uriaşe de foc, apoi căzu. Încă arzînd, se izbi de pămînt.

Alex îşi dădu seama că din spate nu se mai auzea nici o împuşcătură. Lupta se încheiase.

Se îndreptă încet înapoi spre academie şi începu dintr-o dată să tremure. Cînd se apropie de clădire, văzu că în dreptul geamului spart apăruse cineva care îi făcea cu mîna. Era Lupul, care, deşi se sprijinea de perete, era cît se poate de viu. Alex se îndreptă într-acolo.

– Ce s-a întîmplat cu Grief? întrebă Lupul.

– L-am făcut o tură cu sania, îi răspunse Alex.

Pe versantul muntelui, rămăşiţele elicopterului ardeau înăbuşit în lumina răsăritului.

SOSIA

Peste cîteva zile, Alex stătea în faţa lui Alan Blunt, în biroul gri de pe Liverpool Street; doamna Jones era şi ea prezentă, răsucind între degete o bomboană. Era 1 Mai, sărbătoare legală, dar Alex bănuia că în clădirea pe care scria Banca Royal & General nu era niciodată sărbătoare. Nici măcar primăvara nu reuşise să intre aici. Afară strălucea soarele, dar încăperea era înţesată de umbre.

– Se pare că trebuie să-ţi mulţumim din nou, spuse Blunt.

– Nu aveţi pentru ce, răspunse Alex.

Pe chipul lui Blunt apăru o expresie de sinceră uimire:

– E foarte probabil că datorită ţie, viitorul omenirii a fost schimbat, zise el. Planul lui Grief era nebunesc şi monstruos. Cît despre...

Căută îndelung un cuvînt pentru a defini creaturile ieşite din eprubetă care descinseseră în lume de la Academia Point Blanc.

– ... *Progeniturile* lui, acestea ar fi putut să provoace extrem de multe necazuri. În cel mai bun caz, ar fi

reprezentat o putere financiară. Şi numai Dumnezeu ştie ce-ar fi făcut dacă n-ar fi fost descoperiţi la timp.

– Ce s-a întîmplat cu ei? întrebă Alex.

– I-am găsit pe toţi cincisprezece şi îi avem sub pază, răspunse doamna Jones. Au fost arestaţi, fără mult tam-tam, de serviciile de informaţii din ţările unde locuiau. O să ne ocupăm noi de ei.

Pe Alex îl străbătu un fior. Avea senzaţia că ştie la ce anume se referă doamna Jones. Era sigur că nimeni nu le va mai vedea vreodată pe cele cincisprezece clone ale lui Grief.

– Şi de data asta a trebuit să trecem toată povestea sub tăcere, continuă Blunt. Istoria asta cu... clonarea ar provoca panică în rîndul populaţiei, dacă s-ar şti. Să clonezi oi mai e cum mai e, dar oamenii sînt cu totul altceva! Tuşi, apoi urmă: Familiile implicate nu doresc să le fie făcute publice numele, aşa că nu vor face nici un fel de declaraţie. Sînt bucuroşi cu toţii că li s-au întors acasă fiii cei adevăraţi. Şi nici tu nu vei spune nimic, Alex! Ai semnat deja declaraţia de confidenţialitate privind secretele de stat. Sînt sigur că putem avea încredere în discreţia ta.

Preţ de cîteva clipe, nu mai spuse nimeni nimic. Doamna Jones îl privi cu atenţie pe Alex. Era îngrijorată din cauza lui, trebuia să recunoască. Ştia exact ce se petrecuse la Point Blanc, cît de aproape fusese Alex de o moarte îngrozitoare, pentru ca imediat după aceea să fie trimis înapoi. Băiatul care se întorsese din Alpii Francezi era diferit de cel care plecase

acolo. Se simțea o răceală în el, aproape la fel de tangibilă ca zăpada de pe munte.

– Ți-ai îndeplinit misiunea în mod exemplar, Alex, îi zise ea.

– Cum se simte Lupul? întrebă Alex.

– Bine. E tot în spital, dar doctorii spun că o să-și revină complet. Sperăm ca peste cîteva săptămîni să-și reia activitatea.

– Asta e bine.

– Am avut o singură victimă în timpul raidului de la Point Blanc – cel pe care l-ai văzut căzînd de pe acoperiș. Lupul și încă un soldat au fost răniți. În rest, misiunea a fost o reușită. Se opri o clipă: Mai vrei să știi ceva?

– Nu, zise Alex, clătinînd din cap, și se ridică. M-ați abandonat acolo, adăugă el. V-am chemat în ajutor, dar n-ați venit. Grief urma să mă omoare, dar nici nu v-a păsat!

– Nu e adevărat, Alex!

Doamna Jones se uită la Blunt, cerîndu-i ajutorul, dar acesta îi evită privirea.

– Am avut dificultăți...

– Oricum, nu mai contează. Vreau să vă spun că mie, unul, mi-a ajuns. Nu mai vreau să fiu spion, și dacă îmi mai cereți să fac acest lucru, o să vă refuz. Știu că voi credeți că mă puteți șantaja. Dar deja știu prea multe, așa că nu mai ține figura. Se îndreptă spre ușă: Cîndva credeam că viața de spion e interesantă și specială... că e ca în filme. Dar n-ați făcut

decît să vă folosiţi de mine. Într-un fel, voi doi sînteţi la fel de răi ca şi Grief. Aţi face orice ca să vă atingeţi scopurile. Ei bine, eu nu mai vreau decît să-mi văd de şcoală. Aşa că data viitoare va trebui să vă descurcaţi fără mine.

După plecarea lui Alex se lăsă o tăcere prelungă. În cele din urmă, Blunt spuse:

– O să se întoarcă el.

Doamna Jones îşi ridică o sprînceană:

– Chiar crezi asta?

– Se pricepe prea bine la meseria asta... În plus, o are în sînge. Se ridică: Ce ciudat! zise. Cei mai mulţi şcolari visează să ajungă spioni. Alex e un spion care nu visează decît să fie un şcolar.

– Chiar ai de gînd să-l trimiţi din nou în misiune?

– Bineînţeles! Chiar azi-dimineaţă am primit un dosar. Avem o situaţie interesantă undeva, în Munţii Zagros din Irak. S-ar putea ca Alex să fie singura soluţie.

Îi zîmbi adjunctei sale:

– O să-l lăsăm o vreme să se liniştească, apoi o să-l contactăm din nou.

– N-o să vrea.

– Mai vedem noi, zise Blunt.

Alex coborî din autobuz şi se îndreptă spre casa elegantă din Chelsea, în care locuia împreună cu menajera sa, Jack Starbright, care îi era şi prietena cea mai apropiată. Alex îi povestise deja lui Jack prin

ce aventuri trecuse, dar cei doi făcuseră un pact să nu vorbească niciodată despre legăturile lui Alex cu MI6. Lui Jack nu-i plăcea deloc toată povestea și își făcea griji pentru Alex, dar știau amîndoi că n-au ce să facă.

Jack păru surprinsă cînd îl văzu intrînd în casă:

– Parcă te-am văzut ieșind adineauri, zise ea.

– Ți s-a părut.

– Ai primit mesajul?

– Ce mesaj?

– Domnul Bray vrea să stea de vorbă cu tine. Te așteaptă la ora trei la școală.

Henry Bray era directorul Școlii Brookland. Pe Alex nu-l surprindea deloc convocarea. Bray era genul de director care nu numai că reușea să conducă o instituție mare și aglomerată, dar își mai găsea timp și să stea de vorbă personal cu fiecare elev. Era îngrijorat din cauza nenumăratelor absențe ale lui Alex, așa că îl chemase să stea de vorbă.

– Vrei să mănînci? întrebă Jack.

– Nu, mersi.

Alex știa că va trebui din nou să spună că a fost bolnav. Cei de la MI6 îi vor face rost iarăși de o scutire medicală. Dar la gîndul că trebuie să-l mintă pe director îi pieri pofta de mîncare.

Peste o oră plecă spre școală cu bicicleta, care îi fusese înapoiată de poliția din Putney. Pedala fără grabă, bucuros că e iar la Londra, că s-a întors la viața normală. Ieși de pe King's Road și o luă pe

aleea pe care – parcă trecuse o lună de atunci – îl urmărise pe bărbatul cu Skoda albă. În faţa lui se profila clădirea şcolii. Clădirea era pustie, şi aşa avea să rămînă pînă la începerea semestrului al doilea.

Şi totuşi, cînd ajunse, Alex văzu o siluetă care traversa curtea spre poartă; îl recunoscu pe domnul Lee, omul de serviciu al şcolii, un om destul de în vîrstă.

– Iar ne întîlnim!

– Bună ziua, Bernie, zise Alex.

Toată lumea îi spunea Bernie.

– Te duci la domnul Bray?

– Da.

Acesta clătină din cap:

– Nu mi-a spus că trece astăzi pe aici. Dar, oricum, mie nu-mi spune niciodată nimic! Mă duc pînă la magazin, dar o să mă întorc la cinci ca să încui – ai grijă să pleci pînă atunci!

– Bine, Bernie.

Pe terenul de joacă nu era nimeni. Se simţea ciudat, singur în mijlocul curţii. Şcoala părea mai mare, acum că elevii lipseau; curtea se întindea parcă la nesfîrşit între clădirile din cărămidă roşie. Razele soarelui străluceau, reflectate de ferestre. Parcă şi iarba de pe terenurile de sport avea altă culoare, un verde parcă prea intens. Toate şcolile în care nu sînt elevi au un aer aparte, şi nici Şcoala Brookland nu făcea excepţie.

Biroul domnului Bray era în Corpul D, lîngă aripa de ştiinţe naturale. Alex intră pe uşile batante.

De obicei, pereţii erau acoperiţi cu postere, dar acestea fuseseră date jos la sfîrşitul semestrului. Acum erau goi, de un alb nefiresc.

Se vedea o uşă deschisă. Bernie făcuse curat în laboratorul principal. Îşi lăsase mopul şi găleata lîngă perete cînd plecase la magazin – ca să-şi ia un pachet de ţigări, presupuse Alex. Bernie fusese toată viaţa un fumător înrăit, şi Alex era convins că şi moartea o să-l găsească cu o ţigară în gură.

Alex urcă scările; paşii îi răsunau pe podeaua de piatră. Ajunse pe un coridor – la stînga era laboratorul de biologie, la dreapta, cel de fizică – şi o luă tot înainte.

Un al doilea coridor, cu ferestre mari şi de o parte şi de alta, ducea către Corpul D. Biroul domnului Bray era drept în faţă.

Se opri în faţa uşii, întrebîndu-se dacă n-ar fi trebuit să se îmbrace mai elegant. Bray nu suporta să-i vadă pe băieţi cu cămaşa scoasă din pantaloni sau cu cravata legată aiurea. Alex purta o geacă din denim, un tricou, blugi şi pantofi de sport marca Nike – nu se schimbase după întîlnirea de dimineaţă de la sediul MI6. Părul tot îi era suficient de lung, aşa cum îi plăcea lui, dar nici nu mai era chiar aşa de scurt. Arăta, aşa luat în ansamblu, ca un delincvent juvenil, dar era prea tîrziu ca să mai facă ceva. Şi oricum, Bray nu voia să discute despre cum arăta el, ci, mai degrabă, despre faptul că *nu prea se mai arătase* pe la şcoală în ultima vreme.

Bătu la uşă.

– Intră! se auzi o voce dinăuntru.

Alex deschise uşa şi păşi în biroul directorului, o încăpere dezordonată care dădea spre terenul de joacă.

Înăuntru se afla o masă de lucru încărcată cu vrafuri de hîrtii şi un scaun din piele neagră, întors cu spatele spre uşă. Lîngă un perete era un dulăpior plin cu trofee, ceilalţi erau aproape în întregime acoperiţi de rafturi ticsite de cărţi.

– M-aţi chemat, zise Alex.

Scaunul se întoarse încet:

Alex încremeni.

Cel de la birou nu era Henry Bray.

Era... el însuşi.

În faţa lui se afla un băiat de paisprezece ani, blond, tuns foarte scurt, cu ochii căprui, tras la faţă şi palid. Pînă şi îmbrăcămintea îi era la fel cu a lui. Lui Alex i se păru că trecuse o veşnicie pînă cînd reuşi să-şi creadă ochilor. Se uita la el însuşi. Băiatul de pe scaun *era* el.

Era totuşi o singură diferenţă între ei: cel de pe scaun avea în mînă un pistol.

– Stai jos, îi zise acesta.

Alex nu se mişcă. Ştia că se află în mare pericol şi era furios pe sine pentru că nu prevăzuse acest deznodămînt. Cînd îl ţinuseră încătuşat la academie, doctorul Grief se lăudase că şi-a creat şaisprezece clone. Dar de dimineaţă doamna Jones spusese că i-au găsit „pe toţi cincisprezece". Mai rămînea unul – băiatul pe

care îl pregătiseră să-i ia lui locul în familia lui sir David Friend. Alex îl şi zărise în timp ce se afla la academie. Acum îşi amintea foarte clar silueta cu mască albă, care îl privise de la fereastră, în timp ce se îndrepta spre trambulină. Masca aceea albă erau, de fapt, nişte bandaje. Noul Alex îl spionase, pansat în urma intervenţiei chirurgicale care îl transformase într-o sosie.

Şi chiar şi azi, se lovise de mai multe indicii. Poate de vină fusese căldura sau poate gustul amar lăsat de vizita la MI6 – în orice caz, fusese prea cufundat în gînduri ca să le observe: vorbele lui Jack cînd ajunsese acasă: „Parcă te-am văzut ieşind"; apoi Bernie, aici, la poartă: „Iar ne întîlnim!"

Amîndurora li se păruse că îl mai văzuseră o dată, cu puţin timp înainte. De fapt, îl văzuseră pe băiatul care şedea acum în faţa lui. Pe băiatul care ţinea un pistol îndreptat spre inima lui.

– Ardeam de nerăbdare să te întîlnesc, îi zise celălalt băiat.

În ciuda urii care i se simţea în voce, Alex nu-şi putea stăpîni uimirea. Vocea celuilalt nu semăna cu a lui – nu avusese timp să şi-o prelucreze. Dar, în rest, era sosia lui perfectă.

– Ce cauţi aici? zise Alex. Totul s-a terminat. Proiectul Gemini a luat sfîrşit. Ai face mai bine să te predai şi tu. Ai nevoie de ajutor.

– De un singur lucru am nevoie, spuse celălalt Alex, disprețuitor. Am nevoie să te văd mort. O să te împușc, chiar acum. Mi-ai ucis tatăl!

– Tatăl tău a fost, de fapt, o eprubetă, zise Alex. N-ai avut niciodată nici mamă, nici tată. Ești un monstru. Confecționat manual în Alpi... ca un ceas cu cuc. Ce-o să faci după ce mă omori? O să-mi iei locul? N-ai rezista nici o săptămînă. E drept că semeni cu mine, dar deja știu prea mulți despre proiectul lui Grief. Și, nu te supăra, dar se vede cît de colo că ești doar un fals.

– Am fi putut avea totul! Întreaga lume ar fi fost la picioarele noastre!

Aproape că îi strigă copia lui Alex și pentru o clipă Alex avu senzația că îl aude pe doctorul Grief cum îl acuză din mormînt. Dar creatura din fața lui *chiar era* doctorul Grief... sau cel puțin o parte din el.

– Puțin îmi pasă ce se întîmplă cu mine, continuă acesta. Singurul lucru pe care îl vreau e ca tu să mori.

Întinse mîna în care ținea pistolul. Țeava era îndreptată spre el, Alex îl privi drept în ochi.

Și îl văzu că ezită.

Falsul Alex nu se putea hotărî dacă să apese pe trăgaci. Prea semănau! Aceeași statură, același corp – și același *chip*. Era ca și cum s-ar fi împușcat pe sine însuși. Alex nu închisese ușa; se aruncă pe spate, aterizînd pe coridor. În aceeași clipă glonțul porni, îi trecu milimetric pe deasupra capului și se înfipse în perete. Alex căzu pe spate și se rostogoli din prag; un

al doilea glonț intră în podea. Se ridică și o zbughi nebunește, încercînd să se îndepărteze cît mai mult de dublura lui.

Se mai auzi o împușcătură, în timp ce Alex fugea pe coridor, și geamul pe lîngă care trecea se făcu țăndări. Alex ajunse la scări și începu să coboare cîte trei trepte odată; se temea să nu se împiedice și să-și luxeze glezna, dar reuși să ajungă jos și se îndreptă spre ieșire; își schimbă însă brusc direcția cînd își dădu seama că, dacă traversează terenul de joacă, va fi o țintă ușoară. Plonjă pe ușa laboratorului, mai-mai să cadă grămadă peste găleata și mopul lui Bernie.

Laboratorul era o încăpere lungă și dreptunghiulară, cu mese individuale de lucru pe care se aflau arzătoare Bunsen și retorte; pereții erau acoperiți cu rafturi pline de sticle cu substanțe chimice. La capătul celălalt al încăperii era o ușă. Alex se ascunse după o masă din spate de tot. Oare dublura văzuse cînd intrase aici? Sau încă îl mai căuta prin curte?

Cu grijă, Alex își iți capul de sub masă, dar se lăsă repede înapoi; patru gloanțe zburară pe lîngă el, lovind lemnul mesei. Unul din ele nimeri o țeavă de gaz. Alex auzi șuieratul gazului, apoi încă o împușcătură. Se produse o explozie care îl aruncă cît colo pe podea. De la ultimul glonț luase foc gazul. Limbile de foc ajungeau pînă în tavan. Dintr-o dată începu să țîșnească apă din tavan, stropind toată încăperea – se declanșase sistemul antiincendiu. Alex se îndepărtă în patru labe, sperînd că, orbit de apă și

de flăcări, celălalt Alex n-o să-l vadă. Ajunse la uşa din spate şi se ridică. Se mai auzi o împuşcătură, dar Alex ieşise deja; se afla pe un coridor, iar în faţă avea o scară.

Dar scara nu ducea nicăieri. Urcase deja pînă la jumătate cînd îşi aminti că sus era o singură sală de clasă, folosită pentru orele de biologie. O scară în spirală pornea de aici şi ducea pe acoperiş. Şcoala dispunea de foarte puţin teren, aşa că administraţia proiectase construirea unei grădini pe acoperiş. Dar nu le ajunseseră fondurile, aşa că sus nu erau decît vreo două sere şi atît.

Nu avea pe unde să coboare! Alex privi peste umăr şi îl văzu pe celălalt Alex cum îşi încarcă pistolul; se îndrepta în direcţia lui. Nu avea de ales! Trebuia să meargă tot înainte, chiar dacă în curînd va trebui să se oprească.

Ajunse în laboratorul de biologie şi trînti uşa în urma lui. Uşa nu se încuia, şi în plus toate mesele erau fixate de podea; nu avea cum să blocheze intrarea. Scara în spirală era în faţa lui. O urcă fără să se oprească, trecu de o nouă uşă şi ieşi pe acoperiş. Alex se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea şi să se gîndească ce să facă mai departe.

Se afla într-un spaţiu larg, plat, cu gard de jur împrejur. Erau vreo şase ghivece de ceramică pline cu pămînt, din care ieşeau nişte plante firave, mai mult moarte decît vii. Alex adulmecă aerul. Prin ferestrele aflate mai jos cu două etaje ieşea fum, şi Alex bănui

că sistemul antiincendiu nu reușise să stingă focul. Se gîndi la gazul ce umplea laboratorul, la substanțele chimice de pe rafturi... Poate că se afla în vîrful unei bombe cu ceas! Trebuia să coboare cumva.

Dar în clipa aceea, auzi pași pe treptele din metal și înțelese că dublura lui urcase scara în formă de spirală. Alex se ascunse după o seră. Ușa fusese izbită de perete.

Înconjurat de fum, falsul Alex ieși pe acoperiș și făcu un pas înainte. Acum Alex era în spatele lui.

– Unde ești? îi strigă dublura.

Avea părul ud leoarcă și fața schimonosită de furie.

„Acum ori niciodată", se gîndi Alex. O luă la fugă înainte. Celălalt Alex se întoarse și trase. Glonțul îi șterse pielea de pe umăr.

Dar în clipa următoare își ajunse dublura și îl prinse cu o mînă de gît și cu cealaltă de încheietură, forțîndu-l să îndrepte arma în altă parte. Din laborator se auzi o explozie asurzitoare și întreaga clădire se zgudui, dar nici unul din cei doi băieți nu păru să observe asta. Încleștați, aflați parcă de o parte și de alta a unei oglinzi care dispăruse, cei doi se luptau pentru pistolul care le atîrna deasupra capetelor.

Flăcările, alimentate de substanțele chimice, ajunseseră pînă sus, și acum izbucniră prin acoperiș, topind asfaltul. De departe, se auziră sirenele pompierilor. Alex îl trase pe celălalt de mînă cu toată puterea, încercînd să-i coboare pistolul. Celălalt îl zgîrie, înjurînd – nu în engleză, ci în afrikaans.

Şi apoi, brusc, totul se sfîrşi.

Pistolul se învîrti prin aer şi căzu la pămînt.

Unul din cei doi Alex îl lovi pe celălalt, aruncîndu-l la pămînt, şi plonjă după pistol.

Se mai auzi o explozie şi ţîşniră limbi de foc cu miros de chimicale. În acoperiş apăruse pe neaşteptate un crater, chiar în dreptul pistolului. Băiatul îl văzu prea tîrziu şi căzu înăuntru. Ţipă şi dispăru, înconjurat de flăcări şi de fum.

Un Alex Rider se îndreptă spre gaură şi privi în jos.

Celălalt Alex Rider zăcea pe spate, cu două etaje mai jos, nemişcat. Flăcările se strîngeau în jurul lui.

Primele maşini ale pompierilor ajunseseră la şcoală. Cei de jos ridicară o scară pînă pe acoperiş.

Un băiat blond, cu părul scurt şi cu ochi căprui, îmbrăcat într-o geacă din denim, tricou şi blugi, se îndreptă spre marginea acoperişului şi începu să coboare.

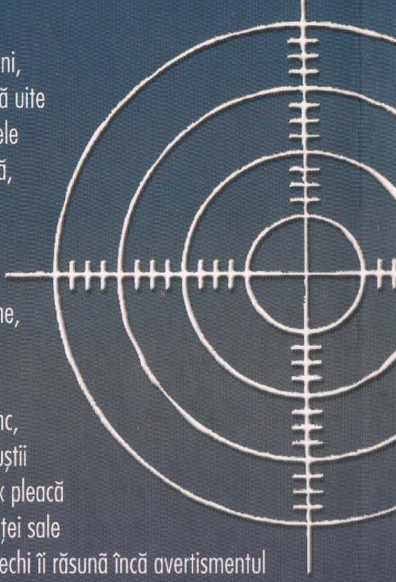

Alex Rider, superspionul de 14 ani, s-a reîntors la școală, încercînd să uite nebunia provocată de computerele STORMBREAKER. Din păcate însă, MI6 are alte planuri pentru el și îl trimite să investigheze moartea a doi dintre cei mai puternici oameni din lume, care nu aveau decît un lucru în comun: își trimiseseră fiii să învețe la Academia Point Blanc, o școală foarte selectă pentru puștii răzgîiați ai multimilionarilor. Alex pleacă la drum la fel de împotriva dorinței sale ca și prima dată, pentru că în urechi îi răsună încă avertismentul doamnei Jones: „Ține bine minte, Alex Rider: niciodată nu ești prea tînăr pentru a muri..."

6E

ISBN 973-576-639-6

9 789735 766399

www.raobooks.com

rao

rao international publishing company